

ஆச்சிமார்களின் புழங்கு பொருள்சார் பண்பாடு

(உலோகப் பாத்திரங்கள் மட்டும் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன)

இந்தப் புத்தகம் கீழ்க்கண்டவற்றை உள்ளடக்கியதாகும்

- ஆச்சிமார்கள் பயன்படுத்தும் பொருட்களின் பண்பாட்டுப் பின்னணி
- பயன்பாட்டுப் பொருட்களின் படிங்கள்
- மாற்றுப் பயன்பாட்டிற்கான அறிவுறுத்தல்கள்
- சேகரிப்பாளர்களுக்கான ஆலோசனைகள்

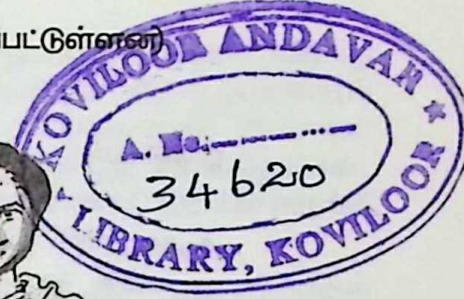
ACC NO 34620

30-4

எஸ். கண்ணப்பன்
மேனாள் நபார்டு து.பொ.மே

ஆச்சிமார்களின் புழங்கு பொருள்சார் பண்பாடு

(உலோகப் பாத்திரங்கள் மட்டும் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன)

இந்தப் புத்தகம் கீழ்க்கண்டவற்றை உள்ளடக்கியதாகும்

- ஆச்சிமார்கள் பயன்படுத்தும் பொருட்களின் பண்பாட்டுப் பின்னணி
- பயன்பாட்டுப் பொருட்களின் பயங்கள்
- மாற்றுப் பயன்பாட்டிற்கான அறிவுறுத்தல்கள்
- சேகரிப்பாளர்களுக்கான ஆலோசனைகள்

எஸ். கண்ணப்பன்

மேனாள் நபார்டு து.பொ.மே

முதற் பதிப்பு : 2021

நூல் பற்றிய விவரங்கள்

நூற்பெயர்	:	ஆச்சிமார்களின் புழங்கு பொருள்சார் பண்பாடு
ஆசிரியர்	:	எஸ். கண்ணப்பன்
தாள்	:	NS புக் பிரிண்ட் 13.6 கி.கி.
நூலின் அளவு	:	18.5 X 25 செ.மீ.
பக்கங்கள்	:	96
உரிமை	:	© ஆசிரியருக்கு
வெளியீடு	:	கண்ணப்பன் மேனாள் நபார்டு துணை பொது மேலாளர் போன்: 94983 35039
பொருள்	:	நகரத்தார் பண்பாடு
கணினி அச்சு & அச்சிட்போர்	:	பூச்சரம் பிரிண்ட்ஸ் காரைக்குடி.

விலை : ரூ. **150.00**

கோவிலூர் ஆத்னம் சீர் வளர் சீர் மெய்யப்ப ஞான தேசிக சுவாமிகள் ஆசியுரை

நமது நண்பரும் தொன்மையான பொருள்களை பாதுகாத்து, பின்வருகின்ற தலைமுறையினருக்கு அவற்றைப் பற்றிய பெருமைகளையும் சிறப்புகளையும் எடுத்துரைப்பதிலும் பேரானந்தம் கொண்ட உயர்திரு. எஸ்.கண்ணப்பன் அவர்கள் ஆச்சிமார்களின் 'புழங்கு பொருள்சார் பண்பாடு' என்ற நூலை எழுதி இருக்கிறார்கள். இந்நூலிலே ஏறக்குறைய 100 பொருள்களைப் பற்றியும் பயன்பாடுகளைப் பற்றியும் வழங்கி உள்ளார்கள். அதிலே சில பொருள்களின் படங்களும் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

இந்நூல் இன்றைய இளைஞர்களுக்கும் வருங்கால நகரத்தார் இளைஞர்களுக்கும் நம்முடைய பண்பாட்டையும், பாரம்பரியத்தையும் விளக்குகின்ற சிறந்த நூலாகும். இதில் குறிப்பிடப்படுகின்ற பல பொருள்கள் இன்றைய வாழ்க்கையில் பயன்பாடு அற்றும், தொல்பொருளாகவும் ஆகிப்போனவை. குந்தானி, உலக்கை, சத்தகம், தேங்காய் துருவி, கிடாரம் (பெரிய தண்ணீர் அண்டர்), வெற்றிலைப்பெட்டி போன்றவை இன்று நகரத்தார் வீடுகளில் பயன்பாட்டில் இல்லை. இவற்றைப் பற்றிய விவரமும் தெளிவும் இன்றைய இளைஞர்களிடையே இல்லை. குறிப்பாக அயல்நாடுகளில் வளர்கின்ற குழந்தைகள், இளைஞர்களுக்கு அறவே இல்லை.

கால மாற்றத்தால் நம்முடைய வாழ்க்கையும் நெறிமுறைகளும் பயன்படுத்துகின்ற அத்தியாவசியப் பொருள்களும் மாறிக்கொண்டே வருகின்றன. அது இயற்கை இன்றைய கால கட்டத்தில் கிரைண்டர், மிக்சி, வாஷிங்மஷின் ஆகியவை அத்தியாவசியமான கருவிகளாக உள்ளன.

இன்றைய ஆச்சிமார்களின் குறிப்பாக 40 வயதிற்குக் குறைந்த பெண்மணிகளுக்கு நெல் குத்துவது, மாவிளக்கு இடிப்பது, அம்மியில் அரைப்பது போன்றவை அறிமுகமே இல்லாத வேலைகளாகும். இருந்தாலும், நம்முடைய சமூதாயத்தின் பண்டைய வாழ்க்கை நெறிமுறைகள், பயன்படுத்திய கருவிகள் பற்றிய அறிவு தெளிவாக இருந்தால்தான் நம்முடைய வரலாறைச் சரியாக ஆவணப்படுத்த முடியும்; எழுத முடியும்.

நம் திருமடம் நகரத்தார்களின் வாழ்க்கை அவர்களுடைய ஆன்மீகப் பற்று, பண்பாடு, கலாச்சாரம் அனைத்தையும் ஆவணப்படுத்தி வெளியிட முயற்சி செய்து வருகிறது. அந்த வகையில் நபாட்டு வங்கியின் துணைப் பொதுமேலாளராகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்ற நம் நண்பர் S.கண்ணப்பன் அவர்கள் பல பொருள்களை சேகரித்துத் தந்ததனால் நம் திருமடத்திலே ஒரு அருங்காட்சியகத்தை உருவாக்கி இருக்கிறோம். அதனை நம் இளம் தலைமுறையினர் வந்து பார்த்து விசாரித்து அறிந்து வியப்படைகிறார்கள்.

அதனுடைய தொடர்ச்சியாக இந்நூல் வெளியிடப்படுவது மிக நல்ல செயலாகும். நபாட்டு S.கண்ணப்பன் அவர்களுக்கு அவருடைய அருந்தொண்டிற்காகவும் தளர்வற்ற உழைப்பிற்காகவும் நல்ல மனத்திற்காகவும் நம்முடைய பாராட்டுகளையும், வாழ்த்துகளையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். அவரும் அவருடைய குடும்பத்தாரும் எல்லா நலன்களோடும் வளங்களோடும் பல்லாண்டு வாழ்ந்து சிறக்கவும் தொண்டாற்றி புகழ் பெறவும் நம்முடைய குருமுதல்வர் கோவிலூர் ஆண்டவர் திருவடி சிந்தித்து வாழ்த்துகிறோம்.

ஸ்ரீ சற்குருநாதன் துணை

எமது உரை

இந்தப் புத்தகம் எழுதுவதற்கான நோக்கமும் காரணமும் -

I. ஆச்சிமார்களின் புழங்கு பொருட்களைப் பற்றிய விவரங்களைப் பதிவு செய்வதற்காகவும், அவற்றுக்கான மாற்றுப் பயனாக்கம் கண்டறியச்செய்யும் ஆர்வத்தை தூண்டுவதற்குமான முயற்சியுமாகும்.

II. பழம் பொருட்கள் சேகரிப்பாளர்கள் சிந்தனையில், 'வாங்கி விற்கும் வெறும் முதலீட்டு எண்ணம்' மட்டும் இல்லாமல், புழங்கு பொருட்களுக்கு பண்பாட்டுப் பின்னணி இருப்பது பற்றிய உணர்வை ஏற்படுத்துவது.

III. செட்டிநாட்டுக் கலாச்சாரத்தில் ஆர்வம் உள்ளவர்களுக்கு சிறு கீற்றாக வேணும் (Glimpses) அதனை அறியச் செய்வதில் உதவிட வேண்டும் என்பதுவுமாகும்.

இப்புத்தகம் அகரவரிசைப்படி எழுதப்பட்டிருந்தாலும் இது அகராதி அல்ல, கையேடு போன்றதாகும்.

படங்களோடு கூடிய விளக்கங்கள் தரப்பட்டிருந்தாலும் இது கலைக் களஞ்சியமல்ல, சொற்கோவையாகும்.

புழங்கு பொருள்சார் பண்பாடு பற்றிய சோர்வு தராத வாசிப்பு எல்லோருக்கும் கிட்ட வேண்டும் என்ற எண்ணமே இதனை இப்படி 'ஒரு பக்கக் கட்டுரையாக எழுதச் செய்துள்ளது.

ஓர் ஆராய்ச்சியாளனாக செட்டிநாட்டுக் கலைகள் - கைவினைப் பொருட்கள், நகரத்தார் அருங்காட்சியக இயல், செட்டி நாடு சுற்றுலா மற்றும் ஆச்சிமார் மொழி போன்ற நகரத்தாரியல் சார்ந்த துறைகளில் கடந்த பத்து ஆண்டுகளாக முனைப்புடன் ஈடுபட்டு வருகிறபொழுது இதுபோன்ற ஒரு புத்தகத்திற்கான தேவை உள்ளது என்பதை உணர்ந்தேன்.

எஸ். கண்ணப்பன்

27.07.2021

முகாசப் போகணியும்
காபி அரைக்கும் இயந்திரமும்

அறிமுக உரை

வட்டியிலே சோற்றை யுண்டு வந்த மிச்சமெல்லாம்
கட்டிவைத்துக் கோயிலாகக் கட்டி வைத்தோர்.

என்று நகரத்தார்களின் சிக்கனத்தையும், சேமிப்பையும், அவர்களது ஆன்மீகப் பணிகளையும், பண்பாட்டையும் வியந்து பாராட்டுவார் கவிஞர் கொத்தமங்கலம் சுப்பு. இங்கு வட்டி என்ற சொல்லை இருபொருள்படக் (வட்டி - உணவு உண்கின்ற உண்கலம் வட்டி - முதல் கெடாது வருகின்ற பொலிசை கூறுவதைப் பார்க்கிறோம். 'என்றைக்கும் நீங்காதிரு' என்று திருமகளுக்கு ஆணையிடுபவர்களாயிற்றே அதனால் உண்கலத்தைத் தட்டு என்று சொன்னால் தட்டுப்பாடு வந்துவிடுமோ என்று எண்ணி வட்டி என்ற சொல்லாலே குறிப்பிடுவது நகரத்தார்கள் வழக்கம். அவர்கள் தாங்கள் பயன்படுத்துகின்ற பொருட்களில் கூட, நேர்மறைச் சிந்தனையான சொற்களையே பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணமுடையவர்கள்.

நகரத்தார்களைப் பற்றி குறிப்பாக ஆச்சிமார்களின் சிறப்புக்களை, திறமைகளை வியந்து பாராட்டி கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார் திரு. எஸ். கண்ணப்பன். நகரத்தாரியல் ஆர்வலரும் ஆராய்ச்சியாளருமான அவர் எழுதிவரும் செட்டிநாட்டு நூல்களின் வரிசையில், ஆச்சிமாப் புழங்கு பொருள்சார் பண்பாட்டுச் சொற்கோவை என்ற நூல் இப்போது வெளிவருகிறது.

இந்த நூலை எழுதுவதற்கான நோக்கத்தையும் காரணத்தையும் பற்றி அவர் கூறுவது ஆழ்ந்து சிந்திக்கத்தக்கது. காலப்போக்கில் மறைந்து வருகின்ற, ஆச்சிமார்களின் புழங்கு பொருட்களைப் பதிவு செய்தல், அவற்றுக்கான மாற்றுப் பயனாக்கம், அப்பொருட்களில் பண்பாட்டுப் பின்னணி ஆகியவற்றை ஆவணப்படுத்த வேண்டும் என்ற விழைவும் செட்டிநாட்டுக் கலாச்சாரத்தில் ஈடுபாடுடையவர்களுக்கு ஒரு கையேடாக விளங்க வேண்டும் என்ற ஆர்வமுமே இந்த நூல் வெளிவரக் காரணம் என்று கூறுவது பாராட்டத்தக்கது.

முறைசாரா ஆய்வாளர் என்று அவர் தன்னைப் பற்றிக் கூறிக்கொண்டாலும், உண்மையில் பரிநோக்காது கண் துஞ்சாது, கருமமே கண்ணாக (உண்மை வெறும் புகழ்ச்சியில்லை) நகரத்தாரியல் சார்ந்த துறைகளைப் பற்றிய செய்திகளைத் தேடித்தேடிப் பதிவு செய்யும் சிறந்ததொரு ஆராய்ச்சியாளர். நகரத்தார்கள் பயன்படுத்திய, பயன்படுத்துகின்ற பொருட்களை ஆர்வத்தோடு சேகரித்துக் காட்சிப்படுத்துபவர்.

செட்டியவீட்டில் மூன்றாங்கட்டிலுள்ள அடுப்படியில் இருந்துகொண்டே அரண்மனை போன்ற வீடு முழுவதையும் ஆட்சி செய்கின்ற ஆச்சிமார்களின் புழங்குபொருட்களை அடுப்பில் ஆரம்பித்து வேவுக் கடகம் வரை இறுதியாக ஒவ்வொரு பொருட்களைப் பற்றியும் ஒவ்வொரு பக்கத்தில் விளக்குகிறார். அப்பொருட்களின் சொற்பிறப்பு ஆராய்ச்சியும் ஆங்காங்கே இடம்பெறுகிறது. கூடுதலான தகவல்களுக்கும் பஞ்சமில்லை. அன்னதானத்திற்கும் விருந்தோம்பலுக்கும் பெயர் போனவர்கள் நகரத்தார்கள். ஆச்சிமார்கள் பேரக்குழந்தைகளைத் தூங்கச் செய்யப்பாடும் தாலாட்டில்கூட இத்தகைய நற்குணங்களைக் கற்பிக்கும் வகையில் பாடும்போதும் கூடையை விடாது, "கூடையிலே சோறுவைத்து..." அன்னமிடும் இயல்புடையவர்கள் எனக் கூறுவதைச் சான்றாகக் கூறலாம்.

திரு. கண்ணப்பன் அவர்கள் விவரிக்கின்ற ஆச்சிமார்களின் புழங்கு பொருட்களின் பட்டியல் இன்றைய ஆச்சிமார்களுக்குத் தெரியுமா என்பது ஐயமே. சுமார் 50, 60 ஆண்டுகளுக்கு முன்

நடந்த நகரத்தார் திருமணங்களின் போது பெண்களுக்குச் சீதனமாகக் கொடுக்கப்பட்ட சாமான்கள் விவரம் எழுதிய நோட்டுப் புத்தகங்களிலிருந்து பல சான்றுகளைக் காட்டுகிறார்.

நகரத்தார்கள் தாங்கள் பயன்படுத்துகிற தங்க வைர நகைகள், வெள்ளிச் சாமான்கள், பித்தளை, வெண்கலம், எவ்ரில்வர், மரம், மங்கு, அலுமினியம், இரும்பு, கண்ணாடிச் சாமான்கள், ஆட்டுக்கல், அம்மி, திருகை என்ற அனைத்து புழங்கு பொருட்களிலும் தங்கள் விலாசத்தை எழுதி வைக்கும் வழக்கமுடையவர்கள். இது அவர்களுடைய தனித்தன்மை எனலாம். பல குடும்பங்களில் ஐந்து தலைமுறை விலாசங்கள் இருப்பதைப் பார்க்கலாம்.

திருமணங்களில் மாமியாரோ, நாத்தனாரோ மணவறைச் சடங்கு செய்யும்போது அவர்களுக்கு இதுபோன்றதொரு சடங்கு வாங்காளிகள் திருமணத்திலும் பின்பற்றப்படுகிறது என்று கூறுவது புதிய தகவல்.

ஆச்சிமார்களின் பேச்சு வழக்கில் உள்ள சொற்களையே தலைப்பாக எழுதி அடைப்புக் குறிக்குள் அந்தப் பொருட்களின் முழுமையான பெயரையும் பயன்படுத்துகிறார்.

ஆச்சிமார் புழங்குபொருட்களைப் பற்றிய நூலாயினும், நகரத்தார் வரலாற்றையும், பண்பாட்டையும் பழக்கவழக்கங்களையும் ஆங்காங்கே விளக்கி நல்லதொரு ஆவண நூலாக, இடையிடையே நகைச்சுவை இழையோட ஆசிரியர் எழுதியிருப்பது சிறப்பு

பணி மேலும் சிறக்க வாழ்த்துக்கள்.

அன்புடன்
வள்ளி சொக்கலிங்கம்
14.8.2020

குடங்கள் பானைகள்

ஆசியுரை	3
எமது உரை	4
அறிமுக உரை	5
அடுப்படியும் பாத்திரங்களும் - ஓர் அறிமுகம்	8
நகரத்தார்களும் புழங்கு பொருட்களும்	10

பொருளடக்கம்

(பொருட்களின் பெயர்கள், பேச்சு வழக்கில் தரப்பட்டுள்ளன)

1. அடுப்படியும் பாத்திரங்களும் முதல் அன்னக்கரண்டி வரை	12
2. ஆனக்காசட்டி முதல் இரப்பு சட்டி வரை	18
3. எச்செலவாளி முதல் ஜம்பத்தொன்பது வரை	20
4. கடகா வாளி முதல் கிபாரம் வரை	22
5. குத்து விளக்கு முதல் கூசா வரை	31
6. கேத்தல் முதல் கொப்பித்தட்டு வரை	35
7. சங்கு முதல் சோத்துச்சட்டி வரை	40
8. டிக்காஸு போணி முதல் டிப்பன் தூக்கு வரை	51
9. தாளிக்கிற பெட்டி முதல் தோசக்கல்லு வரை	54
10. நகபொட்டி முதல் நெலவெளக்கு வரை	65
11. பணிக்கம் முதல் பொங்கப்பாணை வரை	68
12. மாகரைக்கிற சட்டி முதல் மோர் மென் தாம்பாளம் வரை	72
13. வட்டி முதல் வேவுக் கடகம் வரை	78
14. வேற வைக்கிற பலகாரம் முதல் வேற வைக்கிற வெளக்கு வரை	83
15. ஆச்சியின் ஆட்சி முதல் பிரிச்சுக்கற முறைகள் வரை	85

விருந்தோம்பல்

அடுப்படியும் பாத்திரங்களும் - ஓர் அறிமுகம்

செட்டி நாட்டில் நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் குடும்பத்தை செட்டிய வீடு என்பர். நகரத்தார் வீடுகளின் கட்டட அமைப்பு பகுதி பகுதியாக உள்ளதாகும். இதனை பல வாயில்களும், கட்டுக்களையும் கொண்ட பெரிய வீடுகள் என்பார் சோமலெ. அவை கடல் கடந்து பொருளிட்டிய செட்டியார்களால் பெரும்பாலும், மூன்று தடவைகளில் கட்டப்பட்டவை என்றும் குறிப்பிடுகிறார். இதில் முதல் கட்டு முகப்பும், வளைவும் கொண்ட பகுதியாகும். முகப்பையடுத்து பிரம்மாண்ட முதல் நிலை - திண்ணைகள், சுத்துப்பத்தி மற்றும் திறந்த வெளியான நடுவாசல் என்ற முற்றம், வளவு என்பனவாகும். அதற்கடுத்து பட்டாலையை (பெட்டக சாலை) ஒட்டி இரண்டாம் முற்றம் என்பவை நெடுக்குவாட்டில் அமையப் பெற்றவை. மூன்றாங்கட்டு என்பதுதான் சாதாரணமாக அடுப்படி' என வழங்கப்படுவதாகும். இங்கு திறப்பாக உள்ள பகுதியில் ஒன்று அல்லது இரண்டு முற்றங்கள் குறுக்குவாட்டத்தில் உள்ளவையாகும். அந்த முற்றத்தைச் சுற்றியுள்ள விளிம்பில் உள்ளவை கனத்த பட்டியல் கற்கள். அவற்றின் மீது கூரையைத் தாங்க நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் கல்தூண்கள் வேலைப்பாடு அற்றவையாக காணப்படும். அந்தப் பகுதி திறப்பாக இருப்பதால் மழை நீரும், பாத்திரங்கள் கழவுகின்ற தண்ணீரும், அவை மரத்தூண்களாய் இருந்தால் பாதிப்படையச் செய்யும் என்பதால் சாதாரண கல்லுக்கால் தூண்களை வைத்திருப்பர். மேலும் விறகடுப்புத் தீயின் அபாயமும் இருப்பதை நினைவில் கொண்டமைந்த நகரத்தாரின் கட்டடக் கலைப் பாணியாகும் இவ்வகைக் கல்தூண்கள்.

நகரத்தார் வீடுகளில் பல்வேறு வகையான பாத்திரங்களை வாங்குவது என்பது 1) புழங்குவதற்காக 2) மகளின் சீர்சாமானில் சேர்ப்பதற்காக 3) பல்வேறு நிகழ்வுகள் சடங்குகளின் தேவைகளுக்காக 4) முறைதலை செய்யக் கொடுப்பதற்காக மற்றும் 5) விருந்துகளுக்காக சமையல் கொட்டகை அடுப்பில் ஏற்றுவதற்கான பெரிய பாத்திரங்கள்; வடித்ததை - தாளித்ததை கொட்டி வைப்பதற்காக ; அவற்றை பரிமாறுவதற்காக என சின்னம் பெரிசாகத் தேவைப்படும்.

பாத்திரங்கள், நகரத்தார் வீடுகளில் வெள்ளி, வெங்கலம், பித்தளை, முறி போன்ற பல்வேறு விதமான உலோகங்களால் செய்யப்பட்டவைகளாக இருக்கும். அவை எல்லாமே உள்ளூர்ப் பாத்திரக் கடைகளில் வாங்கப்பட்டதாக இருக்காது. உள்ளூரிலுள்ள பட்டறைகளில் மாதிரியைக் காண்பித்தும் செய்து வாங்கிக் கொள்வர். திருமணத்திற்கு என்று டன் - டன்னாக முன்னமே முன் பணமும் கொடுத்து அவற்றைச் செய்ய ஏற்பாடு செய்துவிடுவர்.

மேலும் தலப்பயணங்கள் (ஷேத்திராடணம்) போகுமிடங்களான பழனி, கும்பகோணம், சிதம்பரம், காசி, நாசிக் போன்ற இடங்களிலிருந்தும் ஏகப்பட்டவைகளை வாங்கி வருவர்.

அடுப்படியில் புழங்குவதற்கென்று கொப்பரை, அண்டா, வேம்பா, கிடாரம் மற்றும் அடுப்படி வாளி போன்றவை நீர் வைத்துக் கொள்வதற்கானவைகளாகும். குடம் ஊருணியிலிருந்து நீர் கொண்டு வர; தவலை - போகணி போன்றவை நீர் முகர்வதற்காக , சோத்துச் சட்டி, அன்னக் கூடை, கொழம்புச் சட்டி, இருப்புச் சட்டி, அடுக்குச் சட்டி அரைச் சட்டி, தாம்பாளம், வகை வகையான கரண்டிகள் ஒரு கூட்டாகும். இன்னொரு கூட்டணி, அரிவாள்மனை, தேங்காய்த் திருகி, சில்லுக்கட்டைகளாகும். உரல், உலக்கை, திருகை போன்றவை வேறொரு கூட்டாகும்.

காப்பி டவரா, டிக்காசப் போகணி, லோட்டா, காப்பித்துள் சம்படம், பாத்திரங்களுள் சிறப்புக் கூட்டாகும். மாப்பிள்ளை வீட்டாருக்காக, திருவிழா சமயங்களில் பண்டிகைகள் கொண்டாடுகையில் பலகாரம் அடைவதற்கென்றே ஏராளமாக பாத்திரங்கள் வைத்திருப்பார்கள். மேற்படி உருப்படிகள் போக இட்டலிச் சட்டி, தோசைக் கல்லு, குழிப்பணியாரச் சட்டி, இடியாப்பச் சட்டி என சிறப்புப் பலகாரச் சட்டிகள், உபகரணங்கள் செட்டிய வீட்டிற்கு மிக மிக அவசியமானவைகளாகும். பாத்திரங்களோடு அவற்றைப் புழங்கும் ஆச்சிமார்கள் பற்றியும் தெரிந்து கொள்வோமா. கவிஞர் கண்ணதாசன் 'ஆச்சி' என்ற ஒரு கதையில் "ஆச்சி செட்டிநாட்டு லட்சியப் பெண்மணி, பழைமையிலிருந்த மேன்மையை விட்டு விடாது பேணிக் காப்பவர்" என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஆச்சிமார்கள் என்பவர்கள் செட்டிய வீட்டு மகளிர் ஆவர். ஆச்சி என்பது 'ஆய்ச்சி' என்பதன் மருவு என்போரும் உளர். செட்டிநாட்டைச் சேர்ந்த நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் குலப் பெண்கள் பொதுவாக ஆச்சிகள் என்றழைக்கப்படுகின்றனர்.

'ஆச்சி' என்ற சொல்லைப் பற்றி விளக்கிக் கூறுமிடத்து திரு. பழ. அண்ணாமலை 'நகரத்தார் பழக்க வழக்கங்கள்' என்ற புத்தகத்தில் தமக்கை மற்றும் வயதான நகரத்தார் பெண்களைப் பொதுவாகக் குறிப்பிடும் ஒரு சொல், ஆய்ச்சியர் என்பதன் குறுக்கம் என்கிறார். பெரிய ஆச்சி என்பது குடும்பத்தலைவியை விளிக்கும் சொல்லாகும். இடமறிந்து பொருள் கொள்ள வேண்டும் என்பார் தமிழறிஞர் சோமலெ அவர்கள்.

செட்டி நாட்டு வட்டாரச் சொல் வழக்கு அகராதியில், ஆச்சி என்பவர், சகோதரி அல்லது சித்தியைக் குறிக்கும் சொல். நகரத்தார் குலப் பெண்கள் மற்றவர்களால் ஆச்சி என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள் என்று பழனியப்பன் சுப்பிரமணியன் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

தம்பி, அக்காளை திருமணமானவளாக இருந்தாலும் ஆகாதவளாக இருந்தாலும் நகரத்தார் குடும்பத்தில் 'ஆச்சி' என்றே அழைப்பார்கள். இங்கே மணமானவர் என்றோ, வயது முதிர்ந்தவர் என்றோ பொருளாகாது. கன்னிப் பெண்ணாக இருந்தாலும் கல்யாணம் ஆனவராக இருந்தாலும் அவர் ஆச்சிதான். சோமலெ அவர்கள் குறிப்பிட்டது போல இடமறிந்து பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

செட்டிநாட்டு மகளிர் ஆச்சிகள் எனப்படுவர், ஆய்ச்சி என்பதே ஆச்சி என மருவிற்று என்று உறுதிப்படுத்துகிறார் வேர்ச்சொல் ஆராய்ச்சியாளர் முனைவர். சு. சௌந்தரபாண்டியன் அவர்கள். ஆயர் ; ஆய்ச்சி என்பது பகுக்கும் செயல் என்பதால் ஆய்வு (நுணுக்கம்) என்ற பொருளின் அடிப்படையாக எழுந்ததே ஆய்ச்சி என்று அதற்குப் பொருள் கூறுகிறார். அத்துடன், 'செட்டிநாட்டுப் பெண்கள்' நுணுக்க முள்ளவர்கள், எதையும் பகுத்தும் வகுத்தும் செட்டாக இருப்பவராவர்.

அமயம் சமயத்திற்கு வேண்டுமென்று வற்றல், வரளி மற்றும் உப்புக்கண்டம் போன்றவற்றை தயார் செய்து வைத்துக் கொள்வதில் அவர்கள் கட்டிச் சமர்த்திகள்.

எப்படி ஆச்சி என்று ஒரு சொல் பல்பொருளாகப்படுகிறதோ அதே போல் அந்த ஆச்சிமார் குணமும், திறனும், பக்தியும், குடும்ப மேலாண்மையும் கொண்ட ஒரு முழுப்பரிமாணம் உடைய ஒரு தலைப்பாகும்.

நகரத்தாரும் புழங்கு பொருட்களும்:

கோயில் கலையில் நகரத்தார்களும், அவர்கள் யோசனைப்படி வீடு கட்டும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ள ஆசாரிகளும் கோயில் சிற்பங்கள் வாகனங்கள் செய்வதில் வல்லவர்கள். இந்த நால்வர் கூட்டணி அதாவது கொத்தனார், மர ஆசாரி, கல்தச்சர் மற்றும் மூத்த வீட்டுக்கார செட்டியார் சேர்ந்து நிர்மாணம் பண்ணிய வீடுகளில் தூண்கள், உத்திரங்கள், முகப்பு, திண்ணைகள் இது போன்ற இடங்களில் மாத்திரம்தான் கோயிற்கலைகள் மிளிர்கின்றன என எண்ணிவிடக்கூடாது. அடுப்படியில் பயன்படுத்திய அரிவாள்மணை, தேங்காய்த் திருகி போன்றவற்றிலும் பிரதிபலிக்கின்றன.

இதற்கெல்லாம் ஓர் சரித்திரப் பின்னணியும் இருக்கிறது. தமிழறிஞர் சின்னயஞ் செட்டியார் மற்றும் பண்டிதமணி. மு. கதிரேசன் செட்டியார்வர்கள் சிந்தனைப்படி 1800க்கு பிறகு கர்நாடக கல்தான்கள், சமஸ்தான அதிபதிகள், பாளையக்காரர்கள் எல்லோரும் ஆங்கில ஆதிக்கத்திற்கு முன் ஒதுங்கிப்போய்விட்டனர்.

அரசர்கள், சமஸ்தானாதிபதிகள் போன்றோரின் வீடுகளில் பணிபுரிந்து வந்த கிராமத்துக் கைவினைக் கலைஞர்கள் வாழ்வாதாரம் தேடி பற்பல இடங்களுக்கு புலம்பெயர்ந்து போகவேண்டிய கட்டாயத்திற்கு தள்ளப்பட்டனர்.

அவ்வாறு சென்றவர்களுக்கு செட்டிநாட்டு ஊர்கள் பெரும் ஊக்கம் தருவனவாக அமைந்தன.

திருநெல்வேலியிலிருந்து, தஞ்சை, கும்பகோணம், மதுரை போன்ற ஊர்களிலிருந்து திறன் சார்ந்த தொழிற் கலைஞர்கள் செட்டிநாட்டிற்கு பணி செய்ய வந்தனர். அந்த நேரத்தில் நகரத்தார்கள் கோயில் நிர்மாணங்களிலும், புணருத்தானங்களிலும் அதிக செலவில் பெரும் முயற்சிகள் எடுத்து முழுமையாக தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொண்ட நேரம். 1800க்கும் 1900திற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில்தான் தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் சட்டிய பெரும் பொருளை கோயில் பணி மற்றும் அரண்மனை போன்ற பெரிய மாளிகைகளை தங்களது குடும்பத்தாருக்காக கட்டிக் கொண்டிருந்த நேரம்.

பிழைப்பு தேடிவந்தவர்களுக்கு தொன்னூற்றி ஆறு செட்டிநாட்டு ஊர்கள் பாலைவனச் சோலையாய் அமைய, ஆண்டுக்கணக்கில் அங்கேயே தங்கி தொழில் நுணுக்கம் தெரிந்த, ரசனை மிகுந்த நகரத்தார்களுடன் பணியாற்றுவது ஆறுதலாக அமைந்தது.

அமைதியான சூழல், மதிப்பு கொடுத்து வேலை வாங்குகிற மூத்த ஐயாக்கள் என மிகப் பலருக்கு செட்டிநாட்டு ஊர்களே சொந்த ஊராகிவிட்டிருக்கிறது. குலசாமி கும்பிட, கல்யாணம் காட்சியெனில் திருநெல்வேலி அல்லது தஞ்சை/மதுரைப் பக்கம் உள்ள ஊர்களுக்குப் போய்வருவார்கள், மற்றபடி செட்டிநாட்டு ஊர்கள்தான் அவர்களுக்கு சொந்த ஊராகிவிட்டிருக்கிறது.

இந்தப் பின்புலம்தான் நகரத்தார்களும், பாரம்பரிய பஞ்சகம்மாள் (ஆதியில் வழங்கப்பட்ட தொழில் திறனோர்க்கான பொது அடைமொழி) ஆகியோருக்கும் நல்ல புரிதலைத் தந்து நீடித்திருந்து நிறைய பொருட்களை உற்பத்தி செய்து தந்திருக்கின்றது.

அதில் அடுப்படியை எழிலாட்டும் விதமாக அரிவாள்மணை விதவிதமான சிற்ப எழில் மிகுந்த தேங்காய்த் திருகி, அகப்பை கூடு உள்ளபங்கும்.

தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் இருந்தும் ஏராளமாக பொருட்களை வாங்கிக் கொண்டு வந்துள்ளனர்.

இவ்வாறாக ஆச்சிமார்களின் புழங்குபொருள் பெருக்கத்திற்கு வீட்டுக்கார செட்டியார்களும் பெரும் துணை புரிந்துள்ளனர்.

பொருள் சார் பண்பாடு:

அறம், நியதி, நெறிமுறை, பண்பாடு, பழக்கவழக்கம் என்பனவெல்லாம் சங்க காலத்திலிருந்து சமீபகாலம் வரை எழுதப்பட்டும், பேசப்பட்டும், உணரப்பட்டும் வருவனவாகும்.

மானிடவியல் என்ற ஒரு புதிய துறையினை அறிமுகப்படுத்துகிற பொழுது, முனைவர் பக்தவத்சல பாரதி அவர்கள் 'பண்பாட்டினைப் பொருள்சார் பண்பாடு (Material Culture) என்றும், பொருள்சாராப் பண்பாடு (Non Material Culture) என்றும் இருவகைகளாகப் பிரிக்கிறார்.

மக்கள் அவர்களின் தேவைகளுக்காகச் செய்துகொள்ளும் அனைத்துவகையான பொருள்களும் பொருள்சார் பண்பாட்டில் அடங்கும். இயந்திரங்கள், கருவிகள், மரச்சாமான்கள், வீட்டுப் பொருட்கள், உடைகள், அணிகலன்கள் போன்ற எண்ணற்ற பொருட்கள் பொருள்சார் பண்பாடு சேர்ந்தவை.

ஒரு பண்பாட்டைச் சேர்ந்த பொருட்கள் அதற்கென்ற பொருளையும் (Meaning) பயன்பாட்டையும் நிலையாகக் கொண்டு அப்பண்பாட்டில் நிலைபெற்றிருக்கும். மக்களின் தேவைகளுக்காகப் பொருள்கள் ஏற்படுத்தப்பட்ட அத்தேவைகள் பண்பாட்டில் நிலைபெற்றுள்ள வரை அப்பொருள்களும் அப்பண்பாட்டில் இருக்கும். பண்பாட்டு மாற்றம் ஏற்பட்டுச் சில குறிப்பிட்ட தேவைகள் அற்றுப்போனால் அவற்றுக்குரிய பொருள்களும் மறைந்து போகும். ஆகவே ஒரு பண்பாட்டைச் சேர்ந்த அனைத்துப் பொருள்களையும் கொண்டு அம்மக்களின் பண்பாட்டைப் பெருமளவு அறியமுடியும். அதனாலேயே பண்பாட்டுப் பகுப்பாய்வில் பொருள்கள் பண்பாட்டை அறிய வேண்டியது அவசியமாகிறது.

பொருள் மட்டுமே இடம் பெற்றிருப்பதால் அவை மானிட இயல் வழக்கில் கலை வடிவங்கள் அல்லது பொருள் வடிவங்கள் என்றும் (Artifacts) கூறப்படும்.

தோணி' என்ற புத்தகத்தின் முன்னுரையில் பொருள்சார் பண்பாடு பற்றி விளக்குகையில் திரு. ஆ. சிவசுப்பிரமணியன் அவர்கள், 'தம் வாழ்க்கைத் தேவைகளுக்காக மானுடர் பயன்படுத்தும் பொருள்களும் உருவாக்கிக் கொள்ளும் பொருள்களும் பொருள்சார் பண்பாட்டில் இடம் பெறுகின்றன, என்கிறார்.

இவை வெறும் புழங்கு பொருளாக மட்டும் அமைவதில்லை. இவற்றைப் பயன்படுத்தும் மக்களின் பண்பாட்டையும், வரலாற்றையும் அறிய உதவும் தரவுகளாகவும் அமைகின்றன என பதிவு செய்துள்ளதானது இந்தப் புத்தகத்திற்கும் மிகவும் பொருந்தும்.

பொருளாக அல்லாது அதாவது பருப்பொருளாக (Physical Product) அல்லாத உருவமற்ற-வடிவமற்ற, தொட்டுணர முடியாதவை. வாழ்வியல் முறைகளும், நம்பிக்கைகளும், மந்திரம், இசை போன்றவை எல்லாம் பொருள் சாரா பண்பாட்டுக் கூறுகளாகக் கொள்ளப்படும்.

பொருள் வடிவம் பெறாத அனைத்தும் இதில் பொருள் சாராப் பண்பாட்டுக் கூறுகளாகக் கருதப்படும் எனச் சுட்டுகிற பக்தவத்சல பாரதி அவர்கள் இக்கூறுகள் மனதளவில் மட்டுமே உணரக் கூடியனவாகவும், புரிந்து கொள்ளக் கூடியவையாகவும் உள்ளதால் அவை மானிடவியல் வழக்கில் மனவடிவங்கள் (mentifacts) என்றும் கூறப்படும் என்கிறார்.

பொருள்சார் மற்றும் பொருள்சாராப் பண்பாடு ஒன்றையொன்று சார்ந்து உள்ளது என்கிறதையும் விளக்குகிறார்.

அடுக்கு சட்டம்: (அடுக்குச் சட்டம்)

ஐந்து என்ற எண்ணிக்கை உள்ள வெண்கலம் அல்லது பித்தளையாலான சட்டிகள் அடுக்குச் சட்டியாகும். பாத்திரங்களை ஒன்றாக சேர்த்து வைக்க ஏதுவானது; ஒன்றுக்குள் ஒன்றாக அடுக்கி வைக்க வேண்டும் என்பதற்காக ஒவ்வொரு பாத்திரமும் உயரத்திலும் சுற்றளவிலும் குறைந்து கொண்டே வரும் வகையில் அவை பட்டறைகளில் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அடுக்குச் சட்டியை வெள்ளியிலும் செய்துள்ளனர்.

அடுக்குச் சட்டிகள் கல்யாண சீர்வரிசைப் பொருட்களுள் பிரதானமாக இருந்துள்ளன என்பதை செட்டிய வீடுகளில் வைத்திருக்கும் பழைய கல்யாணச்செலவு கணக்கு நோட்டுப் புத்தகங்களிலுள்ள குறிப்புகள் உணர்த்துகின்றன. அந்தக் காலத்தில், நகரத்தார்கள் கூடி தீர்மானித்து எழுதிய நடைமுறை வழிகாட்டிக் கையேடுகள் மூலமும் இது அறியப்படுகிறது. கீழ்ச்சிவல்பட்டி மற்றும் அழகாபுரி நகரத்தார் 1921 ஆம் ஆண்டு வாக்கில், கூடி பேசி செய்திருந்த தீர்மானங்களின்படி கல்யாண சீர்பாத்திரங்கள் தருவது பற்றி எண்2ல் உள்ள குறிப்பில் உள்ளதாவது, “கல்யாணத்திற்கு சீர் வைப்பது வெங்கலச் சாமான் அடுக்கு 21 வரையிலும், வெள்ளிச் சாமான் 500 ரூ எடை வரையிலும் வைக்கிறது.”

இந்த மாதிரியான அடுக்குச் சட்டிகளிலும் பல வகையுண்டு. அவற்றுள் கல்யாண சீர்வரிசையில் வைக்கப்பட்ட ஐநூறு ரூபாய் அடுக்கு , ஆயிரம் ரூபாய் அடுக்கு , மைசூரு அடுக்கு, பெரிய அடுக்கு என்பவை சிறப்பானவையாகும். செட்டிய வீட்டுப் புழக்கத்திலுள்ள சட்டி என்ற சொல் 'ஒரு சொல் பல்பொருள் என்கிற மாதிரியானது. அது வெவ்வேறு வடிவங்களை, வெவ்வேறு உயரங்களை மற்றும் ஊடகங்களையும் உலோகங்களையும் குறிப்பதாக ஆச்சிமார்களால் சொல்லாடப்படும் வழக்காக இருந்து வருகின்றது. ஆச்சிமார்களின் சட்டி' என்ற சொல் அடுக்குச் சட்டி அல்லாத வேறு சட்டிகளையும் குறிப்பதாகும் - சாம்பார் சட்டி, விளக்குச் சட்டி, தேங்காய்ச் சட்டி, மாவிளக்குச் சட்டி, சருவச் சட்டி என இப்படியாக பட்டியல் நீளும். ஒன்றை அடுத்து ஒன்று அமைவதும், அடுக்கி வைப்பது அடுக்கு ஆகும். அடுக்கி வைக்கப்பட்ட கலங்களையுடைய அட்டில் சமையலறை என்பார் இளங்குமரனார். அதுதான் அடுப்படி எனலாம். அடுக்குச் சட்டியில் உள்ள முதல் சொல் அடுக்கு ' என்பது அடுக்குதல், எண்ணிக்கை என்பது போன்ற பல பொருள் குறிப்பதாகும். ஒன்றுக்குள் ஒன்று அடுக்கப்படுவதால் இடம் மிச்சப்படும் என்பது மாத்திரமல்ல, ஆச்சிமார்கள் அவற்றை துணி சுற்றி பீரோல் மற்றும் உள்வீடு போன்ற இடங்களில் அடைய தோதாக இருந்துள்ளன என்பதும் உண்மையே. அது மட்டுமில்லாமல் இவற்றின் பயன்பாடும் அதிகம். வீட்டில் உணவு பரிமாற, திருமண மேடையில் பலவாறாக பயன்படுத்துவதற்கும் ஏற்றதாகும். இவற்றுக்கு மூடியோ வளையங்களோ கிடையாது.

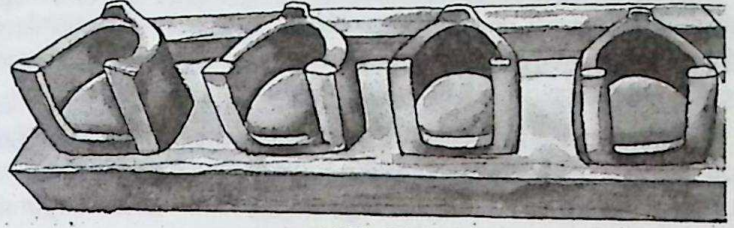
வெள்ளியிலே அடுக்குச்சட்டி மற்றும் திருமணத்திற்கு வேண்டிய வெண்கல / பித்தளைப் பாத்திரங்கள் செய்வதற்கு குடும்ப ஆசாரியை வீட்டிற்கே வரவழைத்து வெள்ளிக் கட்டிகள், பழைய தாமிர மற்றும் பித்தளைப் பாத்திரங்கள் எல்லாவற்றையும் அள்ளிக் கொடுத்து அவற்றுக்கான சிட்டையும் போட்டு வைத்துக்கொள்வர். முன்பணமும் கொடுத்து கையெழுத்து வாங்கிக்கொண்டு அனுப்புவர். குறித்த தேதியில் செய்து முடித்துவந்த பாத்திரங்களை வீட்டில் வைத்திருக்கும் தராசில் எடை போட்டு சரிபார்த்து உருப்படிகளுடன் ஒப்பிட்டு; பேசிய கூலியைக் கணக்கிட்டு மீதியைக் கொடுத்தனுப்புவர். ஆலோசனை:

அடுக்குச் சட்டிகள் பெரும்பாலும் வீட்டில் புழங்குவதற்கு உள்ள உறுதியான கலன்கள் என்பதால் வேலைப்பாடுகள் ஏதும் செய்யப்படுவதில்லை. இதன் காரணத்தால் சேகரிப்பாளர்கள் இவற்றின் பின்னே போகாதிருப்பார்களாக.

அடுப்பு

பித்தளை அடுப்பு, இரும்பு அடுப்பு, மண் அடுப்பு, செங்கல் அடுப்பு, கரியடுப்பு என்று பலவகையான அடுப்புகள் உண்டு.

ஆச்சிமார் புழக்கத்தில், தேவைக்கேற்ப, அத்தனையையும் பயன்படுத்துவர்.

கோயில்களில் படைக்க, குலசாமிக்குப் பொங்கல் வைக்க, கண்ணாத்தாள் கோயில் முன் 'செவ்வாய்ப் பொங்கல்' வைப்பதற்காக பித்தளை அல்லது மண் அடுப்புகள் எடுத்துச் செல்வர்.

அடுப்புகள் வரிசை வரிசையாக வைக்கப்பட்டிருக்கும்.

எந்த நிகழ்வானாலும் என்ன மாதிரியான அடுப்பானாலும் அடுப்பின் மேல் மாக்கோலமிட்டுக் காத்திருப்பர்.

அன்று செய்யப்போகும் பலகார மாவில் பிள்ளையார் பிடித்து அடுப்பின் மேல் வைத்து வணங்கிவிட்ட பின்னர்தான் அடுப்பை ஏற்றுவர்.

கலியாணத்தில் கூடுதலாக, அடுப்பேற்றுமுன் நாதசுரக்காரர்கள், மேளம் கொட்டிய பிறகுதான் பலகார வேலையைத் துவங்குவர். இதற்கு 'கொழுமேளம்' என்று பெயர். கொளுவுவது துவக்குகிறது என்றும் பொருள்படும்.

"கலியாணத்திற்கு முதல்நாள் சமையல்காரர்கள் வந்து செங்கலடுக்கி, சாணம் மெழுகி, வாழைக்காய் கத்தரிக்காய் சேர்த்து வைக்கும் குழம்பும் 'கொளு குழம்பு' என்றழைக்கப்படுவது வழக்கம் என்கிறார், திரு. வள்ளியப்பன் - நூலகர் கோயிலுர் மடாலயம்.

அடுத்து அடுத்து அமைந்தது அடுப்பு எனப்பட்டது. அடுப்பு - அடுப்புகள் இருக்குமிடம் அடுப்படி.

அடுக்குச் சட்டிகள், பானைகள் இருப்பதும் அதுவே.

அடுப்பு வரிசையில் கடைசியில் இருப்பது கொடி அடுப்பு, அதற்கு கூட்டடுப்பு என்றும் ஒரு பெயருண்டு.

வீட்டின் கடைசிப் பகுதி அடுப்படியாகும்.

அந்தச் சிறப்பான அடுப்படி முற்றத்தைச் சுற்றி 'சுத்துப்பத்தியும் அவற்றின் ஒரு பக்கத்தில் வரிசையான நான்கு 'மெழுகிய' அடுப்புகளும் இருக்கும். இவற்றுள் ஒன்று மாமியாருக்கானது. மற்றவை மருமகள்களின் தனிச் சமையலுக்கானது.

மாமியார் விதவையானவராயிருந்தாலும் அவருக்கென உள்ள அடுப்பில்தான் 'பொங்கிச் சாப்பிட வேண்டும்' என்கிறதை நீல்கன் பெருமாள் என்ற சென்னையைச் சார்ந்த பத்திரிகையாளர், 1937ஆம் ஆண்டுவாக்கில் தேவகோட்டை வந்தபொழுது, அவர் கவனித்ததைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

1901ல் எட்கர்தர்ஸ்டனும் இதுபற்றி 'தென்னிந்திய குலங்களும் குடிகளும்' என்ற புத்தகத்தில் இந்தத் தனிச் சமையலில், தாயுடன் மணமாகாத குடும்ப உறுப்பினர், மணமாகும் வரை, கூட இருக்கலாம் என்று குறித்துள்ளார்.

(விரிவான தகவல்: 'வேறு வைத்தல்' என்ற தலைப்பில் தரப்பட்டுள்ளது.)

அண்டா(ன்): (அண்டா)

அண்டா இல்லாத செட்டிய வீடுகளே இருக்க முடியாது. விருந்துக் கொட்டகையில் இரண்டு உயரமான அண்டாக்கள் நிற்கும். ஒன்றில் சாம்பார் மற்றதில் ரசம் வைத்திருப்பர். வீட்டின் முற்றத்தில் மழை நீர் பிடிக்கவும் இதனை உபயோகிப்பர்.

அடுப்படியில், ஊருணி அல்லது கிணற்று நீர் சேகரித்து, புழங்கவும் இதுவே பயன்படும். செட்டிய வீடுகளில் உள்ள பாத்திரங்களுள் உயரமானது பித்தளை அண்டாதான். அண்டாவுக்கு உள்பக்கம் ஈயம் பூசும் பொழுது ஈயக்காரர் (கலாய் பூசுகிறவர்) முழுவதுமாக அண்டாவுக்குள் புகுந்து கொண்டு பூசுவார். அதே போல சீர்பரத்தும் பொழுது (பெண் வீட்டார் சீர்வரிசையாய் தருகின்ற பாத்திரம் பண்டங்களை அடுக்கி வைத்து காட்டும் பொழுது) சுற்றுப் பத்தியில் பார்வைக்காக வைக்கப்பட்டவைகளில் அண்டாக்கள் இரண்டு, கடைசி வரிசையில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும். கூட்டமாகக் 'குழு புகைப்படம்' எடுக்கும் பொழுது உயரமானவர்களை கடைசி வரிசையில் தானே நிற்க வைப்பர். அதனால்தான் இதன் பெயர் உயர அண்டா என்று வழங்கப்படுகிறது.

செட்டிநாட்டு அண்டாவிற்கும் அந்தக்கால பம்பாய்க்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. அண்டா தயாரிப்பதற்கான கனத்த - தரமான 'ஒண்ணா நெம்பர் தகடு பம்பாயிலிருந்துதான் இந்தப் பக்கத்து கடைகளுக்கும், பட்டறைகளுக்கும் வந்திருக்கின்றன.

நா.கதிரைவேற்பிள்ளையின் அகராதி அண்டாவை பெருஞ் சட்டி என்றும் பெரும் பாத்திரம் என்றும் குறிப்பிடுகிறது.

அண்டா பெரும்பாத்திரம் என்பது பிறமொழிச் சொல் என்பதை காகன் (சா.கணேசன்) அவர்கள் எழுதிய கட்டுரையை மேற்கோள் காட்டிக் குறிப்பிட்டுள்ளார் சோமலே (செட்டிநாடும் செந்தமிழும்). அண்டா என்கிற சொல் மராட்டிய மொழியிலும், தெலுங்கு மொழியிலும் இருக்கின்றது என்கிறார்.

அண்டா குண்டான் என்ற இணைச் சொல் நீண்ட காலமாகவே தமிழில் வழங்கி வருகின்றது. 'அண்டா' பித்தளை போன்ற உலோகத்தாலான வாயகன்றதாய் தூக்குவதற்கு கைப்பிடி வளையம் வைத்த பெரும் பாத்திரம், அண்டாவிலே சோறாக்கி' என்று பெருஞ்சொல் அகராதி - தமிழ்ப் பல்கலை, தஞ்சை குறிக்கின்றது.

அண்டா பெரிய செப்புப் பாத்திரம் என்கிறது நாஞ்சில் வ.வ.சொல் அகராதி.

ஆனால், செட்டிநாட்டில் உயர அண்டா அல்லது சாம்பார் ரசம் அண்டா எனப்படும் கலம் வெண்கலம் அல்லது பித்தளையில் செய்யப்பட்டதாகும். செம்புதாமிரம் என்கிற உலோகத்தாலான கலன் நெல் அவிக்க, சாதம் ஆக்குவதற்கு, நீர் பிடித்து வைப்பதற்கு என்கிற மாதிரியான காரியங்களுக்குப் பயன்படுத்தப்படுவதாகும்.

ஓவியர் ஜமால் இந்த உயர அண்டா என்பதை எங்கள் பக்கம் குத்துப் போணி என்று சொல்வதே வழக்கம்' என்கிறார். (களக்காடு, திருநெல்வேலி. குத்து - போகணி என்பதும் பொருத்தமாகத்தான் படுகிறது. ஏனெனில் நெட்டுக் குத்தாக நிற்பது, பெரிய போகணி மாதிரியும் காட்சியளிப்பதால் அந்தப் பக்கங்களில் குத்துப் போணி' என்று பேச்சு வழக்கில் வழங்கலாயிற்று.

ஆலோசனை:

செட்டி நாட்டு உயர அண்டா மறைந்து வரும் பாத்திரங்களுள் ஒன்றாகும். சேர்ப்பது - பாதுகாப்பது அவசியம்.

அரச்சட்டம்: (அரைச்சட்டம்)

இது அண்டாவின் உயரத்தில் பாதி அளவே இருக்கும். பாதி அண்டா, அரை அண்டா என்பதுதான் அரைச் சட்டியாக உருமாறியுள்ளது. பித்தளை வெளிப்புறமும், ஈயப் பூச்சு உட்புறமும் அரைச் சட்டியின் உறுதித் தன்மையையும், உணவைப் பாதுகாக்கும் திறனையும் தருவதற்கான ஏற்பாடாகும். அதுவன்றி, இத்தகைய பாத்திரங்கள் தகதகவென்று காணப்படும் வகையில் விளக்கிக் கழுவி வைத்திருப்பர். பாத்திரத்தில் பச்சை ஏறி உணவில் நச்சுத்தன்மையின் பாதிப்பு ஏற்படாதிருக்க, சமையல் உதவியாளர்கள் இவ்வாறாக மெனக்கெடுவார்கள்.'

இந்த வகை பாத்திரங்களுக்கு காதுகள் அதாவது வளையங்களோ, கைப்பிடிகளோ இருப்பதில்லை. பதிலாக, மேல் பக்க விளிம்பைச் சுற்றி அரை அங்குல அகலத்திற்கு வெளிப்பக்கமாக மடித்து விடப்பட்டிருக்கும். கல்யாண வீட்டுச் சமையல்காரர்களுக்கு இதுபோன்ற அரைச் சட்டிகள் நிறைய தேவைப்படும். பதினாறு வெஞ்சனங்கள் பந்தியில் பரிமாறிய அந்தக் காலங்களில் கூட்டு, பொறியல், துவட்டல், வதக்கல், மசியல், வறுவல், திரக்கல், அவியல், பச்சடி என ஏகப்பட்டது இருக்கும். மேலும் நூலைந்து வார்க்கனங்கள்' சித்ரான்னம் வேறு தனியாக தயாரித்து இலையில் வைப்பார்கள். இந்த வார்க்கனம் போன்றவற்றை தயாரித்ததும் அடுப்பிலிருந்து இறக்கி அரைச்சட்டிகளில் இட்டு நிரப்பி மூடிவைத்துவிடுவர்.

அடுப்பில் ஏற்றுகிற அண்டாக்கள், சமையல் முடிந்து இறக்கி வைக்க சட்டிகள், பரிமாறுவதற்கு வேண்டிய பாத்திரங்கள் என அத்தனை தேவைகளுக்கும் வேண்டிய சாமான்கள் முழுவதையும் பெண் குழந்தை பிறந்த நாளிலிருந்தே வாங்கிச் சேர்க்க துவங்கி விடுவர் செட்டிய வீட்டு ஆச்சிமார்கள்.

அரைச் சட்டியிலுள்ள அரை என்பது அறை ' என்ற சொல்லிலிருந்து மாறுபட்டது. இதுபற்றி தமிழ் வளம் என்ற தொகுப்பு ஒன்றில் இளங்குமரனார் அவர்கள் வெகு அழகாக விளக்கம் தந்திருந்தார். அரை என்பது ஒரு பொருளின் சரி பாதி. இதற்கு மாறாக அறை என்பது அறு - அறுத்தது என்ற பொருளில் வரும். அறுக்கும் பொழுது 'முன்னப் பின்ன வரத்தானே செய்யும்' எனவே அது சரியான அரையாக பாதியாக இராது.

அரைச் சட்டிக்கு வளையங்களாலான கைப்பிடிகள் கிடையாது. உயர அண்டா, காசாணி அண்டா போன்றோ இவை மிக உயரமுமில்லை - கனமுமில்லை. மேலும் கைப்பிடிகள் இருந்தால் ஒன்றுக்குள் ஒன்றாக அடுக்கி வைக்க இயலாது.

கலியாண விருந்தாக இருக்குமெனில் தெரிந்த சமையல் காரரிடம்தான் பொறுப்பை ஒப்படைப்பர். அவர் நகரத்தாரல்லாதவராக இருப்பார். அறிமுகமானவர் என்று மட்டுமில்லாமல் செட்டிய வீட்டு சமையல் முறை அறிந்தவராகவும் இருப்பார். அவர் தமது பரிவாரங்களுடன் கையை வீசிக்கொண்டு, முதல் நாளே வந்துவிடுவார். சமையல் கொட்டகை வேய்ந்திருப்பார்கள். அதில் கற்களை அடுக்கி களிமண் பூசி அடுப்பு தயார் செய்து, காய்ந்ததும் கோலமிடச் செய்து சூடம் காட்டி, மானினால் பிள்ளையார் பிடித்து அடுப்பின் மீது வைத்து வணங்குவர். சமையல் துவங்கி விட்டது என்பதே இதன் பொருள். பிறகு இட்டலி சட்டிகளில் அவித்த இட்டலிகளை அரைச் சட்டியில் இட்டு வைக்க, அரைச் சட்டிகளின் அணிவகுப்பு சமையல் கொட்டகையில் துவங்கி, பந்திக் கட்டுக்கு சென்றுவிடும்.

ஆலோசனை:

இதனை புழங்குவதற்காக வாங்கலாம்.

அருவாமண: (அரிவாள் மணை)

அரிவாள்மணை - அதாவது அரிவதற்கு, நறுக்குவதற்கு உள்ள மணை என பொருள்படும். மணைப் பலகையில் பதிக்கப்பட்ட வாள், காய்கறிகள் நறுக்கப் பயன்படும் சமையலறைச் சாதனம் ஆகும். செட்டிநாட்டு அரிவாள்மணை காய்கறிக்குத் தனி, மாமிசம் நறுக்கத் தனி என வெவ்வேறாக இருக்கும். அரிவாள்மணை முற்றிலும் இரும்பால் செய்யப்பட்டதாக இருக்கும். முழுவதும் பித்தளையால் செய்யப் பட்டதாகவும் கிடைக்கிறது. அதிலும் மடக்குகிற ஃபோல்டிங் மாடல், என்பவை மிகச் சிறப்புள்ளதாகும். மயில் தலைக்கு மாற்றாக, அபூர்வமாக, யாளி தலை வடிவிலும் காணக் கிடைக்கும். அது அடுப்படிக்காக அல்ல. சீர் தருவதற்கும் வரவேற்பு அறை கண்ணாடி அலமாரியில் வைப்பதற்கானதாகும்.

மாமிசப் பிரியர்களுக்கு குறிப்பாக கருவாடு போன்றவற்றை நறுக்குவதற்கு என்றே பிரத்யேக இரும்பு அரிவாள்மணை உண்டு. அதன் இரும்புத் தகடு - கத்தி, மயில் கழுத்து மாதிரி வளைந்து இல்லாமல் நேராகவும், நிமிர்ந்தும் இருக்கும். உச்சியில் வேலைப்பாடு ஒன்றும் இருக்காது. கத்தியைப் பதித்து வைத்திருக்கும் அடிக்கட்டை வழக்கத்திற்கு மாறாக நீளமாகவும், கனமாகவும் வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கும். கடினமான மாமிசம் கருவாடு நறுக்கும் பொழுது அரிவாள்மணை குடை சாய்ந்துவிடாமல் இருக்க இந்த ஏற்பாடு.

ஆச்சிமார்கள் கத்தி பிடிப்பதே இல்லை! எல்லாம் அரிவாள்மணைதான். அத்தனைக் காய்கறிகளையும் அருவாமணை கொண்டுதான் அரிவார்கள் / நறுக்குவார்கள் / பிளப்பார்கள் / தோலுரிப்பார்கள். தரையில் அமர்ந்து, ஒரு காலை மணைக்கட்டையில் அமுந்தியபடி உட்காருவர்.

முன்பெல்லாம் விறகடுப்புதான். ஊதாங்குழல் கொண்டு ஊதி ஊதி பற்ற வைத்தாலும், கொழுந்துவிட்டு எரியச் செய்தாலும் புகை மண்டும். அதனால் அடுப்படிச் சுவர் கறுப்படித்துக் கிடக்கும். அந்த இடத்திற்கு அழகூட்டும் பொருட்களுக்கு முதலிடம் கொடுக்க வேண்டுமெனில் அது அரிவாள் மணைக்கே! நளிமான மயில் கழுத்து போன்ற வளைந்த இரும்புக் கத்தி. அதன் அலகு மூக்கு கூர்மையாகவும், சற்று வளைந்தும் இருக்கும். புடைப்பாக உருண்டையான கண்கள். மயில் கழுத்து இரும்புக் கத்தியை மணைக் கட்டையில் சிறப்பாக பதித்து வைத்திருப்பார்கள். முற்றிலும் இரும்பாலானதால் மயில் கழுத்தின் கீழ்ப்பகுதி இரண்டாக பிளக்கப்பட்டு இரும்புப் பகுதியில் ரிவெட் மூலம் மணையுடன் பிணைக்கப்பட்டிருக்கும். இரும்புக்கத்திகள் திண்டுக்கல், மதுரை போன்ற பகுதிகளிலிருந்து வந்திருக்கின்றன.

மணையெனப்படும் கீழ்க்கட்டை பர்மா தேக்கு, இலங்கை பொருசு, உள்ளூர் பலா, வேங்கை போன்ற மரங்களால், உள்ளூர் ஆசாரிகளால் தயாரிக்கப் பட்டவையாகும். பர்மா தேக்கு மரம் ஏராளமாய் வீடு கட்டுதற் பொருட்டு, வாங்கியவற்றில் தூண்கள், உத்திரம் போன்றவை செய்யும் பொழுது விழும் துண்டுக் கட்டைகளை இதற்காக பயன்படுத்திக் கொண்டனர். தேங்காய்த்திருகி கட்டையுடன் ஒப்பிடும் பொழுது அரிவாள் மணைக் கட்டைகளில் வேலைப்பாடு குறைவே.

ஆலோசனை:

இரும்புக் கத்தி தனியாக, கட்டை தனியாக வாங்கக் கூடாது. திருத்தமாக சேர்ப்பது/ பதிப்பது கடினம். வீட்டில் ஏற்கனவே புழங்கியதையும் வாங்குவதைத் தவிர்க்கவும். துணி சுற்றி மூடிப் பாதுக்கப்பட்ட, வார்னிஸ் பளபளப்பு ஒளிரும் மணையையே வாங்க வேண்டும். முற்றிலும் பித்தளை உலோகத்தில், வேலைப்பாடுடன் கூடிய அரிவாள்மணை சேகரிக்க மிகச் சிறந்ததாகும்.

அன்னக்கரண்டி: (அன்னக்கரண்டி)

அன்னக் குத்தி, அன்னவெட்டி என்று பலவாறாக அழைக்கப்பட்டாலும் இந்தப் பித்தளைக் கரண்டியின் வேலை அன்னத்தை - அதாவது சாதத்தை குத்தியும் அள்ள வேண்டும், வெட்டியும் அள்ள வேண்டும். நகரத்தார்களின் பர்மா தொடர்பு காரணமாக அந்நாட்டிலிருந்து நிறைய புழங்கு பொருட்கள் செட்டிநாட்டு ஊர்களுக்கு வந்திருக்கின்றன. அவைகளுள் கரண்டிகளும் அபங்கும். விதிவிதமான முறி கரண்டிகள், நகாசு வேலைப்பாடுடன் வந்துள்ளன. அரிகரண்டி, இட்டுவட்டி, அன்னகரண்டி என்று வெவ்வேறு கரண்டி வகைகள் பற்றிப் பேசினாலும் ஆதியில் எல்லா சமூகத்தினரும் எல்லா பகுதியிலும் தேங்காய் மூடி, மூங்கில் குச்சியாலான அகப்பை அல்லது ஆப்பை என்று சொல்லப்பட்ட கரண்டிகளைத்தான் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அதன் பிற்பாடே உலோகம் மாறி உருவம் மாறி வடிவம் மாறி சமையலறைகளில் வலம் வந்துள்ளன. அவற்றைச் சாதா கரண்டிகள், கலையழகு மிகுந்த கரண்டிகள் என இரண்டாகப் பிரிக்கலாம். மூன்றாவதும் உண்டு அது - அது ஆச்சிமார் புழங்கும் விலாசம் அடிக்கப்பட்ட கரண்டிகள் என்பதாகும்.

சுதந்திரத்திற்கு முன்பெல்லாம் 'ரெண்டாங்கட்டு' அல்லது மூணாங்கட்டு' என்பதுதான் அடுப்படியாக இருக்கும். ஒவ்வொரு செட்டிய வீட்டு சமையலறையிலும் ஐந்தாறு அடுப்புகள் இருக்கும். ஒன்று மாமியாருக்கு மற்றவை மருமகர்களுக்கு. ஒரே அடுப்படியில் நாலைந்து பெண்கள் தனிச் சமையல் செய்கிற காரணத்தால், கரண்டிகள் மாறிவிடும் என்பதனால் தத்தமது குடும்ப விலாசம் அடித்து வைத்துக்கொள்வர்.

அன்னக்கூட: (அன்னக் கூடை)

சோத்துச் சட்டி, சாதப்பானை, அன்னக் கூடை என்பதெல்லாம் சோறு' சம்மந்தப்பட்டவை. திருமண வீடுகளில் பெரிய பெரிய காசாணி அண்டாக்களில் சாதம் வேகும். வெந்ததும் ஒரு சாக்கைக் கொண்டு அண்டாவின் வாயை மூடி கஞ்சியை வடியவிடுவர் (நீரை இறுத்து விடுதல்) வடிக்கப்பட்ட சாதத்தை இட்டு வட்டியால் அள்ளி அள்ளி பர்மா கூடையில் இடுவர். பெரும்பாலும் அது பிரம்புக் கூடையாக இருக்கும். அதுதான் உறுதியாக இருக்கும். இடது கையில் சாதக் கூடையை வைத்துக் கொண்டு, வலது கையால் அன்னவெட்டியினால் சாதத்தை எடுத்துப் பரிமாற ஏதுவாக இருக்கும் - கையைச் சுடாது.

பிற்காலத்தில் கூடைக்குப் பதிலாக, அதேபோன்று பித்தளையிலும் தாமிரத்திலும் அடித்து, உள்ளே ஈயம் பூசி பயன்படுத்த ஆரம்பித்தனர். இரு பக்கங்களிலும் வளையம் கைப் பிடியாக போடப்பட்டிருக்கும். சிலவற்றில் 'கிளிமூக்கு' மாதிரி கைப்பிடி வளைக்கப்பட்டு அழகாக்கம் செய்திருப்பர். சற்றுப் பெரியதாக இருந்தால் இருவர் வளையங்களைப் பிடித்து தூக்கிக் கொள்ள, அதில் ஒருவர், சாதம் அள்ளிப் போட்டு பரிமாறுவார்.

அன்னதானத்திற்கும், விருந்தோம்பலுக்கும் பெயர்போனவர்கள் நகரத்தார்கள். ஆச்சிமார்கள், பேரக்குழந்தைகளை தூங்கச் செய்யப் பாடும் தாலாட்டில் இத்தகைய நற்குணங்களைக் கற்பிக்கும் வகையில் பாடும் பொழுதும் கூடையை விடாது

“கூடையிலே சோறு வைத்து
குத்தோடு மோரும் வைத்து
கூப்பிட்டு அன்னமிடும்
கொற்றவனார் பேத்தியோ...” என்று பாடுவர்.

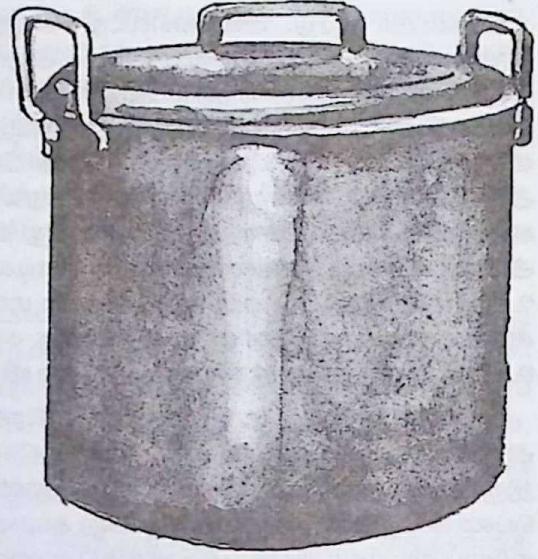
ஆலேசானை:

ஆச்சிமார் பயன்படுத்தும் கரண்டிகள் பல பகுதிகளிலிருந்தும், தென் கிழக்காசிய நாடுகளிலிருந்தும் வந்திருக்கின்றன. வாங்கலாம்.

ஆனைக்கா சட்டி : (ஆனைக்கால் சட்டி)

இது பெயருக்கு ஏற்றார் போல் உயரமான பெரிய சட்டி, அதற்கேற்றார் போல எதிர் எதிர் பக்கங்களில் 'பானா படையில்', 'பானா'வை கவிழ்த்தது போல - யானையின் காதுகள் போல கனமான பித்தளைக் கம்பியால் கைப்பிடிகள் செய்து பொருத்தியிருப்பர். யானைக்கால் மாதிரி உருளையாய், பருமனாய் பெரியதாய் உள்ள பாத்திரமாகும் இது.

இவ்வகைச் சட்டிகளுக்கு மூடியும் உண்டு. மூடியின் மேல் பக்கம் - நடுவில், பட்டையான கைப்பிடி உண்டு. சட்டியின் மேல் விளிம்பு வட்டம் முழுவதும் மடித்து உருட்டிவிடப்பட்டிருக்கும். இது சட்டியின் உறுதியை மற்றும் ஆயுளை நீட்டிக்கச் செய்கிறது. சீர்வரிசை பட்டியல்தயாரிக்கும் பொழுது இதை யானைக்கால் சட்டி என்றே குறிக்கின்றனர்.

இந்த யானைக் கால் சட்டி பித்தளையாலானது. உட்பக்கம் ஈயம் (கலாய்) பூசப்பட்டிருக்கும். முக்கியமான நிகழ்வுகளின் பொழுது பலகாரங்கள் செய்து அடைத்து வைத்துவிட்டால் காற்றுப் போகாமல், காரலடிக்காமல், சுவை குறையாமல் இருக்கும். இதன் மூடியும் அதற்குத் தோதாக, தூக்குச் சட்டிகளுக்கு உள்ளது போல் மேற்பக்கமாக அமராமல், உட்பக்கமாக, சொருகுச் சட்டிகளுக்கு உள்ளது போல், பொருந்தி உட்காரும் வண்ணம் செய்யப்பட்டிருக்கும். மூடி, சட்டியின் அகன்ற வாயில் அமுந்தி உட்கார்ந்துவிடும்.

தைப்பொங்கல், தீபாவளி, திருக்கார்த்திகை போன்ற பெரும் விழாக்களுக்கு அல்லாமல் கலியாணம், பிள்ளை பிறப்பு போன்றவற்றுக்கு ஊர்ப்பட்ட பலகாரங்கள் செய்து கொடுக்க வேண்டியிருக்கும். சீர் பலகாரம், மாப்பிள்ளைப் பலகாரம் என்று ஏகத்திற்கும் செய்வார்கள்.

கலியாணம் என்றால் செட்டிய வீடுகளில் உணவுத் திருவிழாதான். உள்ளூரியேலயே உறவுகள் நிறைய இருந்தால் ஆச்சிமார்களே வரிசையாக அமர்ந்து தேன்குழல், மகிழும் பூ முறுக்கு, சீப்புச் சீடை என்று எண்ணையில் போட்டு எடுத்துவிடுவர்.

மாவு அரைக்கிறது சுத்து வேலை செய்துகிறது என்பனவற்றக்குத்தான் பிற பெண்கள். பல வீடுகளில், உறவுக்காரர்கள், மற்ற ஆச்சிகள், பிற சமுதாயத்துப் பெண்கள் என்ற பாகுபாடு பார்ப்பதில்லை.

மாவு இடிப்பது, கரைப்பது, கலப்பது, பிழிவது, இடுவது, சுடுவது என்று எல்லா வேலைகளையும் கலந்தே செய்வர். 'உப்பு ஓரப்பு' பார்த்து சொல்வதிலும் சம உரிமை.

ஆலோசனை -1

செட்டிநாட்டுப் பாத்திரங்கள் சேகரிப்போர் இதையும் ஓர் உருப்படியாக வாங்கிச் சேர்க்கலாம்; பயன்படுத்தலாம்.

ஆலோசனை -2

பூந்தொட்டியாகவும் பயன்படுத்தலாம்.

ஆலோசனை -3

மூடியைத் திருப்பிப் போட்டு கார்னர் ஸ்டூல் மாதிரி கூட அழகாக்கலாம்.

இடிஆய்ய சட்டி: (இடியாய்யச் சட்டி)

இதற்கும் இட்டலிச் சட்டிக்கும் உள்ள வித்தியாசம் ஈடுவைக்கும் தட்டிலுள்ள துளைகளின் அளவும் குழிகளும்தான். இடியாப்பச் சட்டியின் தட்டிலுள்ள துளைகள் சிறியனவாக இருக்கும். தட்டின் பரப்பும் தட்டையாக இருக்கும். இட்டலித்தட்டு மூன்று குழிகள், ஐந்து குழிகள் கொண்டதாக இருக்கும். இடியாப்பச் சட்டியின் தட்டில் இடியாப்பக் கட்டையில் பிசைந்த மாவைத் திணித்து பிழியும் பொழுது மெல்லிய நூல் திரி மாதிரி விழுசின்ற அந்தத் திரிகளை இடியாப்பக் கட்டையாலேயே லாவகமாக சுற்றிச் சுழற்றி அடுக்கடுக்காய் வட்டமாக இடியாப்பம் பிழியப்பட வேண்டும். வேண்டிய அளவிற்கு இடியாப்ப வட்டம் பிழிந்து சுழற்றியதும், ஆள்காட்டி விரலை கேள்விக்குறி மாதிரி வளைத்து அறுத்து விட்டுவிட வேண்டும். இடியாப்பத்தட்டின் துளைகள் மூலம், கீழிருக்கும் நீராவிச் சட்டியில், குமிழ் குதித்து பெருகும், ஆவி வெளிப்பட்டு, இடியாப்பத்தை வேகச் செய்யும்.

இடியாப்பச் சட்டியின் மூடியும் பித்தளையாலான கோபுரம் போன்ற அமைப்புடையதாகும். அதன் உச்சியில் பட்டையான கைப்பிடியும் உண்டு.

இடியாப்பம் இட்டி இரண்டுமே மிருதுவானவை; எளிதில் செரிமாணம் ஆகக்கூடியவை. இடித்த மாவில் செய்யப்படுவதால் இதற்கு இடிஆப்பம் - இடியாப்பம் என்று பேர் வந்திருக்கிறது. நிகண்டு, பழைய அகராதிகள், பெரும்பாலான பலகாரங்களுக்கு அப்பம் என்ற பெயரையே தருகின்றன. ஓ அதனால்தான் இடியப்பம் என்றும் குறிக்கப்படுகிறதோ!

இட்டலி சட்டி: (இட்டலி சட்டி)

செட்டிய வீட்டு இட்டலி எவ்வளவுதான் மிருதுவாக இருந்தாலும், அந்தப் பக்க ஆச்சிமார்கள் இட்டலி என்று ஓர் அழுத்தம் கொடுத்துத்தான் உச்சரிக்கின்றனர். செட்டிநாட்டு இட்டலிச் சட்டியும் வித்தியாசமாகத்தான் இருக்கிறது. அது மூன்று பாகங்களைக் கொண்டதாகும். மேலே கோபுரம் போன்ற மூடி, நடுவே கனத்த கைப்பிடி கொண்டதாக இருக்கும். அடுத்தது தட்டு - ஒரு ஈடு, இரண்டு ஈடு என இருவகை. மூன்றாவது, மிக முக்கியமான அடிப்பகுதி. இதுவே பிற ஊர் இட்டி சட்டிகளிலிருந்து இதனை வேறுபடுத்திக் காட்டுவதாகும். என்னதான் இட்டலியைப் பாராட்டினாலும், இட்டலி சட்டியைப் புகழ்ந்தாலும் இட்டலி நம்ம பக்க பலகாரமில்ல' என்கின்றனர் சில உணவியல் வல்லுநர்கள். இது இந்தோனேசியா என்கிற நாட்டிலிருந்து இறக்குமதியானதாகும் என்று வாதிக்கின்றனர். எது எப்படியோ காலங்காலமாய் காலங்காத்தால சாப்பிடுற பலகாரமாச்சே இதுக்கெல்லாம் காப்பிரைட்டா வாங்கமுடியும்?' ஆறுதலாக, இட்டலி என்பது இட்டு அவி - இட்டவி அதாவது ஆவி இட்டவித்த பலகாரம் என்று பொருள்படும். அப்படியெனில் இது தமிழ்நாட்டுப் பலகாரம்தானே!

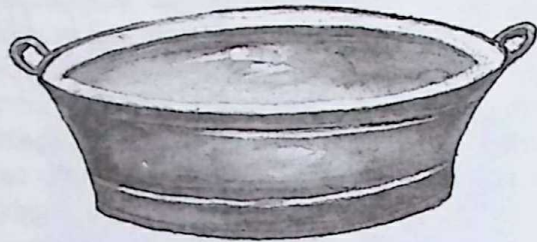

ஆட்டுக்கற்களை தூக்கி வந்து கலியாண சமையல் கொட்டகையில் வரிசையாக நிற்க வைத்து சின்ன சின்ன 'ஸ்ரீலு', பலகை 'போட்டு ஜோடிகள் உட்கார்ந்து கொள்ளும். ஒரு ஆளால் இயலாது. 'கல்லுக்கு ஒரு செட்டு' ஆளுங்க வேணும். ஒரு ஆம்பள ஆள் கொழவி கட்டைய சுத்தோணும், இன்னோரு பொம்பள ஆளு மாவைத் தள்ளிகிட்டே இருக்கோணும்.

ஆலோசனை:

பெரிய ஆட்டுக்கல்லின் மேல், சதுர விளிம்பின் நான்கு ஓரங்களில் கோயில் தூண்களில் அடிக்கப்பட்ட பூக்கள் மாதிரியே புடைப்புச் சிற்பமாக அடிக்கப்பட்டது சிறப்பானது.

எச்செலவாளி: (எச்சில் இலை வாளி)

விருந்தினர் சாப்பிட்ட எச்சில் இலைகளை எடுப்பதற்கான வாளி என்பது இதன் பொருள். 'வாளி' என்கிறதால் ஆங்கில பக்கெட்' என்று லேசாக எண்ணிவிடக்கூடாது. இது கிட்டத்தட்ட குளியல் தொட்டி (பாத்தப் மாதிரியான இரு முனைகள் மழுக்களான - நீள் செவ்வக ஓவல் வடிவ பித்தளைப் பாத்திரம் ஆகும், துத்தநாகத் தகட்டிலும் பெரிதாக செய்கிறதுண்டு.

ஆகப்பெரியது நாலரை - ஐந்து அடி குறையாமல் இருக்கும். இங்கு , நகரத்தாரின் விருந்தோம்பல் மற்றும் விருந்தின் பிரம்மாண்டத்தையும் பார்வைப்படுத்திப் பார்க்க வேண்டும். (விசுவலைஸ்' என்கிற ஆங்கில வார்த்தையின் நேர்த்தமிழாக்கம். தஞ்சாவூர் 'தாடு' இலையில் பரிமாறியதை விருந்தினர் சாப்பிட்ட பின்னர் எடுக்க 'தாடு' இலையின் பரிமாணத்திற்கு ஏற்ப எச்சிலை வாளியும் நீளமாக - அகலமாக இருக்க வேண்டும் அல்லவா. 'தாட்' என்றால் அகலமான, விஸ்தாரமான என்று பொருளாகும். பெரிய, முழு வாழை இலைதான் தாட்இலை காவிரி பாயும் தஞ்சை மண்ணில் விளைந்த வாழை மரத்து இலை பசுமையாகவும், நீண்டும், கிழியாமலும் இருக்கும்.

'எச்செல வாளிக்கு' இரண்டு முனைகளிலும் காது கைப்பிடி உண்டு. இலைகள் நிரம்பிய எச்சிலை வாளியை இரண்டு பேர் சேர்ந்து தூக்கும்படியான ஏற்பாடு இது.

அந்தக் காலத்தில் தரையில் பந்திப்பாய் விரித்திருப்பார்கள். அதில் அமர்ந்து முன்னே உள்ள இலையில் சாப்பிட வேண்டும். சாப்பிட்டு முடிந்ததும் எச்செலை' எடுக்கும் பொழுது தரையில் சிந்தக்கூடாது. இலைக்கு முன் எச்சிலை வாளியைக் கொண்டு வந்து இரண்டு பேரில் ஒருவர் நுனி இலையைத் தூக்க, அடுத்தவர் அகன்ற பின் பக்க இலையை தூக்குவார். அப்படியே அலாக்கா தூக்கி 'எச்செலை' வாளியில் இட்டு, கொல்லைப் பக்கம் போய் கொட்டிவிடுவர்.

எச்சில் இலை வாளி நீளமாகவும், பெரிதாகவும், இருப்பதற்கு ஒரு காரணம் தஞ்சாவூர் தலை வாழை தாட் இலை அதிக நீளமாக இருக்கும் என்பதாகும். அடுத்தது, விருந்தினர் நிறைய பேர்கள் வந்திருப்பார்கள். காத்திருக்க வைக்கக் கூடாது என்பதற்கா பந்திக் கொட்டகை' (போஜன ஹால்) முழுக்க பந்திப்பாய் - ஜமுக்காளம் ஒரே நீள நீளமாய் வரிசை வரிசையாய் விரித்துப் பரிமாறுவர். சாப்பிட்ட பின் இலைகளை சட்டென்று எடுத்து அகற்ற வேண்டும் என்பதற்காக இரண்டு இரண்டு பேராக எடுப்பார்கள் என்பதற்கு மட்டுமல்ல நிறைய இலைகள் போடதும் வாளி கனமாகிவிடும். தூக்கும் போது இரண்டு கைப்பிடிகள் இருந்தால் தான் இருவர் சேர்ந்து பளுவைத் தூக்க முடியும்.

முதற்கட்டுக்கு அடுத்து சுத்து பத்திக்கு இணையாக, அதனை அடுத்து நெடுக்கு வாக்கில் ஒரு பக்கமாகவோ, சிலவற்றில் இரண்டு பக்கமாகவும் இரண்டு பந்திக் கட்டு என்றழைக்கப்படும் நிரந்தர போஜனஹால்' வீட்டின் அங்கமாகவே கட்டப்பட்டு இருக்கும். கலியாணமும் வீட்டிற்கு உள்ளேயே நடக்கும். விருந்தும் வீட்டிலேயே போடப்படும். பந்திக் கட்டின் தரை பெரும்பாலும் இத்தாலிய பளிங்குக் கற்களால் பாவப்பட்டிருக்கும் அல்லது, சதுர ஓடு அல்லது சிகப்பு - மஞ்சள் ரெட்டாக்கைடு பூசப்பட்டிருக்கும். இத்தகைய தரையில் எச்சில் இலை வாளியைத் தர தர வென்று இழுத்து பாழாக்கிவிடக்கூடாது என்பதற்காக எச்சிலை வாளியின் இருபக்கமும் கைப்பிடி பொருத்தி இருவர் பளுவை தூக்கிச் செல்வதற்குத் தோதாக அமைத்திருக்கின்றனர்.

ஆலோசனை:

பெரிய பால்கனி உள்ள மாடி வீட்டில் இதனை வைத்து மண், எரு இட்டு சிகப்பு வண்ண பூக்களை வளர்த்தால் மஞ்சள் ஓவல் வாளி, பூக்களின் சிகப்பு வண்ணத்திற்கும் நல்ல வண்ணக் கூட்பாக (காம்பினைசன்) அழகூட்டும். உள்ளறை மீன் தொட்டியாகக் கூட பயன்படுத்தலாம்.

ஜம்பத்திலும்பது - திருமஞ்சன பாத்திரம்:

ஜம்பத்தி ஒன்பது/அறுபது சாந்தி மணி விழா செய்து கொள்வது அந்தக் காலத்தில் மிகவும் விசேஷம்

அவ்வளவு காலம் வாழ்ந்து, பிறகு அறுபதுக்கு மேல் தொடர்வது என்பது மறு பிறவி எடுப்பதற்கு ஒப்பானது என்று கருதப்பட்டது. எனவே சாந்தி, மணிவிழா, சஷ்டியப்த பூர்த்தி, பீமரத சாந்தி, என்று தொடரும் நிகழ்வுகளில் பரிகார பூஜைகளும், மந்திர நீர்/புண்ணிய நதிகளின் அபிஷேகம், உற்றார், உறவினர் செய்விக்கும் அபிஷேகம் என்பது இறைவனுக்கு செய்யும் திருமஞ்சனம் நீராட்டல் போன்றதாகும்.

மூத்தோரும் தெய்வத்திற்கு சமமானவர் ஆவர்' என்று இதனை போற்றுவார் முனைவர். நா.வள்ளி (காரைக்குடி)

சாந்தி செய்து கொள்பவரின் தலைக்கு மேல் இருவர் திருமஞ்சனப் பாத்திரம் (சல்லடை) பிடித்து நிற்பர். அது நீள் செவ்வகம் அல்லது பெரிய வட்ட தாமிரத்தாலான சல்லடையாகும். சிறுசிறு துளைகள் வழியே உறவினர், குடங்கள் கொண்டு ஊற்றும் மங்கள நீர்த்திவலையாக தாரையாக விழும். எனவே இந்தச் சல்லடையை சகஸர தாரா என்று அழைக்கலாம் - குத்தமில்லை.

அல்லது திருநீராட்டுக் கலன் என்றும் குறிப்பிடலாம்.

இறைவனுக்கு செய்விப்பது போலவே விழா தம்பதியருக்கும் திருமஞ்சனம் (அபிஷேகம் தாமிர அல்லது பித்தளை சல்லடை மூலம் செய்யப்படுவதால் சல்லடை என்று சொல்லுக்கு மாற்றே திருமஞ்சனப் பாத்திரம் என்ற கலன் ஆகும்.

பிள்ளைகள் ஒன்று கூடுவர். உறவினர் சீர் கொண்டு வருவர்.

குறிப்பாக சாந்தி செய்துகொள்ளும் பெண்ணிற்கு அவர் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர் ஆபரணங்கள் பட்டு சேலைகள், பூ, பழங்கள் பெரிய தாம்பாளங்களில் கொண்டு வருவர்.

மங்கல நீராட்டுதல் முடிந்ததும், விழா தம்பதியரின் காலில் விழுந்து வணங்கி விபூதி பூசிக் கொள்வர்.

'ரொட்டி, முட்டாயி, கலரு எல்லாம் அன்றும் கொடுக்கப்படும்.

பெரு விருந்தும், முறை செய்தலும் தொடரும்.

ஆலோசனை 1

திருமஞ்சனப் பாத்திரம் (சல்லடை) வாங்கலாம். சற்று உயரமான இடத்தில் லைட் மாதிரிகூட தொங்கவிடலாம்.

ஆலோசனை 2

இரும்பாலான சிறிய யாக குண்டம் கிடைத்தால் அதில் சாம்பிராணி போடலாம்.

கடகா வாளி : (கடைக்கால் வாளி)

எல்லா வகை வாளிகளும் பித்தளை - வெண்கலத்தால் ஆனவையே.

ஆதியில் ஓரிஜினல் பித்தளைவாளிகள் தூரின்றி அடிப்பாகம் வளைத்து அடிக்கப்பட்டிருக்கும். அதனால் வாளி, கொஞ்சம் நொடித்தாற் போல்தான் நிற்கும். அதனை சரி செய்வதற்காக பட்டறைகளில் கொடுத்து அவற்றுக்கும் கடக்கால் பாதம் போடச் சொல்லிவிட்டிருக்கின்றனர்.

மங்கு வாளிகள் தரையில் பதிந்து உட்காருவது போல் பித்தளை- வெண்கல வாளிகளுக்கும் அடிப்பகுதியில், கலவடை' மாதிரியான வளையம் அடித்துத் தரச்சொல்லி வாங்கியிருக்கின்றனர்.

இவ்வடிவத்தில் வெள்ளி வாளிகளும் உண்டு. கல்யாண வீட்டில் இசைக்குடிமானம் எழுதுகிறவருக்கும், முக்கிய வேலைகள் பார்த்தவர்களுக்கும், ஓலைப் பெட்டியில் வெற்றிலைப் பாக்கு, வாளி வைத்து மரியாதை செய்வார்கள்.

இந்தக் கடக்கால் என்ன பொருள் வாளி என்றே எடுத்துக் கொள்ளலாமாம். இருந்தாலும் கடகால் என்பது கட்டடங்களுக்கு அடித்தளம் அமைக்கும் பொழுது கொத்தனார்கள் பயன்படுத்தும் சொல்லாகும். வட்டார வழக்குச் சொல் அகராதி (கி.ரர) கடகால் என்பதற்குப் பொருளாக வாளி' என்றே ஒற்றைச் சொல்லாக குறிக்கிறது.

செட்டிநாட்டில் வாளிகள் பற்றி பேசும் பொழுது கடகால் வாளி மட்டுமில்லாது அடுப்படியில் புழங்கும் வாளி, குளிக்க பயன்படும் வாளி, வேம்பாவிலிருந்து வெந்நீர் பிடிக்க பயன்படுத்தும் வாளி என்பனவும் உண்டு.

வாளிகளுள் சிறிய நெய்வாளி என்றும் ஒரு வாளி உண்டு.

திருமணம் முடிந்ததும் விருந்துண்டு வீடு திரும்பும் உறவினருக்கு, விருந்தினருக்கு என்று முறை செய்து அனுப்புவார்கள்.

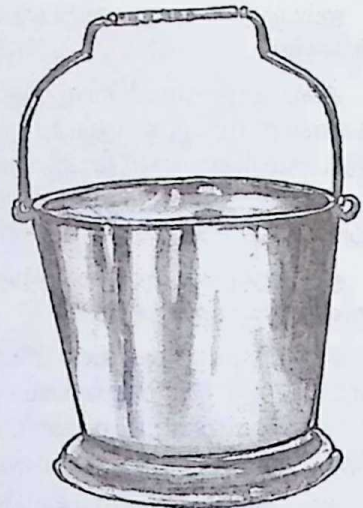
முறை என்ற ஒரு சொல்லுக்கு பல்பொருள் ' உண்டு. அவற்றுள் விதிமுறை, உறவு முறை முக்கியமான சொற்களாகும். இவையல்லாது, முறைமை என்று ஒரு சொல் உண்டு. அதற்கு பொருள் உரிமை. இவையெல்லாவற்றையும் ஒப்பு நோக்கிப் பார்த்தால் உறவுக்காரர்களின் உரிமை ; விசேடக்காரர்கள், அவர்களுக்கு செய்ய வேண்டிய முறைதலை, கௌரவம், சிறப்பு என்றும் கூறலாம். அவ்வகையில், பெரும்பாலான சடங்குக்காரர்கள், திருமணத்திற்கு வந்து வாழ்த்திய உறவுகளுக்கு, அவர்களது நெருக்கத்திற்கு, அந்தஸ்திற்கு ஏற்றபடி, சட்டி சவுக்கம் வாளி தருவது வழக்கம். வாளி நடுத்தர வடிவம் அல்லது சிறியதாக இருக்கும். வெளிப்படையாக தெரிகிறமாதிரி இருக்காது. ஏனென்றால் செய்கிற முறை' பெட்டி/பைக்குள்ளேதானே இருக்கிறது. பிரித்துப் பார்த்தால் தானே யார் யாருக்கு என்னென்ன என்று தெரியும்.

ஆலோசனை 1

அந்தக் காலத்தில் இந்த 'முறை' முதலியவற்றைப் பெட்டியில் அதாவது ஓலை / நார்க் கடைகளில் வைத்துத் தந்திருக்கின்றனர்.

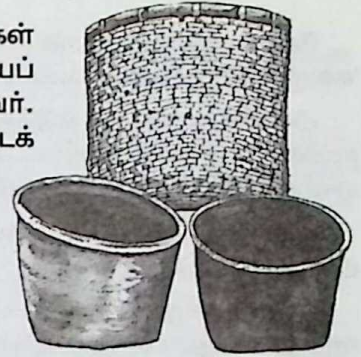
பிறகு மஞ்சள் நிறப் பையில் வைத்துத் தந்துள்ளனர்.

பிளாஸ்டிக்கைத் தவிர்த்து மறுபடி துணிப்பையில் கொடுக்கலாமே!

கடகெம்: (கடகம்)

உண்மையில், இது பனை ஓலையால், செட்டிய வீட்டு ஆச்சிமார்கள் தாங்களே மிடைகிற கலாச்சாரப் பின்னணி மிகுந்த பாரம்பரியப் பொருளான ஓலைக் கூடையாகும். 'பொட்டி' என்றும் கூறுவர். கைவேலையாகச் செய்யப்பட்ட ஓலை பின்னும் வேலை வளப்பம் கூடக் கூட வெள்ளிக் கடகமாக, வெள்ளைப் பித்தளைக் கடகமாக பட்டறைப் பொருளாக மாறிவிட்டிருக்கிறது. உலோகத்திலும் அதே அகலம், உயரம் தொடர்ந்ததோடு ஓலையைக் கொண்டு மிடையும் பொழுது சிறு சிறு ஏற்ற இறக்கங்கள் ஓலைக் கடகத்தில் இருப்பது போலவே வெள்ளிக் கடகங்களிலும் சிறுசிறு கட்டங்கள் பதியும்படி வடிவமைத்துள்ளனர்.

கடகம் என்பது பெரும்பாலும் வேவுக் கடகமாகும். அதாவது வேவு' இறக்கப் பயன்படும் கடகமாகும். அது இல்லத்தில் சிறப்பு நிகழ்வுகளில் விசேஷங்களில் பயன்படுவதாகும். இது பற்றிய கூடுதல் தகவல் வேவுக் கடகம்' என்ற அகர வரிசையில் தரப்பட்டுள்ளது. கடகம்' என்பதற்கு பொருள் கூறுமிடத்து பதினாறாம் நூற்றாண்டில் வந்த சூடாமணி நிகண்டு', வட்டம், வட்ட வடிவம் என்கிறது. நெல்லை வட்டார வழக்குச் சொல் அகராதி கடகத்தை நாரக்கடவன் என்று குறித்து பொருள் தருகிற பொழுது, ' பனைநாரால் செய்யப்பட்ட பெரிய பெட்டி; அதிக அளவுதானியம் அள்ளிச் செல்வதற்குப் பயன்படும் என்கிறது.

வட்டார வழக்குச் சொல் அகராதிகள் எல்லாம் பனை நாரால் பின்னப்படும் பெரிய பெட்டி என்றே குறிப்பிடுகின்றன. ஆனால் ஆச்சிமார்கள் பின்னியது இளம் - வெள்ளை பனங்குருத்தோலை என்பதை கவனத்தில் நிறுத்தும் வகையில் சோமலெ தமது செட்டி நாடும் செந்தமிழும் ' என்ற புத்தகத்தில், பெண்களே கைத்திறமையால் செய்யும் பழக்கம் இன்றும் குகவல் என்பதுகளுக்கு முன்னறி நகரத்தார் சமுதாயத்தில் ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் இருக்கிறது. இங்கே ஓர் ஐயம் எழலாம். இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி மாவட்டங்களில் பிற சமூகப் பெண்களும் பாய் தடுக்கு முதலானவற்றைச் செய்கிறார்களே என்பதுதான் அந்த ஐயம். ஆனால், இந்தச் சந்தேகத்திற்குச் சிலப்பதிகாரம் இடம் வைக்கவில்லை. பிற இடங்கில் பழுப்பு நிறமுள்ள சாறு ஓலையில் பெட்டியும் பாயும் மிடைவதுதான் இன்று நடைமுறையாக காண்கிறது. நகரத்தார் பெண்கள்தான் பனை ஓலையில் நல்ல வெண்மை தரக்கூடிய குருத்து ஓலையை வாங்கி அதில் கைவினை வண்ணத்தைக் காட்டுகிறார்கள். இந்த வெண்மையான குருத்து ஓலைகளைத் தேர்ந்தெடுப்பதிலும் பக்குவப்படுத்துவதிலும் அவர்கள் நிகரற்றவர்கள். எனவே, தாலப்புல்லின் வால் வெண்தோட்டு என்று இளங்கோவடிகள் கூறியது செட்டி நாட்டுக்குள் பயன்படுத்தப்பெறும் தடுக்குகளையே குறித்தன என்று கொள்ளலாம் என்று விரிவாக, சிலப்பதிகார வரிகளைச் சுட்டிக்காட்டி, பதிவு செய்திருக்கிறார்கள்.

இப்பொழுது, குருத்தும் இல்லை, நாரும் இல்லை, ஓலைக் கடகமும் இல்லை. எல்லாம் வெள்ளிக் கடகம் அல்லது வெள்ளைப் பித்தளைக் கடகம்தான். தற்பொழுது ஆச்சிமார்கள் சொந்தமாகவும் ஓலைக்கடகம் முடைவதில்லை.

ஆலோசனை:

செட்டிநாட்டு 75 ஊர்களிலும் கொட்டான், கடகம், பனைமர குருத்தோலைகளில் பின்னத் துவங்கினால் பனைமரங்கள் காப்பாற்றப்படும்/உண்டாக்கப்படும்!

வேலை வாய்ப்புகள் உருவாகும் - இயற்கை காப்பாற்றப்படும். மண் வளம் பெறும் - மழை நீர் சேகரிக்கப்படும்.

கலரு தூக்கு: (கலர் தூக்கு - சர்பத்து ஸ்டாண்டு)

சோபா, சர்பத், சாதரணமாகவே விசேஷம். பானங்கள், அன்று வண்ணவண்ணமாய் வந்ததால் 'கலரு' என்று அழைக்கப்பட்டன.

அவற்றை வைத்து எடுத்துச் செல்ல அழகழகாய் பித்தளைக் கம்பியில் சர்பத் ஸ்டாண்டு கலரு தூக்கு' என்று வளையம் வளையமாய் கிடைத்தன. இரும்புக்கம்பியில், மரத்தில் என விதவிதமாய் செய்து பயன்படுத்தி யிருக்கின்றனர். இந்த வளையம் தூக்கு ,

ஸ்டாண்டு என்ற ஆங்கிலப் புழக்கத்தின் தமிழ் ஒலி மாற்றமாக 'சேண்டு என்று செல்லமாக அழைக்கப்படுகிறது.

கலரு தூக்கு - சர்பத்து ஸ்டாண்டு என்று எப்படி அழைத்தாலும் அன்று அவற்றுள் வைத்து எடுத்து வந்து, விருந்தினருக்கு வழங்கப்பட்ட கலரு ' கண்ணாடி பாட்டில்களில் அடைக்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. தேவாமிருதமாய் இருக்கும் என்பார் மூத்தோர். இது போன்ற 'கலரு' பெரிய கைகளின் வீட்டு நிகழ்வுகளில்தான் வழங்கப்பட்டன.

'மித்தபடி' அண்டாவில் கரைத்த ஐஸ் போட்ட எலுமிச்சை சாறு, நன்னாரி - வெட்டி வேர் சர்பத்து, குல்கந்து கலரு கலந்தவை வெள்ளைப் பித்தளை லோட்டாவில் ஊற்றி, பித்தளை வளைய கலரு தூக்குகளில் வைத்து, விசேடக்கார வீட்டு இளைஞர்கள் மற்றும் வேலையாட்கள் சுற்றி சுற்றி வந்து கலருதண்ணி கொடுப்பர்.

கலியாணம் போன்ற நிகழ்வுகளில் வந்தவர்களுக்கு கலரும், திருப்பூட்டிய பிறகு 'ரொட்டி மிட்டாய்'யும் எல்லோருக்கும் வழங்கப்படும். இது இனிப்பை பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டிய வேளைதானே. சாதா முட்டாய் அல்ல, அமெரிக்கா, லண்டன், மலாயா சிங்கப்பூரில் இருந்து வந்தவைகளை இறுக்கிப் பிடிக்காமல் வாரி இரைப்பார்கள்.

இந்தச் சர்பத் தயாரிப்பது, பந்தி இலையில் பழனி சந்தனத்தால் பொட்டு வைப்பது, 'தாம்பூலக் கவர்' வெற்றிலை, சீவல் - வாசனைப்பாக்கு வைத்த காகிதப்பை தருவது அல்லது சிறு சிறு தட்டுகளில் வெற்றிலை, வாசனைப் பாக்கு, ரோஸ் நிற வாசனை சுண்ணாம்பு வைத்து வழங்குவதற்கு காண்டிராக்டர்' குட்டு சப்ளை என்று சொல்வார்கள் இருப்பார்கள்.

இந்த தட்டு சப்ளை செய்கிறவர், நகரத்தார் அல்லாத நபராகவே இருப்பார். அவரை 'பெட்டி சப்ளை' என்றும் அழைப்பதுண்டு.

ஆலோசனை -1

ஆராய்ச்சி மாணவர்கள், சேகரிப்பாளர்கள் இந்த மாதிரியான கலரு தூக்கு - சர்பத் ஸ்டாண்டு வகைகளைப் பார்த்து - ரசித்து பிடித்ததை வாங்கலாம்.

ஆலோசனை - 2

அதுவல்லாது வெற்றிலை, சீவல் தந்த காகிதக் 'கவர்' தேடிச்சேகரிப்பதும் நல்லது. அதுவும் பொருள் சார் பண்பாடு குறித்த உருப்படி என்றில்லாமல் பிளாஸ்டிக் தவிர்த்த காகிதப் பயன்பாடு அதிகரிக்க ஒரு நல்ல 'மாதிரியாக' இருக்குமல்லவா!

ஆலோசனை - 3

கலரு தூக்கில் கைத்துடைக்கத் தரப்படும் டிஸ்யூ பேப்பர் காகிதத்தை மடித்து செருகி வைக்கலாம்.

காசாணி அண்டா:

அண்டா என்றால் அது வேற்று மொழிச் சொல். ஆனால், பெரும்பாலான அகராதிகள் அதனை பெரும்பாத்திரம் என்று குறிப்பிடுகின்றனவே ஒழிய வேறு எந்தத் தகவலையும் தரவில்லை.

காசாணி அண்டா என்றால் பேச்சு வழக்கில் தாமிர அண்டா என்றே அறியக் கிடைக்கிறது. அப்படியென்றால் இது உயர அண்டாவிலிருந்து எப்படி வேறுபடுகிறது என்றால் வடிவத்தில் மற்றும் பயன்பாட்டு முறையினால் என்று உரைக்கலாம். வெங்கல உயர அண்டா சாம்பார் மற்றும் ரசம் வைப்பதற்கு பயன்படுவதாகும்.

காசாணி அண்டா என்று செட்டிநாட்டில் வழங்கப்படுவது தாமிர உலோகத்தாலான பெரும் பாத்திரமாகும். விளிம்பு நாலு விரக்கடை' மடிக்கப் பெற்ற வாயகன்ற பாத்திரமாகும். அதன் கீழ்ப்பகுதி அரைவட்ட உருண்டையாக இடுப்பிலிருந்து கழுத்து வரை மேற்புரமாக சரிந்து விளிம்பாக விரியும். விளிம்பு நாலு விரக்கடை அகலத்திற்கும் தகடு மடித்து விடப்பட்டிருப்பது தூக்குவதற்கு வாகாக அமையும். அதுவல்லாது, இரு பக்கங்களில் பக்கத்திற்கு ஒன்றாக, கனத்த கைப்பிடி வளையங்கள், கிளி மூக்கு போன்ற கனத்த மடிப்பிற்குள் கோர்க்கப்பட்டிருக்கும்.

காசாணி அண்டா 1) சாதம் வடிக்க 2) நெல் அவிக்க 3) முற்றத்தில் வைத்து மழை நீர் பிடிக்க என்று மூன்று வகையாக பயன்படுகிறது.

காசாண்டி என்பது ஒரு வகைச் செம்பு என்று யாழ்ப்பாண அகராதி, நா. கதிரைவேற் பிள்ளையின் தமிழ்மொழி அகராதி மற்றும் மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதி பொருள் தருகின்றன. காசாண்டிதான் மருவி காசாணி ஆகியிருக்கக்கூடும்.

காசாணி என்றால் தாமிரப் பாத்திரம் என்றே உணரப்படுகிறது. மேலும் காசாணி அண்டா என்று செட்டி நாட்டில் அழைக்கப்பட்டால் அது கட்டாயம் தாமிர அண்டாதான், நெல்லு அவிக்கிற அண்டாதான் என்பதில் ஐயம் ஒன்றுமில்லை.

வரி வசூலிக்கிறது, பர்மா போன்ற நாடுகளில் கழனிகள் உருவாக்கவும், மேம்படுத்தவும், விவசாயம் செய்ய கடன் வழங்கிய அனுபவமும், வீட்டிற்குள் திருமணமான மணமக்களை வேறு வைக்கும் பொழுது ஓராண்டிற்கு தேவையான தீன் 'சாமான்கள் மற்றும் அரிசி - நெல் மூடைகள் தருவது (பொதி போடுதல்) எனப் பலவாறாக கழனியுடன் தொடர்புடையவர்கள் நகரத்தார்கள்.

நெல் அவிப்பதற்கு பெரிய விறகடுப்பின் மீது ஏற்றுவதற்கு காசாணி அண்டாக்கள் தேவைப்படும். நெல்லைக் கொட்டி அவிப்பதற்கு வீட்டு வேலையாட்கள் போதவில்லை எனில் அவர்களுக்கு தெரிந்த வேறு வேலையாட்களும் தினக் கூலியாக வந்து உதவி செய்ய அமர்த்தப்படுவர்.

மூட்டைகளை அடுக்கிப் பாதுகாப்பதற்கென்றே 'நெல்லுப் பெஞ்சு' வைத்திருப்பார்கள். ஒரே பலகை அல்லது இரட்டைப் பலகையில் ஆனதான அவை, மேடை போல குட்டைக் கால்களுடன் இருக்கும்.

ஆலோசனை 1:

பழைய, புதிய காசாணி அண்டாக்கள், சின்னம் பெரிசா கிடைக்கின்றன. குருவிக் காது / கிளிக் காது கைப்பிடி வளையம் வைத்த காசாணி (தாமிர) அண்டா வாங்குவது சிறப்பு. விண்மீன் விடுதி (ஸ்டார் ஓட்டல்) 'லாபியில்' பூஞ்செடிகள் வைப்பதற்காக மட்டுமில்லாது பெரிய வீடுகளிலும் இதனை விளக்கி தாமிர சிவப்பிற்குப் பாந்தமாக வேறு பித்தளைப் பாத்திரங்கள் சட்டாகச் சேர்த்து 'இண்டிரியர்' - அலங்கார அமைப்பாக வைக்கலாம்.

காசி சிண்டு மணி: (காசிச் சிண்டு மணி)

அந்தக் காலத்து சிறுவர்க்கு காசியிலிருந்து வாங்கி வரும் சிண்டு மணி என்பதும் ஒரு விளையாட்டுப் பொருளாகத்தான் இருந்திருக்கிறது. இதுபோன்ற விளையாட்டுப் பொருட்கள் பெருகவும் செட்டிநாட்டு வழக்குச் சொல்லாக வருவதற்கும் மூன்று முக்கியக் காரணங்கள் உண்டு:

1. காசி, காளஹஸ்த்தி போன்ற ஊர்களுக்கு புனிதப் பயணம் போகிற பழக்கம்.
2. விளையாட்டுப் பெட்டி வேவு என்பது குழந்தை பிறந்ததைப் பார்க்க வருகிற பொழுது கொடுக்கப்படும் ஏராளமான விளையாட்டுச் சாமான்கள் மற்றும் பகிர்ந்து கொள்ளப்படும் அளவற்ற அன்பும் ஆகும்!

3. அம்மான்மார் (மாமன்மார்கள்) குடும்ப நிகழ்வுகளில் முக்கியப் பங்கு வகிப்பர். 'மாமப்பட்டு அம்மான்மார் வேவு' என்றெல்லாம் உண்டு. அவர்கள் தந்த விளையாட்டுப் பொருட்கள் பற்றி தாலாட்டு' என்ற தலைப்பில் சோமலே குறிப்பிடுவதாவது பிறந்த வீட்டின் பெருமை பேசுவது பெண்ணினத்தின் இயல்பு'. செட்டிநாட்டுப் பெண்களும் இவ்விதக்கு உட்பட்டவர்தான். தாய் வீட்டார் தந்த சீர்வரிசைகளை மெய்மறந்து பாராட்டி தன் மகனுக்கு அவனுடைய அம்மான் கொடுத்த விளையாட்டுச் சாமான்களைப் பற்றிக் கூறி, அவர் பெருமை பாராட்டுவதை இப்பாடலில் காண்க -

போட்டு விளையாடப் பொன்னாலே அம்மானை,
கட்டி விளையாடக் காசிச் சிண்டு மணி
வைத்து விளையாட வண்ணக் கிலுகிலுப்பை,
ஓட்டி விளையாட ஒயிலா ரயில்வண்டி.

இந்தக் காசிச் சிண்டு மணி போல் ராமேசுவரம் (மாக்கல் விளையாட்டுப் பொருட்கள்) திருப்பதி - காளஹஸ்தி (மரப்பாச்சி பொம்மைகள்) புனா (பித்தளை விளையாட்டு சாமான்கள்) மைசூரு (மர கடைசல் பொம்மைகள்), பா்மா, மலேசியா, சிங்கப்பூர் போன்ற தென்கிழக்காசிய நாடுகள் வழியே (அமெரிக்கா - ஐரோப்பிய நாடுகளில் இருந்து வந்து) சாவி கொடுத்தால் ஓடும் கார்கள் - ஆடும் குதிரைகள் என இதுபோன்ற பகுதிகளிலிருந்து வாங்கிச் சேர்த்த பொம்மைகள், ஒவ்வொரு செட்டிய வீட்டிலும் வண்டி வண்டியாக இருக்கின்றன.

ஆச்சிமார்கள் பாடிய அந்தத் தாலாட்டுப் பாடல் மாதிரி பித்தளையாலான சிண்டுமணி, கிலுகிலுப்பை மற்றும் குதிரை வண்டி போன்றவை சிறிய பையன்களுக்கு மிகவும் பிடித்தமான ஒன்றாகும். காசிக்கு சென்று கங்கையில் மூழ்கி காசி விசுவநாதரையும், விசாலாட்சியையும் தரிசித்துவிட்டு அப்படியே பித்தளைக் கடைகளையும், பட்டுப் புடவைகள் கடைகளையும் அலசி ஆராய்ந்து, வேண்டியவற்றை அள்ளிக் கட்டிக் கொண்டு திரும்புவர். சிறுவர்களான பேரன்களுக்கு பிடித்த விளையாட்டுச் சாமான்களும் பேத்திகள் வைத்து விளையாட சொப்புச் சாமான்களும் வாங்கி வருவது ஆயா, அப்பத்தாக்களுக்கு வாடிக்கை. இதே போன்று, மலேயா நாட்டிலுள்ள பினாங்கு போன்ற ஊர்களில் கடை வைத்திருந்த நாட்டுக் கோட்டை நகரத்தார்களின் சட்டாளிகள், அடுத்தாட்கள் - கணக்கப்பிள்ளைகளும் சம்பளச்சிட்டை' யில் எழுதிக் கொடுத்தபடி தங்களுக்கு சேர வேண்டிய பணத்தில் வீட்டுக்கு வேண்டிய துணிகள், சாமான்கள் வாங்கியது போக சீமைச் சாமான் விற்கும் கடைகளை வலம் வந்து வாங்குவர். வாங்கி மூட்டை கட்டிக் கொண்டு எடுத்து வருவர்.

ஆலோசனை :

காசியிலிருந்து வந்த பழைய பித்தளை விளையாட்டுப் பொருட்கள் கிடைப்பது அரிதாகிவிட்டது. ஆனால் காரைக்குடி சுற்று வட்டாரத்தில் இன்னும் சில பழைய சாமான்கள் - கடைகளில் டின் பாய்ஸ்' என்று சொல்லப்படும் அந்தக் காலத்திய தகர விளையாட்டுச் சாமான்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சம் கிடைக்கின்றன.

காசித்தட்டு: (காசித் தட்டு)

காசி, ராமேசுவரம் போகாத நகரத்தார்களே இருக்க மாட்டார்கள். காசி என்கிற வாரணாசி போகிறவர்கள் கங்கை நீர் நிரப்பிய காசிச் செம்பையும், காசி பூஜை தட்டையும் பக்தியுடன் வாங்கி வருவார்கள். காசிச் செம்பை சாமி அறையில் வைத்துவிடுவர். காசித் தட்டை கோயிலுக்கு போகும் பொழுது பூ, பழம் கொண்டு போக வைத்துக் கொள்வர். அல்லது சாமி அறையில், சூடக் கரண்டி, பூசை மணி, விளக்குத் திரி, சாம்பிராணி கரண்டி, தீர்த்தக் குவளை போன்றவற்றை போட்டு வைத்துக் கொள்ள உபயோகித்துக்கொள்வர்.

எடை குறைவான காசித் தட்டானது உண்மையில் தட்டே இல்லை. மூடியற்ற குறைந்த உயர, விளிம்பு உடைய பெரிய செம்படம் மாதிரிதான் காட்சிதரும். மெல்லிய தகடால் செய்யப்பட்ட இவை உறுதியாகவும், தங்கம் போலவும் மின்னக் கூடிய சிறந்த பித்தளைப் பாத்திரங்கள் ஆகும். இதிலும் இரண்டு மூன்று வகைகள் உண்டு. அடுக்குச் சட்டி மாதிரி ஒன்றுக்குள் ஒன்றாக அடுக்கியும் வைத்துக் கொள்ளலாம். காசித் தட்டு பெரியது ஒன்றையடி வரையிலான குறுக்கு விட்டமுடைய தட்டுகள் கிடைக்கின்றன. தட்டு என்ற பெயருக்கு ஏற்றார் போல் தட்டையான அடிப்பகுதி உடையவை. ஒரு தேங்காய், ஒரு சீப்பு வாழைப்பழம், உதிரிபூக்கள், கட்டிய பூ, உணதுபத்தி, சூடம் அனைத்தையும் வைத்து, ஆச்சிகள் இதனை கோயிலுக்கு எடுத்துப் போவர்.

காசி செம்பு : (காசிச் செம்பு)

காசி மற்றும் செம்பு என்ற இரண்டு சொற்களில் முன்னது ஒரு புராதான நகரைப் பற்றியது, பின்னது உலோகத்தாலான பாத்திரம் பற்றியது. இவற்றுக்கு மேல் மூன்றாவதாக அவற்றுக்குள் இருப்பது காசித் தீர்த்தம் எனப்படும் கங்கை நீராகும். இதைத்தான் மதுரைத் தமிழ்ப் பேரரசுராதி, காசிச் செம்பு என்பது ஒரு பாதி செம்பும், மறுபாதி பித்தளையுமாகச் செய்யப்பட்டுக் கங்கை நீர் கொணரும் பாத்திரம், இதனை காசிக்குப்பி என்றும் வழங்கலாம் என்கிற மாதிரி பதிவு செய்துள்ளது. கங்கை நீரை எங்கிருந்து கொணருவர் ; எங்கு அதனை வைப்பார்கள்; வைத்து என்ன செய்வார்கள் என்பது போன்ற கேள்விகள் அதனைத் தொடர்ந்து எழும் -

காசி என்பது ஒரு நகரம் - புண்ணிய வேடத்திரம் என்று அகராதிகள் குறிப்பிடுகின்றன. அந்தக் காசி/வாரணாசி என்கிற நகரத்தில் ஓடுவதே கங்கை. கங்கைக் கரையில் காசி விசுவநாதர்/காசி விசாலாட்சி ஆலயம் அமைந்துள்ளது. அங்கே கங்கை நீரை செப்புக் குடங்களில் சிறு செம்பில் நிரப்பி காற்று புகாதவாறு அடைத்து விற்கின்றனர். காசி யாத்திரை - நடைப் பயணமாகச் சென்று, திரும்பும் வழியில் காசித்தீர்த்தமாக கங்கை நீரடைத்த காசிச் செம்பு வாங்கி வந்து, பூசை அறையில் வைத்து, தினம் வணங்குவர். (காசி பாதயாத்திரையை - நடைப் பயணத்தை மறுபடி துவக்கியவர் தேவகோட்டை பொற்கிழிக் கவிஞர் திரு. அருசோ ஆவார்கள்)

ஆலோசனை:

பெரிய காசித்தட்டில், ஒவ்வொரு முறை வாங்கி வரப்படும் காசிச் செம்புகளை அடுக்கி பூஜை அலமாரியியல் வைக்கலாம். பித்தளைத் தட்டின் மஞ்சள் நிறத்திற்கும் செம்பின் தாமிரச் சிகப்பிற்கும் நல்ல பொருத்தம். தெய்வீகமாகவும் இருக்கும்.

பூசைக்குரிய சாமான்களை அதில் வைத்துக் கொள்ளலாம்.

காப்பி அரைக்கிற மிசினு: (காஃபி அரைக்கிற மெசின்)

காப்பி குடிக்கிற வீடுகளில் காப்பிக் கொட்டை அரைக்கிற 'கிரைண்டிங் மெசின்' இருக்கும். ஆக மேலே வாயகன்றும், அடி குறுகியும் உள்ள ஒரு கோப்பையும், அதன் இடைப்பகுதியில் சுழற்றுவதற்கான பெடல் கைப்பிடியும் உண்டு. கிண்ணத்திற்கு உள்ளே, நடுப்பகுதியில் பல் சக்கரம் பொருத்தப்பட்டிருக்கும். இது உண்மையில் அரைப்பதற்கு உதவி செய்யும் கருவியாகும். இந்த யந்திரத் தொகுதியை மேஜைப் பலகையின் விளிம்பில் அல்லது அலமாரியின் தட்டுப் பலகையில் கிளாம்ப் கிடுக்கி கொண்டு இறுகப் பற்றியிருக்கும்படி அமைக்கலாம்.

காப்பி டவரா : (காஃபி யார்)

காஃபி ஓட்டல் காரியங்க சொல்றாப்பல அது 'டவரா' செட்டு என்றால் மிகையாகாது. ஏனெனில் அதில் காப்பி ஆற்ற கிண்ணமும் அதற்குள் வைத்து காப்பி ஊற்றிக் குடிக்க ஒரு குவளையும் கொண்ட ஜோடி' பாத்திரமாகும்.

அந்தக்கால புதினங்களில் (நாவல்களில்) கள்ளிச் சொட்டு போன்ற காப்பி வர்ணனைகள் படித்தவர்கள் நாசிக்கு வாசனையையும், நாவுக்கு சுவையையும், மனசுக்கு புத்துணர்ச்சியையும் தரத்தக்க காப்பியை செட்டிநாட்டில் மிகவும் விரும்பியிருக்கின்றனர்.

சுவைமிகு ஃபில்டர் காப்பி, பழைய கால காரைக்குடி டவுனில் இப்போதுள்ள முக்கிய நாற்சந்தி முனையில் மற்றும் கிருஷ்ணன் கோயில் பக்கம், தேவகோட்டை போகிற சாலையென சில பிரபல காப்பி கடைகளில் 'கருக்கல்ல' காப்பி குடியர்கள் காரிலும், கால்நடையாகவும் வந்து டிக்காஷன் இறங்கும் வரை காத்திருந்திருக்கின்றனர். புளிபோட்டு பளபளப்பாய் விளக்கிய டவராவில் ஆவி பறக்கும் காப்பியைச் சீப்பிக் குடிக்கும் சுகமே அலாதி என்று அவர்கள் நினைவுசுவர்.

காப்பி மங்கு: (காஃபி மங்கு)

பர்மா, மலேசியா, சிங்கப்பூர், வியட்நாம் போன்ற தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் மங்கு என்றழைக்கப்படும் எனாமல் பாத்திரங்களின் பயன்பாடு அதிகம். 'பீர்மக்' என்பது பெரிய கைப்பிடி உடைய கோப்பையாகும். (குவளையாகும். காப்பி குடிக்கப் பயன்படும் மங்குக் கோப்பை நடுத்தரமானது. அதைப் பார்த்து, பட்டறைக்காரர்களிடம் காண்பித்து, பித்தளையில் அதே போன்று செய்துள்ளனர். சாதாரண குவளை, லோட்டா, போன்றவை மாதிரியில்லாமல் இந்த வகைக் குவளை கைப்பிடியுடன் வருவதுடன் விளிம்பு மடித்து உருட்டிவிடப்பட்டதா யிருக்கும். இதன் காரணமாக இதில் காப்பி பருகவும், பருகிய பின் கழுவவும் சலபமாக இருக்கும்.

சீர் சாமான்கள் குறிக்கப்பட்ட நோட்டுப் புத்தகங்களில் இந்த 'மக்' என்பதனை 'கை வைத்த போகணி' என்றும் 'கை வைத்த குவளை' என்றும் குறித்துள்ளனர்.

ஆலோசனை 1:

இத்தகைய குவளைக்களின் வாய் அகன்று இருப்பதால் குடிக்கும் பொழுது மிதமான சூடாக இருக்கும். மேலும் கைப்பிடி இருப்பதால் கையைச் சுடாது. தண்ணீர் குடத்தின் மீது வைப்பதற்கு மிகவும் ஏற்ற குவளை இதுதான். தண்ணீர் முகரும் பொழுது நமது கை விரல்களில் உள்ள வியர்வை - அழுக்கு, நீரை அசுத்தப்படுத்தும் வாய்ப்புகள் அதிகம். அதனை, இதன் கைப்பிடி தவிர்த்துவிடும்.

ஆலோசனை 2:

குழந்தைகளுக்கு பாயசம், உக்கரா, கேசரி, பொங்கல் போன்றவற்றை இந்த மாதிரி குவளைகளில் இட்டுத் தரும் பொழுது கைப்பிடியை பிடித்துக் கொண்டு கரண்டியில் எடுத்துச் சாப்பிட ஏதுவாக இருக்கும்.

கார்த்திகை சார்ந்த விளக்குகள்:

தீபங்களில் திருக்கார்த்திகை மிக முக்கியமானது. அதே போல் விளக்குகளில் கார்த்திகை என்ற பெயரில் ஏற்றப்படும் - வணங்கப்படும் விளக்குகள் உண்டு. அவை வெண்கலம், வெள்ளைப்பித்தளை, வெள்ளி மற்றும் மண்ணில் செய்து காயவைத்துச் சுட்ட கீளியாஞ்சட்டி விளக்குகள் ஆகும்.

கார்த்திகை மாதம் முழுவதும் நகரத்தார் வீடுகளில் தீபம் ஒளிர்வது தெய்வீகமான காட்சியாகும். தினம் தலைவாசல் திண்ணை, கைப்பிடிச் சுவர் என வீடு முழுவதும் கீளியாஞ்சட்டி விளக்கு ஏற்றி வைத்து, திரியையும், எண்ணெய்யையும் கண்காணித்துக் கொண்டேயிருப்பர்.

மாடக்குழிகளில் தலைவாசல் இருபக்கமும் வெள்ளி அல்லது வெண்கலம்/ வெள்ளைப் பித்தளையாலான முக்கோண வடிவிலுள்ள சிறு அகல் மாதிரி, பின் பக்கம் கூடுதலாக ஒரு முக்கோணம் பொருத்தப்பட்டிருக்கும், இது கார்த்திகை சமயத்தில் வைக்கப்படும் விளக்காகும்.

திருக்கார்த்திகைதீபம் தமிழ்நாடு முழுவதும் சிறப்பாக கொண்டாடப்படுவதாகும். செட்டிநாட்டு ஊர்களில் குறிப்பாக செட்டிய வீடுகளில் ஒரு தனிப்பட்ட விளக்கை ஏற்றி, அந்த வீட்டுச் சிறுவனை தரிசிக்க வைத்து பின்னர் சிவன் கோயிலுக்கு அழைத்துச் செல்வர். பெரும்பாலும் தலைப்பாகை உருமால் அணிந்து, குதிரையில் ஏற்றிச் செல்வர். கோயில் சொக்கப்பனை ஏற்றுவதற்காக சுளுந்து என்ற ஒரு மரத்தலான தீப்பந்தத்தை குதிரைச் சிறுவனின் முன் ஏந்திச் செல்வர். அந்த சுளுந்து இன்று வெண்கலத்தாலான தீவட்டியாக உருமாற்றம் பெற்றுள்ளது. இப்பொழுது வெள்ளைப் பித்தளை அல்லது வெள்ளியாலும் செய்து வைத்திருக்கின்றனர்.

செட்டிய வீட்டு தனிப்பட்ட (பிரத்யேக) விளக்கு இந்தத் திருக்கார்த்திகைக்காக - சூழப்பிடிக்காக செய்து ஏற்றுவது உலோகத்தாலான கார்த்திகை விளக்காகும். அதனை வாழைத்தண்டு விளக்கு, என்றும் குறிப்பிடுவர். (கூடுதல் தகவலை அகரவரிசைப்படி கொடுக்கப்பட்டுள்ள தலைப்பில் விரிவாகக் காணலாம்.)

கார்த்திகை மாதம் முழுவதும் வெவ்வேறு விதமான விளக்குகள் பூஜை அறை மட்டுமல்லாது, வீடு முழுக்க அதாவது வாசல் நிலை அருகே இருந்து மொட்டை மாடி கைப்பிடிச் சுவர் வரை என நீக்க மற ஏற்றி வணங்குவர், மகிழ்வர்.

தெரு வாசல் படிக்கட்டிலிருந்து, மொட்டை மாடி கைப்பிடிச் சுவர் வரை ஏற்றப்படும் விளக்கு மண் அகல் விளக்கு ஆகும். கார்த்திகைக்கு முன்னதாக உள்ளூர் குயவர்களிடம் இருந்து வேண்டிய அகலுக்கு சொல்லி வைத்து வாங்கிவிடுவர். நின்று எரிய வேண்டிய இடங்களில் நெய்யிட்டு அகல் விளக்கு ஏற்றுவர். பிற இடங்களில் தீபத்திற்கான நல்லெண்ணெய் இடுவர். சிறுமியருடன் ஆச்சிமார்களும் திரியிடுதல், எண்ணெய் விடுதல் முதலிய பணிகளில் பங்கேற்று மாலையில் பொழுது சாய்கிற நேரத்திற்குள் எல்லா விளக்குகளையும் ஏற்றி விடுவர். இது கூட்டு முயற்சியின் வெளிப்பாடாகும்.

முடிந்த நாட்களில், உள்ளூர் முருகன், விநாயகர், சிவன் கோயில்களுக்குச் சென்று விளக்கேற்றி கும்பிட்டுவிட்டு வருவர். கார்த்திகை மாதம் முருகனுக்கு உகந்தது என்ற பொதுவான கருத்தோடு, கார்த்திகை சிவனுக்கு உகந்தது என்று சைவ மத நம்பிக்கையை பிரதிபலிப்பது போல் பேசுவதுடன் திருவண்ணாமலை கோயில் மகா தீபம் ஏற்றப்படுவதும் அன்றுதான் என்று ஒரு சிறப்புக் காரணத்தையும் முன்வைப்பர். அண்ணாமலையார் மலை உச்சியில் தீபம் ஏற்றுவது போல் செட்டிய வீட்டு மாட மாளிகைகளின் மாடிகளில் அகல் ஏற்றி பார்ப்பது சாலப் பொருத்தமானதே.

கிடாரம்: (கடாரம்)

'தண்ணி அண்டா' என்று பொத்தாம் பொதுவாக அழைக்கப்பட்டாலும் கிடாரம் - தண்ணீர்க் கிடாரம் என்பதுதான் சரியான சொல்லாகும். இராஜேந்திர சோழனுக்கு 'கடாரம் கொண்டான்' என்ற புகழ்ச்சியான அடைமொழி ஒன்று உண்டு. அது தென்கிழக்கு நாடான காழகம் இப்போதைய மலேயா நாடாகும். அதில் 'கெடா' என்ற பகுதிதான் தமிழில் கடாரம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. அகராதிகள் கிடாரம் என்பது பெரிய மிடா, அதாவது பெரிய பாணை என்று குறிக்கின்றன.

நகரத்தார் வீடுகளில் மழை நீர் சேகரிப்பதற்கு இன்றளவும் அதிகமாக பயன்படுத்தப்படுவது இத்தகைய கிடாரமே. செட்டிய வீடுகளின் வீட்டமைப்பில் முற்றம் பிரதானம். அந்த முற்றத்தின் திறந்த வெளி மேல் பகுதியில் ஓட்டுக் கூரைகள் இணையும் இருபக்க விளிம்புகள் சந்திக்கும் இடம் கூடல் வாயாகும். அங்கே துத்தநாகத் தகடு அல்லது தாமிரத் தகடு கொண்டு செய்யப்பட்ட படகு மாதிரி வளைக்கப்பட்ட உலோகத் தகடு நான்கு மூலைகளிலிருந்தும் மழைநீர் நேர் கீழே விழும்படிக்கு பொருத்தியிருப்பர். தண்ணீர் கீழே விழும் இடத்தில் கிடாரம் (பூதாகரமான உண்டியல் மாதிரி தோற்றமளிப்பது) வைத்து நீர் சேகரிப்பர். மூடி, கீழ் கழுத்தைக் கவ்விப்பிடிக்கிற மாதிரி, உள்ளமுந்தி மூடுகிற வகையில் செய்யப்பட்டிருக்கும். தண்ணீர் அண்டா வண்டியில் ஏற்றப்பட்டு வந்தாலும் தழும்பாமல் இருப்பதற்கான இந்த ஏற்பாடு, கிடாரத்தின் கழுத்துப் பகுதியின் இரண்டு பக்கமும் கனத்த வளையங்கள் சேர்த்திருப்பர். இத்தகைய கிடாரங்கள் இருவது கிலோ எடையிலிருந்து ஐம்பத்தி ஐந்து கிலோவிற்கு மேலும் குறையாமல் காணக் கிடைக்கின்றன. தண்ணீர் பிடிக்க, சேகரிக்க, எடுத்துச் செல்ல என்ற அதன் பயன்பாட்டினை மனதில் கொண்டு, ஏதும் அலங்கார வேலைப் பாடுகளின்றி இவற்றைத் தயாரித்திருக்கின்றனர்.

மூடிகள், சிறப்பாக வளைத்து அடிக்கப்பட்ட கோபுரம் மாதிரியான உறுதி வாய்ந்த பகுதியாகும். மூடியின் உச்சியில் உள்ள கைப்பிடி கவிழ்க்கப்பட்ட பானா மாதிரியான பித்தளைத் தகடாகும். இன்னும் சில கிடாரங்கள் வார்ப்பில் செய்யப்பட்ட குமிழ், 'நெல்லிக்கா உருண்டை' மாதிரி பித்தளை வார்ப்பால் செய்யப்பட்டிருக்கும். அழகிய பெரிய நெல்லிக்கா உருண்டை வடிவில் மழுக்கலாக இருக்கும். கல்யாண விசேடக்காரர்கள் விருந்து சமைக்க வேண்டிய தண்ணீரை ஊருணியிலிருந்து முகர்ந்து மாட்டு வண்டியில் பொருத்தப் பட்டிருக்கும் கிடாரங்களில் நிரப்பி சமையல் கொட்டகைக்கு எடுத்துச் செல்வர்.

தண்ணீர் முகர்ந்து ஊற்றுபவரும் நகரத்தார் அல்ல. ஊருணியிலிருந்து எப்படி தண்ணீர் எடுப்பார்கள்? அதற்கு காண்டாக்காரன் என்று ஒருவர் இருப்பார். தோளுக்கு மேலே வைத்த, பிளந்த கழியே காவடி அதன் இரண்டு முனையிலும் தாம்புக் கயிறு கட்டி தொங்கவிட்டிருப்பர். அதன் முனைகளில் எண்ணெய் டின் மேல் மூடி திறந்த தகரம் கட்டப்பட்டிருக்கும். ஊருணியில் டின்னைக் கவிழ்த்து முக்கியெடுத்து, நீர் முகர்ந்து, நீர் நிரம்பிய இரு தகர டின் களை காவடிக்கு சமமாக தோளில் பொருந்தி உட்காரச் செய்வர். பிறகு கிடாரம் இருக்கும் வண்டிக்கு தண்ணீர் எடுத்துச் சென்று அந்தக் கிடாரங்களில் ஊற்றுவர்.

குமரி மாவட்டத்தில் இன்றும் அந்த முறையில் தண்ணீர் தூக்குவது ஆங்காங்கே உள்ளது. ஆனால், பனை ஓலை மட்டை, வாளி கொண்டு காவடி தூக்குவது உண்டு என்கிறார் மூதறிஞர் ஆ. சிவசுப்ரமணியன்.

ஆலோசனை -1

சேகரிப்பாளருக்கான சிறந்த கலைப் பொருள்! 'லாபி' யில் மற்றும் ஹால் வீட்டில் நிறுத்தவும். - வரவேற்பு சிறக்கும்.

குத்துவிளக்கு

குத்துவிளக்கு என்பது வீடுகளிலும், கோயில்களிலும் பயன்படுத்தப்படுகின்ற ஒளிகொடுக்கும் சாதனம். லட்சுமி கடாட்சம் சார்ந்த பொருட்களுள் குத்துவிளக்கும் ஒன்றாகும். ஆனால் குத்துவிளக்கு என்பது காரணப் பெயரே. ஆதியில், இரவு வேளைகளில் போர் முகாம்களில் வெளிச்சத்திற்காக தீவட்டிகளும் கூடுதலாக தீச்சட்டிகளும் தொடர்ந்து எரிந்துகொண்டிருக்கும். இவையல்லாது மேல்முனையில் இரும்பு அகல் உள்ள கடப்பாறை போன்ற இரும்புக் கம்பி பூமியில் குத்தி நிறுத்தப்பட்டிருக்கும். இப்படியாகத்தான் குத்து விளக்கு என்ற பெயர் வந்திருக்கிறது.

செட்டிய வீடுகளில் குத்துவிளக்கை குத்துவிளக்கு என்று குறிப்பிடமாட்டார்கள். மாறாக, நிலவிளக்கு அல்லது நிலைவிளக்கு என்றுதான் சுட்டுவர். தண்டின் மீது நிற்கும் ஐந்து முக அல்லது ஐந்து மூக்கு விளக்குக்குத்தான் இந்தப் பக்கங்களில் மரியாதை. குத்துவிளக்கும் சீர் சாமான்கள் பட்டியலில் இடம் பெறும் முக்கிய மங்கலகரமான உருப்படியாகும்.

மண்ணில் குத்தப்படாமல் குத்துவிளக்கு தானாக நிற்பதற்காக விளக்குத் தண்டின் அடிப்பகுதியில் விரிந்த வட்டமான தட்டு, பீடம் அல்லது பாதம் என்று சொல்லப்படும் பகுதியை சேர்த்து, சுயமாக நிற்கும்படி செய்துவிடுகின்றனர். இத்தகைய குத்துவிளக்குகள் எட்டாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பாகவே வந்துவிட்டிருக்கின்றன என்பதற்குச் சான்று ஆண்டாள் பாடிய திருப்பாவை பாசுரம் எண்பத்தொன்பதில் உள்ளது.

குத்து விளக்கெரியக் கோட்டுக்கால் கட்டில் மேல்

மெத் என்ற பஞ்ச சயனத்தின் மேலேறி என்பதாகும்.

குத்துவிளக்கு பற்றி தமிழறிஞர் இளங்குமரனார் தமிழ் 'வளம்' என்பதில், தமிழர் வாழ்வில் குத்துவிளக்குக்குத் தனிச் சிறப்பான இடம் உண்டு. ஒளியேற்றும் பயன் பொருளாக இருப்பதுடன் மங்கலப் பொருளாகவும், கலைப் பொருளாகவும், தெய்வப் பொருளாகவும் திகழ்கின்றது.

செட்டிய வீடுகளில் பயன்படுத்தப்பட்ட குத்துவிளக்குகள் பெரும்பாலும் தமிழ்நாட்டிற்குள் இருந்து வந்தவையேயாகும். இலங்கையில் கடை வைத்திருந்தவர்கள் வரும்போதெல்லாம் வாங்கி வந்த குத்துவிளக்குகள் இரண்டு வகையாகும். அவை. தமிழ் குத்துவிளக்கு தண்டிலுள்ள பருத்த குடங்களுக்கு பதிலாக நீட்டிவிடப்பட்டது போலும் (குடையை மடக்கி கூம்பாக நிமிர்த்திப் பிடித்த மாதிரி) காட்சியளிப்பவையாகும். மற்றும் உச்சியில் அன்னப் பறவைக்குப் பதிலாக சேவல் நிற்கும். இவை 'கண்டி' பகுதியிலிருந்து வந்த குத்து விளக்குகளாகும்.

விளக்கின் கூறுகளை/உறுப்புக்களை தயாரிப்பது என்பது ஆண்களின் வேலையாகவே இருக்கிறது. ஆதிகாலந்தொட்டு இது ஆண்களின் திறன் சார்ந்த பணியாக தொடர்ந்து வந்துள்ளது.

செட்டிநாட்டில் விளக்கேற்றுவது பெண்களின் தலையாய கடமை. இரு வேளைகளிலும் விளக்கேற்றப்பட்டன. குறிப்பாக ஆதவன் மாலையில் மறைகின்ற நேரத்தில் அவசியம் ஏற்ற வேண்டும். விளக்கேற்றும் பொழுது தலைவாசல் கதவுகள் திறந்து வைக்கப்பட வேண்டும். அப்பொழுதுதான் லட்சுமி தேவி வந்து அருள்பாலிப்பாள் என்பது மூத்த ஆச்சிமார்களின் நம்பிக்கை. திருமண மேடையில் திருப்பூட்டும் நேரத்தில் நிலைவிளக்கும், சரவிளக்கும் இருக்கும்.

கும்பா

கும்பா என்பது 'முறி' எனப்படும் கலப்பு உலோகத்தால் உருவாக்கப்பட்ட உண் கலனாகும். வட்டியைவிட (வட்டியை விட சற்று உயரமானது. அடி சிறுத்தும் மேற்பகுதி அகன்று விரிந்தும் இருக்கும். சுண்டிவிட்டால் சொயன் என்கிற ரீங்கார ஒலி நீடித்துக் கேட்கும். மீண்டும் மீண்டும் கேட்கத்தகையதாய் ரசிக்கும்படிக்கு இருக்கும் அதன் மென்மையான ஒலி.

கும்பா, பெரும்பாலும் சாதம் உண்பதற்காகப் பயன்படுவதாகும். கூடவே வெஞ்சனம் (காய்கறி வைத்துக் கொள்ள அதனுடன் சிறியதாக ஒரு முறி வெஞ்சனக் கிண்ணமும் இருக்கும் - ஜோடி உருப்படி

கும்பா என்பது கும்பம் என்பதன் மருவு. ஆனால் கும்பம் மாதிரி முழுதாக இருக்காது. அரைக்கும்பம் எனலாம். அந்தக் காலத்தில் பீங்கான் கிண்ணங்களில் ஜலதரங்கம் வாசிப்பது உண்டு. அதில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் பெரிய கிண்ணங்கள் மாதிரியான வடிவத்தில்தான் கும்பா இருக்கும். சுண்டினால் இசையும் ஒலிக்கும்.

கும்பா பற்றி வழக்குச் சொல் அகராதியில் இளங்குமரனார் பதிவு செய்துள்ளவாறு 'கூம்பு வடிவம் ஒன்றைத் தலைகீழ் மாற்றி வைத்தது போல் அடி சிறுத்து வாய் அகன்று அமைந்த உண்கலம், வெண்கலத்தால் ஆனது. கும்பா எனப்படுவது நெல்லை, முகவை வழக்கு . கும்புக்கு மாறு கும்பா ' என்றும் கும்பம் என்பதாவது குடம் என்றும் சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறார். ஆகவே செட்டிநாட்டுக் கும்பா என்பது கும்பமும் அல்ல குடமும் அல்ல என்பது அறியக் கிடைக்கிறது.

மெல்லிய, ஒலியெழுப்பும் கும்பாவுக்கு முன் வந்தது தடித்த சுவர்களையுடைய, அரை அங்குலத்திற்கு குறையாது தடிப்பாக இருப்பதாகும். அது வார்ப்பில் ஊற்றியெடுத்ததாகும். ஆயினும், இதை ஆதியில், இதற்கென்றே வடிவமைக்கப்பட்ட குழிந்த கருங்கல் மேடை போன்ற கல்லில் முறியை உருக்கி ஊற்றி மெள்ள தட்டித் தட்டி கும்பாவின் உருவத்தை ஆசாரிகள் வடிவமைத்துள்ளனர் என்று கூறியுள்ளார் அரியக்குடி சுந்தரராஜன் அவர்கள்.

வீட்டிலுள்ள அனைவரும் சாப்பிடத் தனித்தனியே வட்டிக் கும்பாவும், வெஞ்சனக் கிண்ண மும் வைத்திருப்பர். புதிதாக வீட்டிற்கு வரும் மருமகளுக்கும் ஒன்று தருவர். இதன் தாத்தரியம், வட்டியில் சாப்பிட வேண்டும் என்பதாகும்; வட்டியைத்தான் சாப்பிட வேண்டும் வட்டிக்கடையும் உள்ளூர் வாங்கியும் நடத்திய செட்டியார்களின் வீட்டு ஆச்சிகள் அதிசிக்கனமாக இருப்பர். கையில் எப்பொழுதும் பணம் இருந்தால்தான் கடன் சுழற்சி தொடர்ந்து நடந்து கொண்டேயிருக்கும். வருகின்ற வட்டி வருவாயில் கொஞ்சம் செலவு செய்துவிட்டு மீத்ததை' அசலில் சேர்த்து தொழில் பெருக உதவுவர்.

சேமிப்பிற்கும் மீத்து' வைப்பதற்கும் பெரிய வித்தியாசம் இருக்கிறது. சேமிப்பு' என்பது வந்த வரவினருந்து செலவு செய்தது போக கூடுதலாக உள்ள பணத்தை சேர்த்து வைப்பதாகும். மாறாக மீத்து வைப்பது என்பது அவசிய செலவினங்களைக்கூட குறைத்துக் கொண்டு, 'வயித்தக் கட்டி வாய்க் கட்டி ' மிச்சம் பிடித்து அசலுடன் சேர்ப்பதாகும். இதுதான் சேமிப்புக்கும் மீத்து வைப்பதற்கும் உள்ள வித்தியாசம், மற்றும் நகரத்தார் குடிகளின் வெற்றி இரகசியமும் ஆகும்.

ஆலோசனை:

உயர ஸ்டீல்/டெலிஃபோன் ஸ்பாண்டு போன்றவற்றின் மேல் கும்பாவை நிற்க வைத்தாலே சிற்பமாய் மிளிரும்.

சிக்கனத்தின் குறியீடாக தினம் அதனைப் பார்க்கலாம்.

குழந்தைகளுக்கான புழங்கு பொருட்கள்:

பிறந்த குழந்தைக்காக வாங்கப்படும் முதல் புழங்கு பொருள் வெள்ளி பால் சங்குதான். பிறகு பதினாறு நாட்களில் காது குத்தும் சடங்கிற்காக தாயும், ஆயாவும் வாங்கும் தோடு கூடவே சிறு தங்க நகை (செயின்) தங்க வளையல் என்று தொடர்ந்து வாங்க ஆரம்பித்துவிடுவர்.

‘அம்மான்மாரும்’ ஏனைய உறவினரும் குழந்தைக்கு அன்புடன் தரும் பொன், பொருள், விளையாட்டுக் கருவிகளையும் தாலாட்டில் காணலாம் என்கிறார் சோமலெ அவர்கள். அப்படி அம்மான் கொடுத்த விளையாட்டுச் சாமான்களைப் பற்றிக் கூறி தாய் பெருமைப்படுவதை ‘உன் அரிய அம்மான்மார் என்ன கொண்டு வந்தார்’ என்று கேட்டபடி தாலாட்டைத் துவக்கி, ‘போட்டு விளையாட பொன்னாலே அம்மானை, காசிச் சிண்டுமணி, வண்ணக் கிலுக்கிலுப்பை ஒயிலா ரயில் வண்டி’ விளையாட்டுச் சாமான்களுள் மரப்பாச்சி பொம்மைகள் பற்றி குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டும். அவை காளஹஸ்த்தி என்ற ஆந்திரப் பகுதியிலிருந்து வந்த ராஜா - ராணி/மணப்பெண் மாப்பிள்ளை மற்றும் சாமி உருவ மர பொம்மைகளாகும். அவை ரத்தச் சந்தன (ரெட் சேண்டர்ஸ்) என்ற மருத்தவ குணம் மிகுந்த மரமாகும். குழந்தைகள் பல் முளைக்கும் சமயம் இத்தகைய பொம்மைகளைக் கடித்தால் உடலுக்கு கெடுதலல்ல - நன்மையே. உள்ளூரல்லாது மேலை நாட்டிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்ட டின் டாய்ஸ்’ என்னும் வண்ணமிகு தகர பொம்மைகள் சாவி கொடுத்தால் ஓடும், ஆடும், ரயில் வண்டி சத்தம் ஒலிக்கும்... இவை குழந்தைகளுக்கு மிகவும் பிடித்தமான விளையாட்டுச் சாமான்களாகும். காரைக்குடி கொப்புடையம்மன் கோயில் ஊருணியைச் சுற்றி இருந்த பழைய சாமான் கடை வியாபாரிகளுள் இருவர், அந்தக் காலத்தில், அவற்றை ஆச்சிகளிடம் வாங்கி விற்பனை செய்துவிட்டதாகக் கூறுகின்றனர்.

‘இயல்பாக ஆச்சிமார்களிடம் உள்ள சமயப்பற்றாலும், மக்கட் செல்வத்தைப் பெற வேண்டுமென்ற விருப்பத்தாலும், பல்வேறு புண்ணியத் தலங்களுக்குச் சென்று புண்ணியத் துறைக ளாடி, கடவுள் வழிபாடு செய்து’ வருவது பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள் சோமலெ. இப்படியாக காசி, ராமேசுவரம், காளஹஸ்த்தி, மதுரை, சிதம்பரம் என்று போய்வரும் போதெல்லாம் குழந்தைகளுக்கு வேண்டிய சொப்புச் சாமான், சீரில் வைக்க ஆகுமென்று பாத்திரங்கள் ஏராளமாக வாங்கி வந்திருக்கின்றனர்.

பெண் குழந்தைகளுக்கு கட்டாயம் நடுவீட்டுக் கோலம் போடத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். இட்டலி தள்ளத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். சங்கு ஊதத் தெரிய வேண்டும்; பூ கட்டத் தெரிந்திருக்க வேண்டும், ஓலைக் கொட்டான் முடையத் தெரிந்திருக்க வேண்டும்.

சிறுமியர், போன நூற்றாண்டின் துவக்கம் வரையில் பள்ளிக்கூடம் அனுப்பப்படவில்லை. வீட்டிலிருந்த மூத்த ஆச்சிகளின் முந்தானியைப் பிடிக்கக்கூட திரிந்தபடி பழக்க வழக்கங்களைத் தெரிந்து கொண்டனர். அவர்களைப் பார்த்து பழகிக் கொண்ட பாரம்பரியமாகும்.

ஆலோசனை:

குழந்தைகளுக்கான பால் சங்கு (சில ஊர்களில் பாலாடை என்பர்) சாதம் ஊட்டும் கும்பா, முறி வெஞ்சனக் கிண்ணம், குளிப்பாட்டும் வாளி, சின்ன வேம்பா, சொப்புச் சாமான்கள் பித்தளை - மரம் மற்றும் மாக்கல் சாமான்கள் வாங்கிச் சேர்க்கலாம்; அழகாக்கம் செய்யலாம். குழந்தைகளுக்கு கொடுக்கலாம்.

கூசா: (கூஜா)

பித்தளை, வெண்கலத்தாலான உலோக கூஜாதான் அந்தக் காலத்து 'பிளாஸ்க்' என்று உபயோகப்பட்டிருக்கின்றது.

கூஜாவின் அடிப்பகுதியும், கழுத்தும், வாய்ப்பகுதியும் குறுகலாகக் காணப்படும். வயிற்றுப் பகுதி பருத்துக் காணப்படும். தஞ்சாவூர் தலையாட்டி பொம்மை மாதிரி உட்கார்ந்திருக்கும் அவ்வளவு எடை மிகுந்த உருப்படியாகும். திருகு மூடியின் மேல் மடக்கி நிமிர்த்தக்கூடிய கனத்த கைப்பிடியும் உண்டு.

கூஜாக்கள் எத்தனையோ மாநிலங்களிலிருந்தெல்லாம் வந்தது போலவே அவற்றின் வடிவங்களும் அளவுகளும் மாறுபட்டுக் காணப்படுகின்றன. ஒரு வகையான கூஜாவிற்கு முந்திரி கூஜா என்று பெயர். அசப்பில் தங்க நிற முந்திரிப் பழம் மாதிரியே நிற்கும். இவ்வகைதான் கூஜாக்கள் மிக அழகானவையாகும்.

கூஜாவையும் கூசா செம்பு' என்றுதான் ஆச்சிமார்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். கூஜாவிற்கு திருகு மூடியும் உள்ளே ஓரிரு கிண்ணங்களும் இருக்கும்.

தூக்குச் சட்டியில் சோறு எடுத்துப் போவதுபோல் கூசா எனும் 'கூஜா' பாத்திரமானது சூடான நீர், பால் போன்றவற்றை எடுத்துச் செல்ல பிரத்யேகமாக வடிவமைக்கப்பட்ட பாத்திரமாகும். நீர் வடிவ உணவு வகைகளைத் தூக்கிச் செல்ல கைப்பிடியுடன் கூடியது. தழும்பி வழிந்துவிடாமல் இருக்க மறை போட்ட திருகு உண்டு. கூசாவில், சிந்துவது - வழிவது - தழும்புவது என்ற பேச்சிற்கு இடமே இல்லை என்கிற மாதிரி அவ்வளவு இறுக மூடப்படக் கூடிய பாத்திர வகையாகும்.

நெல்லை வட்டார வழக்குச் சொல் அகராதி, கூசாவை திருகுச் செம்பு அதாவது வரை, வரையாக உள்ள, திருகி இறுக்கமாக மூடிக் கொள்ளும் செம்பு' என்று குறிப்பிடுகின்றது.

தெலுங்காணா பகுதிகளில் இதனை மரா செம்பு அதாவது 'மரை செம்பு' - மரை போடப்பட்ட செம்பு என்கின்றனர். கூசாவின் வாய் விளிம்பின் வெளிப்பக்கம் மரைகள் - அதாவது திருகாணிக்கு உள்ளது போல், விளிம்பைச் சுற்றிச் சுற்றி வரி கோடுகள் காணப்படும். அதில் உட்காரும்படிக்கு மூடியின் உள்பக்கம் மரைகள் அதற்கு தோதாகப் போடப்பட்டிருக்கும். மூடியை அந்த வாய் விளிம்பில் சீராக வைத்து திருகும் பொழுது சரியாக பொருந்திக் கொள்ளும், நீர் போன்ற திரவங்கள் கசியாமல் இருக்க இந்த ஏற்பாடு.

வாய் விளிம்பில் மூடுவதற்கு முன் அதற்குண்டான இரண்டு சிறுகுவளை போன்ற கிண்ணங்களை வைத்து மூடி விடலாம்.

மூடியின் மேல் பகுதியில் கைப்பிடியும் உண்டு. தூக்கிச் செல்ல வாட்டமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கும். அது கனத்த, மழுக்கப்பட்ட வளையமாக இருப்பதால் கை விரல்களை வெட்டாது.

ஆலோசனை:

குண்டு கூஜா, நெடுக்கு கூஜா மற்றும் முந்திரி கூஜா என வெவ்வேறு உயரங்களில் வாங்கி நிற்கவையுங்கள்.

கேத்தல்: (கேத்தல்)

ஆங்கிலச் சொல்லான கெட்டில் என்பதன் தமிழாக்கமே கேத்தல். டீ கேத்தல் என்றும் சொல்வதுண்டு.

இந்த மாதிரி, அடுப்பின் மேலேற்றும் கேத்தல் பாத்திரம் செய்யப்படும் முறையும் ஊடகமும் வெவ்வேறு வகையாகும். இரும்பு வார்ப்படம், மங்கு சுட்ட களிமண், செராமிக்ஸ், பித்தளை என்பன அவற்றுள் அடங்கும்.

கொழும்பு கெத்தல் என்பது வார்ப்பு இரும்பால் உருவாக்கப்பட்ட கறுப்பு நிறத்தில் காணப்படும் கனமான (அடுப்பின் மேல் வைக்கும்) கொதிகலன் ஆகும். குமிழுடைய

மூடியும் வளைந்த குழாய் மூக்கும், அழகிய மழுமழுப்பான கைப்பிடியும் கூடியதாகும். மூடியை ஒரு விரலில் அழுத்திப் பிடித்தபடி, வளைந்த மூக்கு, வாய் வழியாக கொதித்த வெந்நீரை ஊற்றலாம். கொழும்பு கெத்தல் என்ற சிறப்புப் பெயர் அது எந்த நாட்டிலிருந்து வந்தது என்பதைச் சுட்டுவதாகும். ஆனால், உற்பத்தி செய்து அனுப்பிய நாடு இங்கிலாந்து ஆகும். கேத்தல்களில் 'லண்டன்' என்ற தடிப்பான ஆங்கிலச் சொல்லைக் காணலாம்.

இந்தக் கெத்தலுக்கும், பர்மாவுக்கும், மலேசியா சிங்கப்பூருக்கும், இலங்கைக்கும், இந்தியாவிற்கும் ஒரு நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. அத்துடன் அந்த நாடுகளை ஆண்ட இங்கிலாந்து நாட்டிற்கும் தொடர்பு உண்டு, தேயிலைத் தோட்டங்களுக்கும் தேநீருக்கும் அதிகத் தொடர்பு உண்டு. பெரும்பாலான தெற்கு, தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் வணிகத் தொடர்பு வைத்திருந்த, கடைகள் வைத்திருந்த நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார்கள் அந்நாடுகளில் கழனி உண்டாக்குவதற்கு கடன் கொடுத்ததோடு அந்நாட்டு மலைப்பயிர்களான தேயிலை, காப்பி, ரப்பர் போன்றவற்றுக்கு கடன்கள் வழங்கி பரப்பளவையையும், உற்பத்தியையும் பெருக்குவதற்கு உற்ற துணையாக இருந்திருக்கின்றனர்.

கடை வைத்த நாடுகளில் குறிப்பாக பர்மாவில் (மியான்மார்) அவர்கள் தேநீர் பருகுவதை கற்றுக் கொண்டுள்ளனர்.

பர்மியர்கள் அதிகம் வரட்டை 'அதாவது ஆங்கிலத்தில் சொல்வது போல் பிளாக் டீ' - கறுப்பு தேநீர், விரும்பிப் பருகுவர் - அடிக்கடி பருகுவர். ஒரு பர்மிய தச்சர் மரம் இழைக்கும் போது அவ்வப்போது நிறுத்திவிட்டு கெத்தலில் சுடச்சுட இருக்கும் தேநீரை சிறிய பீங்கான் செராமிக் கிண்ணத்தில் ஊற்றி துளித்துளியாக பருகிய பின்னரே பணியைத் தொடர்வார்.

அந்த மரத்தை இழைத்து முடித்ததும் மறுபடி கெத்தல், சிறு பீங்கான் கிண்ணம், தேநீர், ருசிப்பு, தொடர்ச்சி என்ற வரிசைக் கிரமமாகப் போகும்.

இங்கிலாந்திலிருந்து பர்மாவுக்கு வந்த கெத்தல் அங்கிருந்து சென்னைக்கும் வந்திருக்கிறது. பிறகு செட்டிநாட்டு ஊர்கள் முழுமைக்கும் பரவியிருக்கின்றன.

ஆலோசனை:

குண்டு கூஜா, நெடுக்கு கூஜா மற்றும் முந்திரி கூஜா என வெவ்வேறு உயரங்களில் வாங்கி நிற்க வையுங்கள்.

பித்தளை கெத்தல் அழகு மிக்கது. கறுப்பு நிற டீ பாய் மீது வைத்துப் பாருங்கள் - பரவசமடைவீர்.

கொடம்: (குடம்)

பெண்களின் இடுப்பின் வளைவில் சிக்கென உட்காரும் வண்ணம் வடிவமைக்கப்பட்டது இந்த நீர் சுமக்கும் பித்தளைப் பாத்திரம். செட்டிநாட்டு ஊர்கள் வறண்ட பகுதியில் அமைந்திருப்பதால், ஊருணி, கண்மாய், கிணறு போன்ற நீர் ஆதாரம் உடைய இடங்களிலிருந்து தத்தமது இல்லங்களுக்கு நீர் முகர்ந்து, சுமந்து செல்ல மிகவும் கை கொடுப்பது இத்தகைய குடமே.

குடங்களில் சின்னதும், பெரியதுமாய் நிறைய தினுசுகளில் தயாரிக்கப் - பட்டிருக்கின்றன. நீர் சுமக்க மட்டுமின்றி, சாமிக்கு அபிஷேகம் செய்ய, அறுபது எழுபதாங் கல்யாண உறவினர் அபிஷேக ஜலதாரை சல்லடையில் ஊற்றவும், (கும்பம் சொரிதல்), திருப்பூட்டிற்குப்பின் மணமக்கள் முன்பாக நீர் நிரப்பிய மூன்று சிறிய குடங்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கும். அவற்றுள் ஒன்றினுள் எழுத்தாணியும் மற்றதில் 'குலம் வாழும் புள்ளயும்' (குலம் வாழும் பிள்ளை) வைக்கப்பட்டிருக்கும்.

'மாப்பிள்ளையும் மணப்பெண்ணும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு ஒரே நேரத்தில் ஒவ்வொரு குடத்திலும் கைகளை நுழைத்து, நீரில் துளாவி உள்ளிருப்பதை எடுக்க வேண்டும். குலம் வாழும் பிள்ளை சிலையை மணப்பெண்ணே எடுத்துவிடும்படிக்கு மாப்பிள்ளை விட்டுக் கொடுப்பதே காலங்காலமாக நடைபெற்றுவரும் நிகழ்வாகும். கரு சுமப்பதும், பெறுவதும் பெண்கள்தானே.

அதே போல் அந்தக்காலத்தில் குடத்திலிருந்த எழுத்தாணியை எடுக்கும் பழக்கம் இன்றில்லை. ஆனால், அந்தக் காலத்தில் எழுத்தாணி உத்யோகம் புருஷ லட்சணம் என்கிற மாதிரி மாப்பிள்ளை ஏடெழுத எழுத்தாணி பயன்படுத்துகிற ஆண்பால் என்கிற காரணத்தால், குடத்தில் கிடக்கும் எழுத்தாணியை மாப்பிள்ளையே எடுக்கும்படிக்கு பெண் விட்டுக் கொடுத்துவிடுவாள்.

குடங்கள் இலக்கியங்களிலும் இடம்பெறுகின்றன. ஈமக் கிரியையிலும் இருப்பவையே. பிறவியும், உயிரும் நிலையில்லாதவை மாத்திரமல்ல மிகவும் குறுகிய கால நிகழ்வு என்பது இறுதி ஊர்வலங்களில், சங்கு ஊதி பாடுகிறபோது 'குடங்கவிழ் நீர் போல' என்பர்.

பிற மாவட்டங்களைப் போல செட்டிநாட்டு ஊர்களில் ஆடிமாதம் விசேசம் தான். அம்மன் வழிபாடு, கிராமத்து தெய்வங்கள், குலசாமி போன்றவை நாட்டுக் கோட்டை நகரத்தார்களுக்கும், ஆச்சிமார்களுக்கும் தொன்று தொட்டு உள்ள நம்பிக்கையேயாகும். எனவே, ஆச்சிமார்கள் பழனி பாதயாத்திரை (நடைப் பயணம்) போவதில் காட்டிய பக்தி சிரத்தை, ஆர்வத்தை பால்குடம் எடுப்பதிலும், மது எடுப்பதிலும் அம்மனுக்கு திருக்குடமுழுக்கு செய்வதிலும் காட்டினர். ஐம்பத்தி ஒன்பது, அறுபது, எழுபது, எண்பது வயதுகளில் சாந்தி (கலியாணம்) செய்து கொள்ளும் போது சகஸ்ர தாரையாக - துளைகளுள்ள சல்லடையில் செய்யும் அபிசேகம் (கும்பம் சொரிதல்) செய்ய புனித நீர்க் குடங்கள் ஏராளமாகத் தேவைப்பட்டன.

சாமிக்கு திருமஞ்சன நீராட்டு போல் இந்த சாந்தி செய்து கொள்ளும் மூத்தோருக்கு ஏன் 'கும்பம் சொரிதல்' செய்யப்படுகிறது என்பதற்கு முனைவர் நா.வள்ளி சொக்கலிங்கம் அவர்கள் கூறுவதாவது, 'மூத்தோரும் தெய்வத்திற்கு நிகரானவர்கள்தானே'

இறந்து போனால் 'வளவு வாசலில்' (முற்றத்தில்) தெற்கு வடக்காக கிடத்தி, பங்காளிகள் குடுத்து நீரால் குளிப்பாட்டுவர்.

கெண்டி சொம்பு: (கெண்டிச் செம்பு)

திருப்பூட்டிய பின்னர் (தூலி கட்டிய பின்னர்) நடக்கும் சடங்குகளில் முக்கியமானது நாத்தனார் மாமியார் சடங்கும் ஒன்றாகும். அதற்கு சடங்குத்தட்டு (அதில் ஏழு கிண்ணங்கள்), நிறை நாழி, கெண்டி (செம்பு) குழவி (பிள்ளை எடுக்கிக்காட்ட) சிலேட்டு விளக்கு என்பன போன்றவை அவசியமாகும்.

கெண்டி - தண்ணீர்க் கெண்டி செம்பு என்பது சாதாரண செம்பின் சிறு வடிவம். கைப்பிடியும், வளைந்த மூக்கும் உடையது. இதனை 'மூக்குவாய்' என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர். சடங்கு செய்பவர் மணப்பெண்ணின் கையில் தரப்பட்டுள்ள வெற்றிலையில் அந்த நீரை ஊற்றுவர். வெற்றிலையிலிருந்து நீர், சடங்கு செய்பவர் காலில் விழுகிற மாதிரி பிடிக்க வேண்டும். தண்ணீர் வடிந்ததும் வெற்றிலைகளை இருகைகளாலும் நெற்றியில் ஒற்றி எடுக்க வேண்டும். இதே போன்ற திருமணச் சடங்கு நெறிமுறை ஒன்று வங்காளிகளாலும் மேற்கு வங்கத்தில் பின்பற்றப்படுகிறது.

இது என்ன நாத்தனாருக்கும் மாமியாருக்கும் பாதாபிஷேகம் கால்களுக்கான திருக்குட நீராட்டி என்கிற மாதிரி கேள்வி எழுகிறது. சில சடங்குகள் காலங்காலமாக நடைபெறுகிறதால் நமக்கு காரணம் தெரிகிறதில்லை. யாராவது இலக்கியச் சான்று - எழுத்தோலைச் சான்றுடன் இதுபற்றிய கூடுதல் விவரம் தந்தால் நன்றாக இருக்கும்.

சடங்கு தொடர்பான இன்னுமோர் ஒப்பீடு - நிறைநாழியில் நெல் வைத்து சடங்கு செய்வது போல் படி யில் அரிசி நிரப்பி வாசலில் அதை வைத்து மணப் பெண் வீட்டிற்குள் நுழையும் பொழுது காலால் அதனை எத்தி விட்டு உள்ளே செல்கிற மாதிரி ஒரு சடங்கு நிகழ்வு மராத்தியர்களிடையே திருமணம் சார்ந்த சம்பிரதாயமாக இருக்கிறது. ஆராயப்பட வேண்டியது.

தெக்களுரு பான: (தெக்களுர் தவலை)

இது ஊர் பெயருடன் சேர்ந்த பாத்திரம். பானைக்கு - பானை, குடத்திற்கு குடம் என்பது போன்ற கலவையான பாத்திரமாகும். இந்தத் தெக்களுர் பானையில் குடம் மாதிரி நெளிவு சுழிவுகள் அதிகம் இருக்காது. கழுத்துப் பகுதி சாதாரண கழுத்தைவிட அகலமாகவும், கூடுதல் உயரம் கொண்டதாகவும் இருக்கும். அதேபோல் இதன் வாயும் அகலமாக இருக்கும். கழுத்து அகலமாக இருப்பதால் வாயும் அகலமாக இருக்க வேண்டியது கட்டாயம். வாய் விளிம்பும் வெளிப்பக்கம் மடித்துவிடப்பட்டிருக்கும் - தூக்குவதற்கும் - சுமப்பதற்கும் சுலபமாக இருக்கும்.

தெக்களுர் பித்தளைப் பானை இல்லாத கல்யாண வீடே செட்டிநாட்டில் இருக்க முடியாது.

திருப்பூட்டுதல் முடிந்ததும் நிறைய சடங்குகள் திருமண மண்பத்திலும், பெண் வீட்டிலும் நடைபெறும். அதில் ஒன்று 'குலாழம்புள்ள எடுப்பது' - அதாவது குலம் வாழும் பிள்ளை எடுப்பதைத்தான் அப்படி பேச்சு வழக்கில் குறிப்பிடுகின்றனர்.

ஆலோசனை - 1

மூன்று வெவ்வேறு உயரத்தில் தெக்களுர் தவலை வாங்கி அடுக்கி நிறுத்தலாம்.

ஆலோசனை - 2

கொப்பர: (கொப்பரை)

இந்த நீர் சேகரிக்கும் வாயகன்ற பாத்திரம், உடைத்த தேங்காய் மூடியின் கீழ்ப் பகுதி (பாதி கொப்பரை மாதிரி காணப்படுவதால் இதற்கு கொப்பரை என்று பெயரிடப்பட்டிருப்பது சாலப் பொருந்தும். பன்னிரண்டு அங்குல உயரத்திலிருந்து முப்பத்தியாறு அங்குல உயரமுள்ள கொப்பரைகள் இன்றும் வாங்கக் கிடைக்கின்றன. இந்த வெண்கல கொப்பரையின் மேல் பக்க விளிம்புகளின் இரு பக்கங்களிலும் இரு வளையங்கள் கைப்பிடிக்காளாக தொங்கவிடப்பட்டிருக்கும். கைப்பிடிகள் இல்லாமலும் வருகின்றன. கைப்பிடி இல்லாத கொப்பரையில், வாய் விளிம்பு சுற்றிலும் மடித்து பட்டையாக இருக்கும்படி உறுதியாகச் செய்திருப்பர். அப்பொழுதுதான் கழுவும் பொழுதோ, வேறு இடங்களுக்கு நகர்த்திச் செல்லும் பொழுதோ விளிம்புகள் உடையாமல் இருக்கும்.

அகராதிகள், கொப்பரை பற்றி விரிவாக ஏதும் சொல்லவில்லை. கொப்பரையை கொப்பரை என்றும் எழுதலாம் என்று குறிப்பிட்டுள்ளன. வடமொழி அகராதி இதனை கொப்பரி' என்கிறது.

கோவை வழக்குச் சொல் அகராதி கொப்பரை என்பது இந்துஸ்தானி 'மொழியாகும் என்று சுட்டுகிறது. அதை, நீர் வாளி என்பதுடன் பிடியோடு கூடிய பெரும் பாத்திரம் என்கிறது.

ஆந்திரா தெலுங்கில் இது கங்காளம் எனப்படுகிறது.

கோளிக்கா சட்டி: (கோழிக்கால் சட்டி)

இந்தப் பெயர் கோழிக்கால் சட்டி, கோழிச் சட்டி' கோளிச்சட்டி என்றெல்லாம் பலவாறாக குறிக்கப்படுகிறது. கோழிச் சட்டி என்பது பாத்திரத்தின் அமைப்பை ஒப்பிட்டு நோக்குகையில் உரித்த கோழி மாதிரி தோற்றமளிப்பதிலிருந்து அது பொருத்தமே.

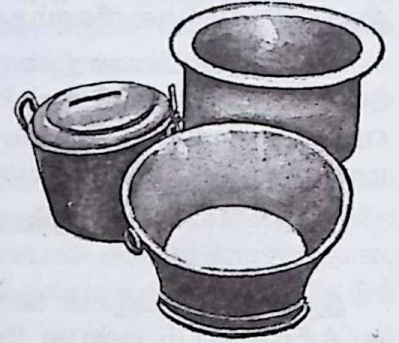
... அடுப்பு ஐந்தில் பெரிய கோழிச் சட்டிகளைப் போட்டு மாவுருண்டைக்குரிய மாவையும், சீனியையும் போட்டு, நெய்யூற்றிக் கிண்டினான் சின்ன மேஸ்திரி. கூடு ஏறி நெய் மணத்தது. மாவுருண்டை வாடை வந்துவிட்டது. பெரிய பெரிய மோல்மேன் தாம்பாளத்தில், பெரிய கிண்ணத்தில் மாவை அழுக்கி அழுக்கி தட்டினார்கள். பேராசிரியர் தெ.சொக்கலிங்கம் பெரியகாளை என்ற புதினத்தில் கோழிச் சட்டி' என்றே அதனைக் குறித்துள்ளார்கள்.

சர்வச் சட்டி: (சருவச் சட்டி)

சருவச் சட்டி, அரைச் சட்டி, மைகூர் சட்டி என்பனவெல்லாம் சற்று குழப்பத்தை ஏற்படுத்துகிற பாத்திரங்களாகும். அவற்றின் பயன்பாட்டினை வைத்தே வேறுபாடு காணப்படும். வாயகன்ற பாத்திர வகை என்று சென்னை பல்கலை கழக தமிழ் அகர முதலி (லெக்சின்) உரைக்கிறது. சருவு என்பதற்கு சரிவு என்றுமுள்ளது. சருவு சட்டி என்பதற்கு மேல் நோக்கிச் சரிவான சட்டி என்றும் கூறலாம்.

ஆலோசனை:

குடம், கொப்பரை மற்றும் பானை இவற்றை வகைக்கு ஒன்றாக - வடிவத்திற்கு ஒன்றாக வாங்கி அடுக்கவும்! ஒரு மர மேடை அமைத்து, அதன் மீது 'வெல்வெட்' துணியை விரித்து அவற்றைக் காட்சிப்படுத்தவும்.

கொப்பித்தட்டு

கொப்பித்தட்டு அல்லது கூடை, நகரத்தார் சிறுமியர் மற்றும் கண்ணிப் பெண்கள் கோயில் ஊருணிக் கறைக்கு எடுத்துச் சென்று கொப்பி கொட்ட பயன்படுத்தும் உலோகத்தாலான பாத்திரம். கொப்பி கொட்டுவது ஒரு பழைய வழக்கம். தைப் பொங்கலுக்கு மறுநாள் கொண்டாடப்படுகிற விழாவன்று கொப்பி கொட்டுவர். புதுக்கோட்டை மாவட்டத்து பிற பெண்கள் கொட்டும் கொப்பியில் சிறுமியர் பெரிய பெண்கள் என்று எல்லோரும் பாடிக்கொண்டு கொப்பி கொட்டுகின்றனர்.

பொங்கல் நாளன்று குறித்த நேரத்தில் பொங்கல் படைத்து கும்பிட்ட பிறகு, ஒரு விளக்குச் சட்டியில் கரும்பு, தேங்காய், பழம், வள்ளிக்கிழங்கு, பனங்கிழங்கு, மஞ்சள் பூக்கள். பொங்கல் போன்றவற்றை வைத்து கூடவே ஒரு வெள்ளி அகல்விளக்கும் வைத்து ஒரு தட்டை மேலே வைத்து (சிறிது திறந்தபடி) மூடிவைத்திடுவர்.

மறுநாள் மாட்டுப் பொங்கலன்று மேற்கூறிய விளக்குச் சட்டியினுள் வைத்த பொருட்களையெல்லாம் எடுத்து கொப்பித்தட்டில் வைத்து, கோயிலருகே உள்ள கொப்பிப் பொட்டலுக்கு எடுத்துப் போய் கொப்பி கொட்டுவர். அங்கே இவர்களது குடும்பங்களின் 'டோபிகள் அந்தக் காலத்தில் அவர்களை குடிவண்ணார்' என்று அழைத்துள்ளனர், தரையில் ஒரு துண்டை விரித்துக் காத்து நிற்பர். கொப்பிப் பொருட்களை சிறுமியர் அவர்களுக்கு கொடுத்துவிடுவர்.

கொப்பி கொட்டுவது என்பது கும்மி கொட்டுவதாகும். செட்டிய வீட்டு சிறுமியர் தாங்கள் கொண்டுவந்த கொப்பிக் கூடை அல்லது கொப்பித்தட்டுக்களை தரையில் வைத்து அவற்றைச் சுற்றி வந்து கூட்டாக கும்மி கொட்டுவர். அப்படி கும்மியடித்துக் கொண்டே பாடியபடி சுற்றிவருவர். கும்மியடிக்கும் போது பாடுகிறதூதான் கொப்பிப்பாட்டு என்பதாகும். இந்தப் பாடலும் மிகவும் பழையது, மிகப் பலருக்கு மறந்து போய்விட்டது. அந்த மாதிரியான பழைய ஒரு கொப்பிப் பாட்டின் எட்டு வரிகளை பூச்சரம் 2018 இதழில் திரு. அழ. இராம. நாக. சொக்கலிங்கம் குறித்துள்ளபடி அந்தக் கொப்பிப்பாட்டின் ஒரு பகுதி.

கோணாமே குணங்காமே வெச்சேனே கொப்பி

குளத்தங்கரையோரம் போறாயே கொப்பி

அலுங்காம குலுங்காம வெச்சேனே கொப்பி

ஆத்தங்கரை தேடி போறாயே கொப்பி

வாடாம வதங்காமே வச்சேனே கொப்பி

வைகைக் கரையோரம் போறாயே கொப்பி

ஊரெல்லாம் கூடி வெச்சேனே கொப்பி

ஊருணிக் கரையோரம் போய்வாடி கொப்பி

ஊருணிக் கரையில் பாடப்பட்டு, வலம் வந்து கும்மியடித்து தாங்கள் கொண்டு வந்தவற்றை குடிவண்ணார் என்று குறிப்பிடப்பட்ட குடும்ப டோபி வைத்திருக்கும் துண்டில் இட்டுவிட்டு, சாமி கும்பிட்டு வருவர். குடும்ப டோபிக்கு திருமணக் காவணத்திலும் பங்குண்டு. அவர் கொண்டு வரும் துணிதான் அந்தக் காலத்தில் விதானம் என்றழைக்கப்படும் கொட்டகைக் கூரை போல் மேலே கட்ட எடுத்துக் கொள்வர்.

இன்று கொப்பி போய்விட்டது, கொப்பிப் பாட்டும் போய்விட்டது; ஆதியில் கொப்பி கொட்ட கொண்டுபோன பனை ஓலைக் கொப்பிக் கூடையும் போய்விட்டது.

ஆலோசனை:

ஓலைக் கூடையையே பயன்படுத்தப்பட வேண்டியது அவசியம் என்பார் தமிழண்ணல். பனை ஓலைப் பொருட்களை பயன்பாட்டிற்கு கொண்டு வரலாமா!

சங்கு

சங்கு கடலிலிருந்து எடுக்கப்படுவதாகும். சுட்டாலும் சங்கின் வெண்ணிறம் வெண்மை மாறாதிருக்கும். சங்கு இல்லாத வீடே இருக்காது. சங்கு முழங்குவதும் நல்ல துவக்கத்தின் அறிகுறியாகும். செட்டிய வீடுகளில் சங்கு வெள்ளிப் பூண் (கவசம்) இடப்பட்ட கலை வேலைப்பாடு மிகுந்த தெய்வாம்சம் கொண்டதாய் காட்சிதரும். சங்கு முழங்குவதும், தும்பு பிடிப்பதும், நடுவீட்டுக் கோலம் இடுவதும், சிறப்பான குடும்ப நிகழ்வு துவக்கப்பட்டுவிட்டது' என்பதைக் குறிப்பனவாகும். நடுவீட்டுக் கோலத்தின் தேர்க்கால்கள் எனப்படும் நான்கு மூலைகளில் இரண்டில் சங்கும், நேர் எதிர்ப்பக்க இரண்டில் தாமரைப் பூவும் வரைவது ஐதீகம். சிலர் நான்கு மூலைகளிலும் சங்கையே வரைவதும் உண்டு.

மகளுக்கு வைக்கப்படும் சீர் வரிசைப் பட்டியலில் முக்கிய இடம் பிடிப்பது வெள்ளி பூணிடப்பட்ட சங்காகும். சங்க நிதி பதம் நிதி (சங்கு - தாமரை சார்ந்த நிதிகள்) என்பதே அவை இரண்டும்.

சங்கு எவ்வளவு சிறப்பானது என்று கோயில்களில், குறிப்பாக சிவன் கோயில் கோபுரங்களைப் பார்த்தால் தெரியும். பூத கணங்கள் சங்கேந்தி நிற்கும் கோலத்தை கீழ்ச்செவல்பட்டி சிவன் கோயில் வேலியாக நிற்கும் கல்லுக்கால் முனையில் சங்குதும் பூத கணத்தின் சிலை ஒரே கல்லாக அடிக்கப்பட்டிருப்பது கண்கொள்ளாக் காட்சியாகும்.

கோயில் தேர்களிலும் சங்குடன் காட்சி தரும் பூத கணங்கள் செதுக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

செட்டிய வீடுகளில் ஆச்சிமார்கள் நன்கு சங்கு ஊதுவர். மிகப் பல வீடுகளில் சிறுமியர்கள் அழகாக சங்குதுவர். சங்கு ஊதுவதற்கும் பயிற்சியும் ஆர்வமும் வேண்டும். மகாலட்சுமி மாதிரி வெண்சங்கும் கடலில் இருந்து தோன்றியதால் அது மங்கலப் பொருளாகக் கருதப்படுவதாகும்.

வெள்ளிச் சங்கு என்கிறதாலே இது என்னமோ முழுவதும் வெள்ளியாலான சங்கு என்று எண்ணிவிடக்கூடாது. இது வழக்கமான கடல் சங்குதான். என்ன, அதன் மீது யானைக்கு கட்டடாம் போர்த்தியது போல் வெண் சங்கின் மேலே வெள்ளிப் பூண் போட்டிருப்பார்கள். சங்குக்கு வெள்ளிக் கவசம் அணிவிப்பது போல் என்று சொன்னாலும் சரிதான். ஆனால் அந்தக் கவசத்தைக் கழட்டி மாட்ட முடியாது ஏனெனில் இது நிரந்தரமாக சங்கின் மீது வெள்ளி வேலைப்பாடு மிகுந்த தகட்டை அடித்து சங்குடன் பிணைத்து விடுவர். வெள்ளிக் குத்துவிளக்குக்கு இணையான சங்கை ஊதாமல் சங்குகள் துவக்கப்படுவதில்லை.

குபேரனின் சங்க நிதி பதம் நிதி என்பனவற்றுள் சங்கும் பதமமுமான தாமரையும் இருப்பது ஆச்சிமார்களின் கலாச்சார பரிவர்த்தனைக்கும் ஏதேனும் தொடர்பு உண்டா என்று எவரேனும் ஆராய்ந்து தெரிவித்தால் புண்ணியமாகப் போகும்.' திரு - தாமரை என்பதெல்லாம் லட்சுமியைக் குறிப்பனவாகும். மாடவிளக்கு ஏற்றிவைத்தால் மட்டும் போதாது, தலைவாசற் கதவையும் விளக்கேற்றும் மாலை நேரத்தில் திறந்து வைக்க வேண்டும் என்பது பெரிய ஆச்சிகளின் கட்டளையாகும். அப்படி செய்தால் லட்சுமிதேவி வாசல் வழியே வந்து வீடு முழுவதும் பரவித் தங்கி அருள்புரிவாளாம். கோலமிடும்போது கோலத்தில் சங்கு ' இருப்பது நல்லதுதான். கூடவே தாமரையும் இருப்பது கூடுதல் சிறப்பே!

ஆலோசனை:

புது சங்கு வாங்கி பூஜை அறையில் வைக்கலாம்; முழங்கலாம்.

சத்தகம்

இது, மூர்த்தி சிறிதானாலும் கீர்த்தி பெரிது என்கிற மாதிரியான ஒரு சிறு உலோகக் கருவி. அது, ஒரு முனையில் வளைந்த கத்தியும் மறுமுனையில் கூர் நுனியும் உடையது. சத்தகம் ஆச்சிமார்களின் ஆறாவது விரல் போல் உடனிருந்தது ஒரு காலம். குருத்தோலைக் கொட்டான் முடைய மிகவும் அவசியமான கருவி.

பனை ஓலையை நறுக்கவும், வாரவும், கொட்டான் பின்னும் பொழுது மேல் விளிம்பில் கட்டங்களுக்குள் ஓலை நுனியை நுழைத்து, அது எடுத்துக் கொண்டு வாராமல் இருக்கச் செய்வதும் சத்தகத்தின் உதவியினால் மட்டுமே இயலும்.

சத்தகம் இரும்பு. பித்தளை, வெள்ளி, தந்தம் முதலியவற்றால் செய்யப்படுவதாகும். வெள்ளி மற்றும் தந்தத்தினாலான சத்தகம் சீர் வரிசையில் வைக்கப்படுவதாகும்.

இதுபோக சத்தகத்தின் இன்னொரு கலாச்சார பயன்பாடு கலியாணத்தன்று அதிகாலை செய்யப்படும் பூரம் கழித்தல் நிகழ்வாகும். இது கல்யாணப் பெண்ணை மணவாழ்விற்கு தகுதியானவளாக்கும் சடங்காகும். மாமன் மனைவி அம்மான் பெண்டிர், பெண்ணின் உடலில் வேப்பிலையை வைத்து தள்ளி விடுவதாகும். இதனைக் கன்னி கழித்தல் என்றும் கூறலாம்.

சீர் வைத்த உருப்படிகளின் பட்டியல் பற்றி எழுதிய ஒரு நோட்டுப்புத்தகத்தில் சத்தகம் வைத்த விவரப்படி அவை

1. தேங்காய் கீறுகிற சத்தகம்
2. பொட்டி பொத்துகிற சத்தகம்
3. குதி கட்டுகிற சத்தகம்
4. வகுப்பு எடுக்கிற சத்தகம்

என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. வகுப்பு என்றால் பாடம் நடத்துகிற வகுப்பு அல்ல - தலை வகுடு எடுப்பதைக் குறிப்பதாகும்.

பூரம் கழித்தல் என்ற நிகழ்வில் சத்தகம் அதில் ஒரு அங்கம். வேப்பிலையை, பெண்ணின் இரு பாதங்கள், தொடைகள், தோள்பட்டைகள் மற்றும் தலை என்று ஏழு இடங்களில் வைத்து சத்தகத்தால் தள்ளிவிடுவர். பூரம் கழிக்கும் பொழுதும், அந்தக் காலத்தில், அதற்கும் பாட்டிருந்திருக்கிறது. அத்தகையவற்றுள் ஒன்று கீழே தரப்பட்டுள்ளது.

வேம்பேறு வேம்பேறு விசையன் மகளார்க்கு
வேம்பேறு வேம்பேறு வேந்தன் மகளார்க்கு
உள்ளங்கால் தானிருந்து உச்சியிலே வேம்பேறு
பெருந்தொடையில் தானிருந்தும் பிட்டத்தில் வேம்பேறு

AL.N. சிவகாமி ஆச்சி (முனைவர் வள்ளி அவர்களின் தாயார்) சொல்லக் கேட்டு எழுதியதாகும்.

ஆலோசனை:

தந்தத்தினால் செய்த சத்தம் வேண்டாம். பித்தளையே போதும். பழைய ஓலைக் கொட்டான்கள் இன்னும் கிடைக்கின்றன. அத்தகைய குருத்தோலைக் கொட்டான்கள் மிடையும் தொழில் உயிர்த்தெழு முயற்சி எடுக்கலாம்.

சடங்குத்தட்டு: திருப்பூட்டிய சடங்கு செய்வதற்கு:

இது 'திருப்பூட்டிய பிறகு' என்பதன் பொருள், தாலிகட்டிய பிற்பாடு நடக்கும் முக்கியமான சடங்காகும். இந்தச் சடங்கினை மாமியார் நாதத்தனார் சடங்கென்றும் குறிப்பர். இந்தப் பிரதான சடங்கிற்கு ஊர்ப்பட்ட சாமான்கள் தேவையாக இருக்கும். முதலில் சடங்குத்தட்டு, பெரும்பாலும் வெள்ளியாலான வட்டத்தட்டாக இருக்கும், நீள் செவ்வகத் தட்டுகளுமுண்டு. அதில் வைக்கப்படும் ஏழு கிண்ணங்கள் வெள்ளியால் செய்து வாங்கி வைத்திருப்பர். இதில் வெள்ளி என்பதனை விலையுயர்ந்த உலோகம் என்று பாராது, அந்தக் கிண்ணங்களிலுள்ள பொருட்களையும் அவைகளுக்கும் நகரத்தார் வாழ்வியலுக்கும் உள்ள தொடர்பினையும் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

ஏழு கிண்ணங்களுள் ஒன்றில் பிள்ளையாரும் வெற்றிலையும் இருக்கும். மற்ற ஆறு கிண்ணங்களில் முறையே மஞ்சள், விபூதி, பச்சரிசி, உப்பு, புளி, பஞ்சு போன்றவைகள் இருக்கும் என்று திரு. பழ. அண்ணாமலை தனது நகரத்தார் பண்பாடும், பழக்கவழக்கங்களும் என்ற புத்தகத்தில் குறித்துள்ளார்கள். நகரத்தார்கள் நவரத்தின வணிகம் புரிந்தவர்கள். இருந்தாலும் உப்பு வியாபாரம் தலைச் சுவையாகவும், வேலை ஆட்கள் தலைமேல் பெரிய கடகங்களில் வைத்தும், கழுதை மீது கடகம் ஏற்றியும் சென்று விற்று வந்துள்ளனர். அப்படி நெற்குப்பையிலிருந்து பழனி வரை சென்று விற்ற உப்பு வியாபாரத்தின் விளைவாகவே நகரத்தார் பழனி நடைப் பயணம் 400 ஆண்டுகளுக்கு முன் துவங்கியிருக்கிறது. மஞ்சள் - புளி போன்ற மளிகைப் பொருட்களையும் கொண்டு விற்றுள்ளனர்."கொண்டு விற்பது' என்பது வணிகச் சொல்லில் கொள்முதல் செய்து விற்பனை செய்வது என்று பொருள்படும்.

41. சந்தன பேலா: (சந்தனப் பேழை)

கல்யாணம், காதுகுத்தல் என்கிற மாதிரி எந்த நிகழ்வானாலும், வாசலில் மேசை போட்டு, ரவிகை பாவாடை கட்டிய மூன்று நான்கு சிறுமியரை நிற்க வைத்து பன்னீர் தெளித்து வரவேற்பர்; சந்தனம் கொடுப்பர், கல்கண்டு ரோஜாப்பூவும் கூட தருவர்.

இம் மாதிரியான நிகழ்ச்சிகளில் நல்ல மனசோடு கலந்து கொள்கிறோமோ இல்லையோ, நல்ல மணத்தோடு வாசனையோடு நுழைவது அவசியம் என்கிற மாதிரி சந்தனப் பேலையை நீட்டுவது அமைகிறது. இது முகப்பில் நின்று, வாங்க என்றும் வரவேற்பிற்கு அடுத்தகட்ட வரவேற்பு மாத்திரமல்ல அடுத்ததலைமுறையினருக்கான பயிற்சியுமாகும்.

செட்டிய வீடுகளில் பன்னீர்ச் செம்பும், சந்தனப் பேழையும், வெள்ளியிலே செய்து வைத்திருப்பர். சீரிலும் வைப்பர். ஆனால் கானாடுகாத்தான், பள்ளத்தார், கோட்டையூர் போன்ற பணக்கார ஊர்களிலுள்ள வீடுகளில் இவற்றை தங்கத்தாலேயே செய்து கல்யாண வரவேற்பிற்கு மதிப்புக் கூட்டல் செய்கின்றனர். இந்தத் தங்கப் பன்னீர் செம்பை, சந்தனப் பேழையை வைத்துக் கொண்டு நிற்க, வண்ண ரவிகைப் பாவாடைச் சிறுமியரையும் வாசலில் நிறுத்தியிருப்பர். கல்யாணமாலை, திருமண சேவை பாட்காம்' கள் இல்லாத அந்தக் காலத்தில், எங்கள் வீட்டில் கல்யாணத்திற்கு பெண் இருக்கிறாள் என்பதை அது பறைசாற்றும் முயற்சியும் ஆகும். இப்படியாக நல்ல நிகழ்வுகளில் குழந்தைகள் பங்கேற்கும் பொழுது பழக்க வழக்கங்கள் பிடிபடும் என்பது மாத்திரமல்ல, உற்றார் உறவினர் யார் என்பதும் தெரியவரும். இதில் உற்றார் என்றால் நமது சொந்தம்' என்பதாகும். என்ன உறவு, எந்த மாதிரியான உறவு முறை சொல்லி அழைக்க வேண்டும் என்பதையும் அறிந்து கொண்டு உறவு கொண்டாட இயலும்.

ஆலோசனை:

சடங்குத் தட்டில் சந்தனப்பேழை, பன்னீர்ச்செம்பு குங்குமச் சிமிழ் சேர்த்து வைத்து நமது வீட்டிற்கு வருவோரை மகிழ்விக்கலாம்.

சரவிளக்கு

பூச்சரம் மாதிரி, பித்தளைச் சங்கிலியில் தொங்கும் விளக்கு அல்லது விளக்குத் தொடர் என்பதைப் பொதுவாக சரவிளக்கு என்பர்.

திருமணத்தின்போது சரவிளக்கு மற்றும் நிலவிளக்கு வைத்திருப்பர். சரவிளக்கு வளையங்கள் கோர்த்த செயின் கொண்டு தொங்கவிடலாம் அல்லது ஒரு நீண்ட பித்தளை கம்பி, இரு முனைகள் வளைக்கப்பட்டது கொண்டும் தொங்கவிடலாம்.

இதில் கவனிக்க வேண்டியது, பெண் திருமணமாகி கொண்டு போகும் சரவிளக்கிற்கு கம்பியில்லாமல் போய்விடக்கூடாது என்று அதனையும் சேர்த்தே சீர் சாமானில் தந்துள்ளனர், பட்டியலில் எழுதியிருக்கின்றனர்.

சரவிளக்குகள் பெரும்பாலும் கோயில்களில் ஏற்றப்படும் விளக்காகும். வீடுகளில் பூஜை அறையில் மாத்திரம் ஏற்றப்படுவதாகும். வீட்டில் சரவிளக்கு ஏற்றுகின்றனரோ இல்லையோ, அது கட்டாயம் சீர் வரிசையில் இடம் பெறும் முக்கிய காரணம் திருமண மேடையில் அவசியம் இருவிளக்குகள் வேண்டும் என்பது செட்டிய வீட்டு திருமண நடைமுறை. செட்டிய வீட்டு பண்பாட்டு நிகழ்வுகள் விட்டுப் போகாமல் தொடர்ந்து வருவதற்கு இது போன்று ஆயா மூலம் ஆத்தாவிற்கும் ஆத்தாவின் அன்பளிப்பாக மகளுக்கும் பொருட்கள் மாத்திரமல்ல அத்தகைய பொருட்களின் பின்னே உள்ள பண்பாட்டுப் பின்னணியும்தான். தொடர்ந்து வரும் பாரம்பரியம் என இதனைச் சுட்டலாம்.

கோயிலில் தீபம் ஏற்றுவது என்பதில்லாமல் அத்தகைய புனித நிறுவனங்களுக்கு விளக்குகள் தருவது, விளக்குகள் தொடர்ந்து ஏற்றுவதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்து வைப்பது என்பதும் ஆச்சிகளுக்கு ஆதியிலிருந்தே வரும் குடும்பப் பண்பாகும்.

கோயில்களின் மறு நிர்மாணத்திற்கு (புணருத்தானத்திற்கு) குறிப்பாக பாடல் பெற்ற தலங்கள் சிதிலமடைந்து - பாழடைந்து போகாமல் காத்த பணிகளில் நகரத்தாரின் பங்கு பெரிதென ஆன்மீகச் சான்றோரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதாகும்.

செட்டிநாட்டு வீடுகளுக்கு சரவிளக்கு, உள்ளூர் தவிர, மதுரை, கும்பகோணம் அல்லாமல் திருச்சூரிலிருந்தும் நிறைய வந்திருக்கின்றன. கேரள மாநிலத்தில் குறிப்பாக திருவனந்தபுரத்தைச் சார்ந்த சமஸ்தான கோயில்களிலும் பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன. அதில் ஒன்று நீட்டிய கழுத்துடன் கூடிய குதிரை தலையின் வடிவம் தாங்கிய சரவிளக்கு. அரண்மனையிலும் தொங்கவிட, சங்கிலியில்லாமல் நீள் பித்தளைக் கம்பியில் சரவிளக்கைத் தொங்கவிடுவது இன்னும் சிறப்பு.

கேரள மாநில தேயிலைத் தோட்டங்கள், காப்பி எஸ்டேட்கள், ரப்பர் தோட்டங்கள் என ஏராளமான சொத்துக்கள் நகரத்தார்க்கும் முன்னேயே இருந்துள்ளது என்பர். ஆக, சரவிளக்கு வர அது ஒரு காரணம், பிறிதொரு காரணம் அங்கேயுள்ள கோயில்களுக்கு சென்று வருதல் என்றும் இருந்ததால் அந்தப் பகுதி விளக்குகள் செட்டிநாட்டு ஊர்களுக்கு நிறையவே வந்துள்ளன.

ஆலோசனை:

விதவிதமான சர விளக்குகள் வாங்கலாம், பூஜை அறையிலும் - பூஜை அறைக்குக் போகும் வாசல் நிலையின் மேற்புரத்திலும் வரிசையாக தொங்கவிடலாம்.

சிலேட்டு வெளக்கு: சிலேட்டு விளக்கு

செட்டிய வீடுகளில் தனக்கென ஒரு சிறந்த இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டுள்ள வெளிநாட்டு விளக்கு சிலேட்டு விளக்காகும். மேற்கத்திய நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதியான விளக்காக இருந்தாலும் ஆச்சிமார்களின் பாரம்பரியச் சடங்குகளில் இதற்கும் பங்களிப்பு உண்டு.

ஒரு சிறு குழாயின் மேற்பகுதியில் மெழுவர்த்தி அமுந்தி நிற்கும். அதனைச் சுற்றித் தாமரை இதழ்கள் போன்ற தகரத்தினாலான குவிந்த பற்கள், கண்ணாடி கூட்டைப் பற்றி நிறுத்துவதற்கானது. குழாயின் கீழே நாலங்குல விட்டத்தில் உள்ளது பீடம், குழாய் விளக்கு நொடித்துக் கொண்டு விழாமல் நிற்பதற்காக. இத்தகைய கண்ணாடிக் கூடு போட்ட சிலேட்டு விளக்குகளின் பயன்பாடு மூன்று வகைப்படும். 1) காற்றில் அணையாமல் வெளிச்சம் தரும் கண்ணாடி கிளாஸ் கூடு உள்ள மெழுகுவர்த்தி விளக்கு கல்யாணத்தில் திருப்பூட்டியதும் (தூலி கட்டியதும்) நடக்கும் மாமியார், நாத்தனார் சடங்கின்பொழுது சடங்கு செய்பவர். கையில் வைத்திருக்க வேண்டிய பொருள்களுள் ஒன்று. சிலேட்டு விளக்கு . 3) கண்ணாடி பீரோவில் அழகிற்காக வைக்கப்படும் வண்ண கிளாஸ்' விளக்காகும். சிலேட்டு விளக்கு கண்ணாடிக் கூடுகள் பச்சை, மஞ்சள், சிகப்பு , நீலம் போன்ற நிறங்கள் உள்ள கிளாஸ்' விளக்குகள் ரம்மியமாக ஒளிரும். திருப்பூட்டுதல் தூலி கட்டுதல் முடிந்த பிற்பாடு நடக்கும் சடங்கில் சடங்கு செய்பவர் இடது கையில் சிலேட்டு விளக்கை வைத்துக் கொண்டு, வலது கையில் பிடித்துள்ள கெண்டிச் செம்பிலிருந்து நீரை மணமகள் கைகளிலுள்ள வெற்றிலைகளில் ஊற்றுவார்.

பக்தி செலுத்துவதிலும் சிலேட்டு விளக்கிற்கு பங்குண்டு. உள்ளூர் கோயில் திருவிழாவின் பொழுது சாமி ஊர்வலம் வீதிவழியே வரும். அப்பொழுது அர்ச்சனை செய்வதற்காக காத்து நிற்கும் ஆச்சிமார்கள், வாசலில் நீள பெஞ்ச் போட்டு அதன்மீது வரிசையாக சிலேட்டு விளக்குகளை ஏற்றி வைத்திருப்பர். அந்தக் காலத்தில் மின்சாரம் இல்லாததற்கு மாற்று ஏற்பாடு இதுவாகும்.

'சிலேட்டு விளக்கு என்ன மொழி, என்ன பொருள்? சரியான பதிலில்லை. கோவை வட்டாரச் சொல் என்ற புத்தகத்தில் சேடு : பல்பைச் சுற்றியிருக்கும் தட்டு (சேடு ஆங்கிலம்) என்று முனைவர் ச. மகாலட்சுமி குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். ஒரு வேளை ஷேடு' சிலேட்டு விளக்குதான் சிலேட்டு விளக்காகி இருக்குமோ!

ஆதியில், சிலேட்டு விளக்கு என்று சொல்லப்படும் கண்ணாடி கூடுக்குள் எரியும் தூண் விளக்கானது ஐரோப்பிய நாடுகளில் உற்பத்தி செய்யப்பட்டதாகும்.

இந்த ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு , சின்னதும் பெரிதுமாக தென்கிழக்கு ஆசியாவில் காலனிய நாடுகளாய் இருந்தவற்றுக்கு , மேலை நாட்டாரின் கலாச்சாரம் முற்றிலும் ஆழமாக பரவிப் பதிந்து போகாதிருந்தும், அவர்களது புழங்குபொருட்கள், அதிகாரிகள், வணிகர்கள் மூலம் இலங்கை , பர்மா, மலேசியா, சிங்கப்பூர். இந்தோனேசியா போன்ற நாடுகளில் விற்பனை செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அங்கிருந்து நாடு திரும்பும் நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார்கள் கடை 'சீமைச் சாமான் கடைகளிலும் அந்தந்த நாட்டிலுள்ள பெரிய கடைகளிலும் பொருட்கள் வாங்கிக் குவிப்பர். கல்யாண வயதிலுள்ள பெண்ணுக்கு சீரில் வைக்கத் தகுந்த பொருட்கள் என்று பார்த்தப் பார்த்து வாங்கிவருவர். அதில் சிலேட்டு விளக்குகளும் அடங்கும்.

ஆலோசனை :

ஒரே உயரத்தில் இரண்டு மூன்று நிறங்களில் வாங்கி வண்ண மயமாக்கலாம்.

சில்லுக் கட்ட: (சில்லுக்கட்டை - உலோகம்)

முறுக்கு பிழிய, இடியாப்பம் பிழிய என கட்டைகள் தனித்தனியே உள்ளன. மரக்கட்டையாக இருக்கிறபட்சத்தில், அதன் அடிப்பாகத்தில் தேன்குழல் பிழிவதற்கான தகடாக அடிக்கப்பட்ட இரும்பு அல்லது பித்தளையாலான அச்சு நிரந்தரமாக பொருத்தப்பட்டிருக்கும். துளைகள் சற்று பெரிதாக இருக்கும். மாவை இட்டு பிழிந்தால் சணல் கயிறு கனத்திற்கு மாவுத்திரிகள் வெளிப்படும். இதேபோன்று இடியாப்பக் கட்டையின் கீழ் சிறுசிறு துளைகளையுடைய வட்டத் தகடு பொருத்தப்பட்டு இருக்கும். அதில் மாவு பிழியும் பொழுது நூல் திரி மாதிரி பிதுங்கி வெளிவரும். சில கட்டைகளில் பித்தளை அல்லது இரும்பாலான வெவ்வேறு தகட்டு அச்சுகள், போட்டு மாற்றும்படிக்கு வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கும்.

உலோகத்தாலான முறுக்கு பிழிகிற சில்லுக் கட்டைகள் ஆகிவரும்படி' மட்டும் தயாரிக்கப்படாமல், வெவ்வேறு வகையான தகட்டு அச்சுக்களை தேவைக்கேற்ப போட்டு கழட்டி எடுத்துக் கொள்ளும்படி வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கும். உதாரணத்திற்கு முள்ளு முறுக்கு தயாரிக்க விரும்பினால் அதற்குரிய வட்டத்த கட்டுச் சில்லைப் போட்டு பிழியலாம். மாறாக தேன்குழல் வேண்டுமெனில் அதற்குரிய பெரிய துளையுள்ள வட்டச் சில்லைப் பொருத்த வேண்டும்.

கழட்டிப் பொருத்தும்படியான உலோகச் சில்லுகள் ஐந்து வகைக்கு குறையாமல் கிடைக்கும். அவற்றை, ஒவ்வொன்றாக தேவைக்கேற்ற சில்லு அச்சை, கட்டையின் அடியில் உட்காரும்படிக்கு சரிசெய்து பொருத்த வேண்டும். அதுவல்லாது சிலவகை உலோக கட்டைகளில் கீழ்ப்பகுதியின் பக்கவாட்டில் ஒரு மெல்லிய திறப்பு இருக்கும். அதன் வழியே வேண்டிய அச்சை நுழைத்துவிடின் அது சரியாக அமர்ந்து கொள்ளும். வட்ட வடிவ உலோக சில்லுகள் பெரும்பாலும் ஐந்து உருப்படிகள் அதாவது, 1. தேன்குழல் அச்சு 2. முள்ளு முறுக்கு அச்சு 3. இடியாப்ப அச்சு 4. ரிப்பன் பக்கோடா அச்சு, 5. சீப்புச் சீடை அச்சு என்பனவாகும். சிலதில் மகிழும் பூ அச்சு என்ற ஒன்றையும் இணைப்பாக வைத்திருப்பார்கள்.

உலோகம் அல்லது மரத்தாலான முறுக்கு பிழியும் கட்டைகளும் சீர்வரிசையில் வைக்கப்படுவனவே. அவற்றுடன் அச்சு சில்லுகளும் சேர்த்தே வைக்கப்படும். கட்டைகள் விதவிதமாய் வடிவழகாய் உருவாக்கப்பட்டவையாக இருக்கும். அவற்றில் பிழிகின்ற பலகாரங்களும் அழகாய், வடிவாய், சுவையாய் இருக்கும்.

பழைய காலங்களில் வளைந்த முக்காலியுடன் கூடிய சேவை (சேமியா) பிழியும் கட்டைகள் உலோகம் மற்றும் மரத்தால் செய்யப்பட்டவை புழக்கத்தில் இருந்திருக்கின்றன. அத்தகைய உருப்படிகள் கலியாணம் காட்சியின் போது சமையற்காரர்கள் தான் பயன்படுத்தி பிழிந்திருக்கின்றனர். ஆச்சிமார்களின் தனிப்பட்ட புழக்கத்திற்கு உள்ளூர் கட்டைகள் மட்டும் கைவந்த கலையாக கருவியாக இருந்திருக்கின்றன. மரங்கள் பர்மாவிலிருந்து 'டன் டன்' எனாக வந்து கொண்டிருந்தபடியால் உத்திரம், தூண்கள் செய்தவற்றில் விழுந்த துண்டுகளில் சில முறுக்கு பிழிகிற கட்டையாகவும், திருகையாகவும், உப்பு மரவையாகவும் உருவாக்கப்பட்டன, உருமாற்றமும் மதிப்புக் கூட்டலும் நிகழ்ந்துள்ளன.

ஆலோசனை:

கட்டைகளை வகைக்கு ஒன்றாக வடிவத்திற்கு ஒன்றாக வாங்கிச் சேருங்கள், அவை உள்ளூர் தொழில்நுட்பம் ஆகும். நல்ல கலைப் பொருளும் ஆகும்

செட்டிய வீட்டு விளக்குகள்

விளக்கேற்றாத நாளெல்லாம் விடியாத நாட்களே! இதையே, விளக்கு ஏத்துனாதானே வீடு வெளங்கும்' என்பார்கள் மூத்த ஆச்சிமார்கள். கடிந்து கொள்ளும்போதும் அமங்கலச் சொல் பேச்சில் கலந்துவிடக்கூடாது அவர்களுக்கு. இதிலிருந்தே விளக்கை தினம் ஏற்ற வேண்டும். விளக்கேற்றுவதற்கு ஆச்சிமார்கள் எவ்வளவு முக்கியத்துவம் தருகிறார்கள் என்பதையும் உணர இயலும்.

தமிழகத்திலிருந்து வந்த விளக்குகள் பூசை அறையிலும், சீர் சாமான்களுடனும் இருப்பவையாகும். தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலிருந்து வந்த சிலேட்டு விளக்கு , பொட்டி வெளக்கு வெளிமாநிலங்களிலிருந்து கேரளா, ஆந்திரா, மகாராஷ்டிரா, பூனா உட்பட மற்றும் காசி போன்ற புண்ணிய சேத்திரங்களிலிருந்து வந்தவையும் புழக்கத்தில் இருந்துள்ளன.

தமிழகத்திலிருந்து கும்பகோணம், திருநெல்வேலி, காரைக்குடி (அரியக்குடி போன்ற ஊர்களிலிருந்து குத்துவிளக்கு எனப்படும் நில விளக்குகள் வந்திருக்கின்றன. அவை வெண்கலம், வெள்ளைப் பித்தளை மற்றும் வெள்ளி போன்ற உலோகங்களால் ஆனவையாகும். ஐந்து முக விளக்குகள்தான் அதிகப் பயன்பாட்டிலிருந்திருக்கின்றன. அதுபோக சரவிளக்கு, காமாட்சி விளக்கு, கார்த்திகை விளக்கு, மாடவிளக்கு, அன்னபட்சி விளக்கு, பெட்டி விளக்கு, கோபுர விளக்கு போன்றவையும், காரைக்குடி, தேவகோட்டை, கண்டனூர் போன்ற உள்ளூர்களிலிருந்தே செய்யச் சொல்லி வாங்கியிருக்கின்றனர். கேரளாவிலிருந்து குறிப்பாக திரிச்சூரிலிருந்தே அதிகமாக விளக்குகள் வந்ததாகக் கேள்வி. அவற்றில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கவை சங்கலவட்டம், நாநகர குத்துவிளக்கு, சரவிளக்குகள், நில விளக்குகள் போன்றவையாகும்.

அலங்கார விளக்குகள், கண்ணாடி விளக்குகள் ஐரோப்பிய நாடுகளில் உற்பத்தியானவையாக இருந்தாலும் அவை மலேசியா, பர்மா, சிங்கப்பூர், சைகோன் வழியாக கொண்டு வரப்பட்டுள்ளன அல்லது தருவிக்கப்பட்டுள்ளன.

கண்ணாடி விளக்குகளில் மிகவும் விலை உயர்ந்தவை சேண்ட்லியர் என்று அழைக்கப்படும் தொகுப்பு விளக்கு. அதுவல்லாது மெழுகு ஏற்றும் தொங்கு விளக்கான கண்ணாடி குளோப்பர் விளக்கு பெரும்பாலும் கிளியர் கிளாஸ் அல்லது 'எட்சிங் பூ வேலை செதுக்கப்பட்ட கண்ணாடி கிளாஸ் விளக்காகும். லாந்தர் விளக்கு , பெட்ரமாக்ஸ் விளக்கு , அரிக்கேன் விளக்கு, சுவற்றில் மாட்டுகிற மாதிரியான ஸ்லேட்டு விளக்கு கல்லுக்கால் விளக்குகள் என்று பட்டியல் நீளும்.

கண்டனூரிலுள்ள திரு. சொக்கு சுப்பிரமணியன் அவர்கள் குடும்பத்தாரது இரண்டு வீடுகளில் இப்போது வசிப்பது அல்லாது அதற்கு எதிரே உள்ள பழைய வீடு புராதான செட்டிநாட்டு வீடுகளுக்கு நல்ல உதாரணமாக விளங்குகிறது எனலாம். வளவு வாசல் முதல் முற்றம் இன்னும் கப்பித்தரையாகத்தான் இருக்கிறது. சுத்து பத்தியை ஒட்டிய சுவரில் ஒரு விரலால் இழுப்பறை போல உள்ள ஒரு பலகையை வெளியே இழுக்க முடிகிறது. அது வேறொன்றுமில்லை, இரவு நேரங்களில் எண்ணெய் விளக்குகளை கீழே தரையில் ஏற்றி வைத்தால் குழந்தைகள் தள்ளிவிட வாய்ப்புண்டு. எலி, பூனைகள் தட்டிவிடலாம். எனவே, சுவற்றிலிருந்து உருவி இழுத்த பலகையில் அகல் ஏற்றலாம். ஆறேழு அடி இடைவெளியில் ஒரு பலகை சுவற்றுக்குள் பதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

ஆலோசனை:

அனைத்து விளக்குகளையும் வாங்கலாம். சிலவற்றை பூசை அறையிலும் மற்றவற்றை ஹால் வீட்டிலும் பல்லுச்சக்கை பெஞ்ச் மீது வரிசையாக வைக்கலாம்.

சொப்புச் சாமான்

சொப்பு என்பது செப்பு - செம்பு என்ற சொல்லின் மருவு என்பதாக இருக்கலாம். ஆதியில் செம்புதான் அதிகமாக பயன்பாட்டில் இருந்திருக்கின்றது. தங்கம், செம்பு என்ற உலோக வரிசைக்குப் பின்னரே பித்தளை, வெள்ளி என்பதெல்லாம் வந்திருக்கின்றன.

காசு உற்பத்தி செய்ததும் பொற்காசு' செப்புக்காசு' என்பதாகத்தான் காணப்படுகிறது.

பத்துப்பாட்டுள் ஒன்றாக வரும் மதுரைக்காஞ்சி' முதுபெண்கள் சுவைமிகு பண்டங்களை செப்புகளில் வைத்து வீடு வீடாக சென்று விற்றது பற்றி குறிக்கின்ற வகையில் ஒரு வரி

'புடையமை பொலிந்த வகையமை செப்பிற்' (42)

அது தவிர மதுரைக்காஞ்சியில் - 'செம்பு செய்த கம்மியர்' என்ற கட்டுரையில் முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் க. மங்கையர்க்கரசி விவரிப்பதாவது, 'செம்பை நிறுத்து வாங்கி பாணை முதலிய கலன்களைச் செய்வதற்கு உரு செய்து செம்பை உருக்கி வார்த்து அமைப்பர். 'உரு' செய்தற்குரிய மண்ணைத் துறைகளிலிருந்து பெற்றுவருவர்' என்பதைக் குறிப்பிடுகிறது.'

சென்ற நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலிருந்தே சிறுவர் சிறுமியர் விளையாடுவதற்கான உலோகத்தாலான சொப்பு சாமான்கள், சிறு ரதங்கள், வண்டிகள் போன்றவை காசியிலிருந்து செட்டிநாட்டுப் பகுதிகளுக்கு வந்திருக்கின்றன. காசி பட்டுப் பீதாம்பர கம்பெனி என ஒன்று உலோக விளையாட்டுச் சாமான்களை சிறு அட்டைப் பெட்டியில் அடைத்து அனுப்பியிருக்கின்றனர்.

காசியிலிருந்து பெனாரசிலிருந்து/வாரணாசியிலிருந்து இரண்டு, மூன்று கடைகாரர்கள் (பட்டுச் சேலை, பித்தளை சாமான்கள் விற்பனை செய்தவர்கள்) நமது பகுதிக்கு , ஆர்பர் செய்ததின் பேரில் சொப்புச் சாமான்கள் தபாலில் அனுப்பியிருக்கின்றனர். சொப்புச் சாமான்கள் முப்பத்தியிரண்டு உருப்படிகள் அனுப்பியிருக்கின்றனர். இவை பெரும்பாலும் சிறுமியருக்கான விளையாட்டுச் சாமான்களாகும். இவை பித்தளையால் செய்யப்பட்ட உருப்படிகள் ஆகும். லொட்டு லொசுக்கு என்கிற மாதிரி லோட்டாவில் இருந்து, தட்டு தாம்பாளம், தூக்குச் சட்டி, வாளி, ஏன் அடுப்பு கூட அதில் உண்டு.

சொப்பு சாமான்களில் இன்னொரு வகை ராமேஸ்வரம் சென்றவர்கள் வாங்கி வரும் மாக்கல்' உருப்படிகள். இதில் இன்னொரு சிறப்பு, அந்த மாக்கல் சொப்பு சாமான்களை ஓலைப் பெட்டியில் அடைத்துக் கொடுப்பதுதான். அதற்கு மூடியும் உண்டு. குழந்தைகள், எடுத்து விளையாடிவிட்டு மறுபடி ஓலைப் பெட்டியிலேயே அடைந்து பாதுகாப்பாக வைத்துக் கொள்ளலாம்.

இன்னுமொரு தினுசு மரத்தாலானவை. அம்பாசமுத்திரம், மதுரை, திருப்பதி, சென்னபட்டி (மைசூரு போன்ற பகுதிகளில் இருந்து வந்த இயற்கை வண்ணம், சுழற்சியின் மூலம் கூடாக்கப்பட்டு மரச் சொப்புகளில் பூசப்பட்டவை. அவை அழ அழகாய் காட்சி தருவன.

இது போன்ற விளையாட்டுப் பொருட்களிலும் அடுப்படிக்குத் தேவையான பொருட்களே (பாத்திர மாதிரிகள்) இருந்துள்ளதால் செட்டிய வீட்டுச் சிறுமிகள் பிற்காலத்தில் சமையல் புலிகளாய் வலம்வர உதவியிருக்கும் என்று யூகிக்கலாம்.

ஆலோசனை - 1

எல்லாச் சொப்பு சாமான்களையும் வாங்கிச் சேருங்கள் - அலங்கரியங்கள்.

ஆலோசனை - 2

அவற்றுள் சிலவற்றை ஓலைப் பெட்டியுடன் குழந்தைகளுக்கு கொடுங்கள்.

49. செம்பு: (செம்பு)

தாமிரத்திற்கு செம்பு என்றும் ஒரு பெயருண்டு. செம்பு, தண்ணீர் குடிக்க, நீர்முகர, பால் கரக்க; புழங்குவதற்கு, பூசை அறையில் வைப்பதற்கு என்பனவற்றுடன் சீர்சாமான்களாக சேர்ப்பதென்றே சில செம்புகளை வாங்கி அடைவர் (உள் அறையில் அடைந்து வைப்பது) அவை மிகவும் ஓவியமானவை! ஆம், ஓவியங்கள் கோட்டுருவாக வெட்டப்பட்டிருக்கும். அத்தகைய செம்புகள் பெரும்பாலும் திருநெல்வேலி பக்கதி லிருந்துதான் வந்திருக்கின்றன. அத்தகைய எழுத்து வேலை எழில் கொஞ்சம்படிக்கி, செம்பின் ஒரு பகுதியிலோ அல்லது பின் பக்கமும் வெட்டப்பட்ட ஒற்றைக் கிளியாகவோ, இரட்டைக் கிளிகளாகவோ இருக்கும். இன்னும் சிலவற்றில் இரட்டைத்தலை கிளிகளும் உண்டு. ஒருயிரும் ஈருடனுமேறி அவற்றின் கூர்ந்த கண்கள் மவுன மொழி பேசி உறைந்திருக்கும். அலகு கூர் மூக்கு கொள்ளை அழகாக உளியால் வெட்டி தீட்டியிருப்பர் திருநெல்வேலி ஆசாரிகள், செய்யப்பட்ட உலோகத்தின் பெயராலேயே 'செம்பு' என்று அழைக்கப்படும் ஒரே பாத்திரம் இதுவாகத்தான் இருக்கும். வெள்ளியில் செய்வது சீர்வரிசைக்காகவே. செம்பு எனப்படும் தாமிரத்தாலான சிறுகலன் என்பதும் அதன் மிக முக்கியப் பயன்பாடு பற்றியும் பார்த்தோம். இனி இதனில் எத்தனை வகை என்பது பற்றி ஒரு பட்டியலைப் பார்ப்போம் -

மூடிச் செம்பு சின்னம் பெரிசு, பொங்கலிடுகிற செம்பு சின்னம் பெரிசு

காசிச் செம்பு, தாமிரச் செம்பு சின்னது பெரிசு - முறிச் செம்பு, ஈயச் செம்பு

கரகச் செட்டு, காசுச் செம்பு, கிரு செம்பு, கெண்டிச் செம்பு

கீழே தரப்பட்டுள்ளவை இன்னொரு கல்யாணச் செலவு பட்டியலிலிருந்து எடுத்த செம்பு பற்றிய கூடுதல் தகவலாகும் -

சீவு சொருகு மூடிச் செம்பு, சீவு பொங்கல் செம்பு,

சீவு காப்படி/அரைப்படி மாயவரம் செம்பு, அடுப்படிச் செம்பு

செம்பு என்பது தாமிரத்தாலான சிறு கலன் (பாத்திரம்). அவை ஒருங்கிணைந்த ஆந்திர மாநிலத்தின் பெருவாரியான பகுதிகளில் உற்பத்தி செய்யப்பட்டு பயன்படுத்தப்பட்டு வருவதோடு செம்பு என்றே தெலுங்கிலும் அழைக்கப்படுகிறது. மூடி போட்ட, கைப்பிடியுடன் கூடிய கூஜாவையும் செம்பு என்றே குறிப்பிடுகின்றனர். கேரளாவிலும் செம்பே.

காரைக்குடி பழைய பாத்திரக் கடைகளில் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் இருந்த செம்புகளில் பார்த்த இலை தழை, கொடி வெட்டப்பட்ட (எட்சிங் செய்யப்பட்ட தாமிரச் செம்புகள் இப்பொழுது அவ்வளவாக காணப்படுவதில்லை. அவை, ஆந்திராவின் தெனாலி பகுதியிலிருந்து வந்தவையாகும்.

செம்புகளின் பருப்பொருளான (பிசிக்கல் உருவம் என்னவோ உருண்டையான செம்பாலான தாமிரத்தாலான) அல்லது முழுதும் பித்தளையாலானதாகவோதான் இருக்கும். ஒரு பகுதி தாமிரத்தாலும் மீதி பித்தளையாலும் ஆன செம்புகள் தமிழ்நாடு தவிர்த்து, காசிவரை ஒரே பெயர் கங்கா ஜமுனா என்பதாகும்.

ஆலோசனை:

மதச்சார்பற்ற இயற்கை உருவங்கள் வரையப்பட்ட ஆந்திர செம்புகள் சேகரிப்பதற்கு ஏற்றவை - எழில் மிகுந்தவை.

சொளகு: (சுளகு)

மூங்கில் அல்லது பிரம்பு கொண்டு முடையப்படுவதுதான் முறம் என்று பொதுவாக குறிக்கப்படும் வீட்டு உபயோகப் பொருள்தான் சுளகு. புடைப்பது போக சுளகின் பின்புறம் கைமுறுக்கு சுற்றுவர்.

'சங்க இலக்கியத்தில் சுளகு' என்று வரும் சொல்லின் மருவு சொளகு' என்று பதிவு செய்துள்ளார் திரு. சோமலெ தனது செட்டிநாடும் செந்தமிழும் என்ற புத்தகத்தில் சுளகு என்ற சொல் அகநானூறு 393; புறநானூறு 249 மற்றும் 321 பாடலில் வருகிறது என்று குறிப்பிடுகிறார் மூத்த எழுத்தாளர் ஆ. சிவசுப்பிரமணியன். அதே போன்று நிகண்டுகளில் முறம் பற்றி குறிப்பும் வருகிறது என்கிறார். (393) 'சுழல் மரம் சொலித்த சுளகு அலை வெண் காழ் (249) நீறு ஆடு சுளகின் சீறிடம் நீக்க என்பனவாகும் அவை

ஆச்சிமார்கள், சுளகு என்கிற முறத்தை வெண்கலத்திலும், பித்தளையிலும் செய்து வைத்திருப்பது சீர் சாமானுக்காகவே!

அந்தக் காலத்தில் ஆச்சிமார்களுக்கு வேறு வேலை இல்லை, பொழுதுபோக்கு இல்லை என்று எடுத்துக் கொண்டாலும் சும்மா இருக்கமாட்டார்கள். அவர்களது உணவுப் பொருட்கள் மளிகைப் பொருட்கள் பதப்படுத்தும் (புராசசிங்) செயலுக்கான மூலாதாரணமான கருவி முறம்தான். ஆனால், ஆச்சிமார்கள் அந்தக் காலத்து - சங்க காலத்து சுளகு என்ற வார்த்தையைத்தான் பயன்படுத்துகின்றனர். இன்றுவரை சுளகைக் கொண்டுதான் புடைக்கின்றனர், சொலிக்கின்றனர், சலிக்கின்றனர். வயல்களில் நெல்லைத் தூற்றுவது போன்ற செயல்களை ஆச்சிமார்கள் வீட்டினுள் செய்வதுபோல் தெரியவில்லை. தூற்றுவது அவர்களுக்கு பிடிக்காது தூற்றமாட்டார்கள் என்று வாதித்தாலும் இந்தச் சுளகைக் கொண்டு பிற ஊர் சனங்களுக்கு தெரியாத ஒன்றை இவர்கள் செய்வார்கள் என்றால் அது சுளகின் பின்னே கைமுறுக்கு சுற்றுவதுதான். மாவுத்திரியை விரல்களால் இழுத்துச் சுற்றும் போது அடிப்பகுதியான சுளகு அசையாமல் இருக்கும், எண்ணெய் காயும் முறுக்குச் சட்டியில் தள்ளிவிடுவது சுலபம் - பதினாறு சுற்றின் உரு களைந்துவிடாது தள்ளிவிடலாம்.

அடுப்பு சரியாக எரியாத பொழுது விறகை நன்கு உள்ளே தள்ள புகை கிளம்பும். அந்த மாதிரி சமயங்களில் சுளகைக் கொண்டு வீசினால் விறகு நன்கு எரியும். சமைத்த உணவுப் பொருட்கள் மீது ஈ, கொசு உட்கார்ந்தால் அவற்றைத் துறத்தவும் பயன்படுவது சுளகு. இவை எல்லாவற்றையும் விட அடுப்படியிலிருந்து, நறுக்கி அடுப்பில் வேகவைத்த காய்கறிகள் - உப்பு உரசிய பொருட்கள் ; உப்பில்/மோரில் ஊறவைத்த மிளகாய் போன்றவற்றை சுளகிலிட்டு பந்திக்கட்டிற்கு (போஜனஹால்) கொண்டு சென்று அங்கு விரித்திருக்கும் ஓலைப் பாய்களில் காயவைக்க பயன்படுத்துகின்றனர். சுண்டைக்காய், வெண்டைக்காய் என்று ஏகத்துக்கும் வற்றல் தயாரித்து காயவைத்து பாதுகாப்பர். பூம்புகாரில் இருந்து வந்தவர்கள், அதனால் முன்னர் புலம்பெயரக் காரணமாயிருந்த கடல்கோள் போன்ற இயற்கை அழிவுகள் எப்போதும் ஏற்படலாம் என்ற பய உணர்ச்சியும் பாதுகாப்பு உணர்ச்சியும் ஒரு சேர இவர்கள் காய்கறி, மாமிசம் போன்ற பொருட்களை பதப்படுத்தி நீண்ட நாட்கள் வருகிற மாதிரி பாதுகாத்து வைத்துக் கொள்ளச் செய்கின்றன என்று கருதலாம்.

காய்கறிகள் மலிவாக வாங்கி, தத்தமது கொல்லையில் விளைந்ததையும் பயன்படுத்தி வற்றல், வறலிதயாரித்து காயவைத்து விடுவர்.

ஆலோசனை:

தாளிக்கிறபெட்டி (அஞ்சறைப்பெட்டி) வாங்கி எல்லா மசாலா சாமான்களையும் புடைத்து வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அவற்றைக் கண்ணாடி பீரோக்களிலும் வைக்கலாம்.

பொங்கலன்று விளக்குச்சட்டி விளக்கு எடுக்கும்போது அடுப்புக்கு நேராக படைத்த இலையை மாக்கோலமிட்ட சுளகின் பின்புறம் வைத்து இரு நுனியில் விளக்கு ஏற்றி கணவனும் மனைவியுமாக சாமி வீட்டிற்கு எடுத்துச் சென்று ஒரு விளக்கை விளக்குச் சட்டியினுள் வைப்பர்.

சோத்துச் சட்டி: (சோற்றுச் சட்டி)

சோற்றுச் சட்டியைத்தான் பேச்சு வழக்கில் சோத்துச் சட்டி என்கிறோம். சோறு என்பது நல்ல இலக்கியச் சொல்லாகும். ஆதியில் எல்லோருமே சோற்றை, மண்பானையில் தான் களைந்து, வடித்துச் சாப்பிட்டிருக்கின்றனர். இடைக் காலத்தில் தான் மண்பானைகள் உலோகச் சட்டிகளாக உருமாற்றம் பெற்றுள்ளன. அடுப்பில் ஏற்ற/புழங்க வாகாக இருந்ததால் அதனையே விரும்பி புழங்கியிருக்கின்றனர்.

சோறு பொங்கியதும் சோற்றுப் பானையின் வாயில் சோத்துப் பலகை செருகி, சோறு வடிக்கிற கல்லின் மேல் கவிழ்த்து நிறத்திவிடுவர். சோறு வடிக்கிற கல் கறுப்பு நிறத்தில் அடுப்பு மாதிரியே இருக்கும். மேலே மூன்று குமிழ்கள், அடுப்பிற்கு உள்ளது போலவே இருக்கும். அவற்றின் கீழே சிவலிங்கத்தில் உள்ள ஆவுடை மாதிரி பள்ளம் இருக்கும். அதன் வழியே கஞ்சித்தண்ணீர் வழிந்தோடுவற்கான ஏற்பாடாகும்.

சோற்றுச் சட்டிகளை வெள்ளியிலும் செய்து வைத்திருப்பர். அவை சீர்வரிசைப் பாத்திரங்களில், குறிப்பாக வெள்ளிச் சாமான் பட்டியலில் இடம் பிடிக்கும். மாமியார்களின் மணங்கள் குளிரும்.

நகரத்தார்கள் பலமுறை - பல ஊர்களிலிருந்து - பல நாடுகளிலிருந்து புலம் பெயர்ந்து வந்தவர்கள். 'வலசை போதல்' என்ற சொல் அவர்களிடையே வழக்கிலுள்ள சொல்லாகும். வலசைபோவது என்றால் குடியிருக்கும் ஒரு பூகோளப் பகுதியில் மோதல், பிரச்சனை, பாதுகாப்பின்மை, இயற்கை சீற்றம் போன்ற பல்வேறு காரணங்களால் குழுவாக - கூட்டமாக, உற்றார் உறவினர் எல்லோருமாக வேறு பகுதிகளுக்குச் சென்று குடியமர்தலாகும்.

அத்தகைய வலசை போதல் காலங்களில் இடம் வாங்கல், திட்டமிடல், கோயிலமைத்தல், ஊருணி வெட்டல் என்று நகர நிர்மாணமும், இதில் உள்ளடங்கும். இதில் நீத்தாரைக் கொண்டு செல்ல வேண்டிய கட்டுத்தளம் 'அதில் தகனம்' செய்யும் இடம் என்பதற்கான நிலத்தையும் தனியே வாங்கி விடுவர்.

புதிதாக வலசை வந்த இடங்களில், பனை ஓலை முட்டை கூரை வேய்ந்த வீடுகளிலேதான் வாழ்ந்திருக்கின்றனர். அதற்குள், விறகடுப்பில் மண்பானைகளில்தான் சோறு வடித்துள்ளனர். 'தைப் பொங்கல் சமயத்தில்' சம்மந்தபுரத்தார் வீட்டிலிருக்கும் புதிதாக மணமாகிப் போன மகளுக்கு செய்யும் பொங்கல் வேவுக்கு மண்பானைகளாகத்தான் தந்திருக்கின்றனர். ஆக, சோத்துப்பானை பொங்கப் பானை எல்லாமே மண் சட்டிகள்தான்.

பாதுகாப்பு உணர்வு / எதிர்காலத் தேவை என்பதற்கான இன்னுமோர் உதாரணம் வேறு வைத்தல்' என்ற சடங்காகும். அந்த ஏற்பாட்டின்படி கூட்டுக் குடும்பமாக இருக்கும் குடும்பத்திற்குள்ளே, திருமணமான மகனையும் மருமகளையும் அவர்களுக்கென கொடுக்கப்படும் 'உள் அறை - உள் வீடு' என்பதில் குடியமர்த்தி, தனி அடுப்பும் ஏற்பாடு செய்வதுடன், ஓராண்டுக்கான மளிகைச் சாமான் மற்றும் இரண்டு மூடை அரிசியும் வழங்குவர். இதனை பொதி போடுதல் - வருஷப் பொதி' என்றும் சொல்லுவர். வெள்ளத்தால் பாதிக்கப்படாதவாறு இருக்க உயரமான வீடுகள் கட்டிக்கொள்வது மட்டுமல்லாமல், வற்றல், வரலி, உப்புக் கண்டம், என வருமுன் காப்போம் நடவடிக்கைகளையும், வருங்காலத்திற்கான நடவடிக்கைகளையும் எடுத்துவிடுவர். ஒரு சமூக வரலாறு என்பது பல்வேறு வகைமைகளாகப் பார்க்கத்தக்கது. இதில் பண்பாட்டு வரலாறும் ஒன்றாகும். அதற்கான தரவுகளுள் ஒன்றாக சமூக நினைவு அமைகிறது என்பார் மூத்த எழுத்தாளர் ஆ. சிவசுப்பிரமணியன். அதன்படி நகரத்தாரின் பூம்புகார் நினைவும் சமூக நினைவே.

டிக்காஸ போணி: (டிக்காஸப் போகணி)

இதென்ன! கிரேக்க மொழி மாதிரி இருக்கிறதே என்று குழம்ப வேண்டாம். இது வேறொன்றுமில்லை. 'ஃபில்ட்டர் காஃபி' போடுவதற்காக டிக்காஷன் தயாரிக்க உதவும் பாத்திரம். ஒரு அடிச்சட்டி, அதனில் இறுகிப் பதியும் மேல் சட்டி, அதற்குமேலே, குமிழுடன் கூடிய மூடி என மூன்று பாகங்கள் கொண்ட அதிசயம்! மேற்புற சட்டிதான் காப்பித்துள் நிரப்புவதற்கான பாத்திரம். அதன் குழிந்து, வளைந்த அடிப்பகுதி சிறுசிறு கண்களுடையதாய் இருக்கும். கண்கள் என்றால் வெறுமனே சிறுசிறு துளைகளாகக் குத்தி வைத்திருப்பார்கள் என்று எண்ணிவிடக்கூடாது. கோயில் தூண்களின் இடையிடையே விரிந்த பூக்களின், வடிவம் அடித்திருப்பார்களே அதுபோல மலர்ந்த பூ இதழ்கள் மாதிரி, புள்ளி புள்ளியாக அடித்திருப்பார்கள் (துளைகள் போட்டிருப்பார்கள்); இந்தத் துளைகள் வழியாகத்தான் வெந்நீர் ஊற்றியதும் கொதிக்கும் காப்பித்துள் டிக்காஷன் அடிப்பகுதி பாத்திரத்தில் துளித்துளியாக இறங்கும்.

கல்யாண வீடுகளுக்கான டிக்காஸப் போகணி உயரமானதாக இருக்கும். அடிப்பகுதி கடகாவாணி' தூர் மாதிரி வளையம் அடித்து இருக்கும். அது உலோகக் கலவடை மாதிரி தோன்றும். உயரப் போகணி குடை சாய்ந்து விழுந்துவிடாமல் பதிந்து உட்காரும்படிக்கான ஏற்பாடு இது. கூடுதலாக ஒரு கொழா (பைப்பும் வைத்திருப்பார். டிக்காசன் நிரம்பிய போகணியை ஒரு முக்காலியின் மீது வைத்துவிடின் பைப் வழியாக வேண்டிய டிக்காசனை டபரா செட்டில் வடித்துக் கொள்ளலாம்.

காப்பி வடித்துக் குடிக்கும் தமிழகத்தில் டிகிரி காஃபி' மற்றும் ஃபில்ட்டர் காஃபி என்பன காப்பிப் பிரியர்கள் வட்டார வழக்குச் சொல், அதனை வட்டா சொல்' என்றுகூட சொல்லலாம் போலிருக்கே! டிகிரி காப்பி என்றால் தண்ணீர் கலவாத கெட்டியான பாலில் நல்ல காப்பியை அளவாக ஊற்றி சர்க்கரை கலந்து 'களிச் சொட்டு' மாதிரி கொடுக்கப்படும் காப்பியாகும். இது கும்பகோணம் தஞ்சாவூருக்கான சொல் வழக்குச் சொத்து. செட்டிநாட்டு ஊர்களில் வறுத்தரைத்த வீட்டில் காப்பி மெசினில் அரைத்த காப்பித் தூளை காப்பி டிக்காஸப் போணி யில் முக்கால்வாசி நிரப்ப வேண்டும். இந்தப் போகணி என்பது, செட்டிநாட்டில் நீள்வடிவக் குவளைகள் எல்லாம் போகணிதான். பேச்சு வழக்கில் 'போணி' என்று சுருக்கி வழங்குவர்.

டிக்காஸப் போகணிகள் (ஃபில்ட்டர் கள்) நான்கு அங்குல உயரத்திலிருந்து இரண்டரை அடி உயரம் வரை கிடைக்கின்றன. எல்லாம் பித்தளை உலோகத்தில் செய்யப்பட்டவை. சமதளமான அடிப்பகுதியும், கலவடை வைத்த வட்ட வளைய பீடமும், மேல் பாத்திர மூடியின் மேற்புற மையத்தில் குண்டு கோலி மாதிரி கண்ணு முழி' கைப்பிடியும் அல்லது தலை கீழாய்க் கவிழ்த்த பட்டை கைப்பிடியும் கொண்டவை சில மாதிரிகளாகும். சில, பெரிய விருந்துகளுக்கான டிகாசப் போகணிகளில் பக்கவாட்டில், கனத்த பித்தளைக் கம்பி 'யானைக்காது கைப்பிடி' இரண்டு இருக்கும்.

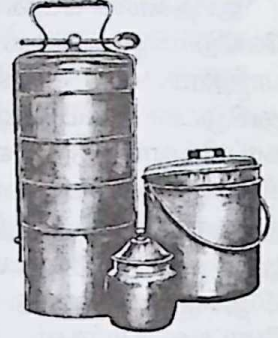
பழைய காலத்து காரைக்குடி காப்பிக் கடைகளில் பெரிய பெரிய டிகாசப் போகணிகள் வைத்திருந்தனர். இரவு மூன்று மணிக்கே வந்து காப்பித்துள் அடைத்து கொதிக்கும் வெந்நீரை ஊற்றி, டிக்காசன் இறங்கும் வரை மற்ற வேலையைப் பார்ப்பார்கள். அத்தகைய கடைகளில் காரைக்குடி 'போலீஸ் பீட்' அருகில் வாய்க்கால் கரையில் இருந்த பழையமையான காப்பி ஓட்டல் முதலாளி (பெரியவர் சொன்னபடி, ஆறு மணிக்குள், காப்பி மணக்க கடையை காலைல தெறந்து விடுவோம். செட்டியார்கள் காத்திருந்து காப்பி சாப்புட்டுப் போவாக.)

ஆலோசனை: விதவிதமாகக் கிடைப்பதைச் சேகரிக்கலாம் - ஒரு தனி அலமாரியில் வைக்கலாம், அவற்றைச் சிறுமேடை மீது நிறுத்தலாம்.

53. டிப்பன் தூக்கு: (டிப்பன் கேரியர்)

டிப்பன் கேரியரை டிப்பன் தூக்கு என்பதும் ஆச்சிமார்களின் ரெண்டாங்கட்டுதமிழாக்கப்பட்ட வழக்குச் சொல்லாகும்.

ஆங்கிலேயே கும்பினிக்காரர்கள் நம்மை ஆக்கிரமிக்கவும், அடிமைப்படுத்தவும் துவங்கிய நாளிலிருந்தே இந்தப் பித்தளை டிப்பன் கேரியர் என்னும் டிப்பன் தூக்கும் அலுவலகங்கள் மூலமாக மதிய உணவுக்கான பாத்திரமானது. பிற்பாடு, அதனை உள்ளூர் பட்டறைகளில் உருவாக்கி, கடைத் தெருக்களில் கிடைக்கச் செய்துவிட்டுள்ளனர். இப்படியாகத்தான் செட்டிநாட்டிலும் கொண்டு வரப்பட்டு, புழங்கு பொருளாகிவிட்டிருக்கிறது. போகப்போக ஆச்சிமார்களின் கலாச்சார கைப் பொருளாகிவிட்டிருக்கிறது.

நகரத்தார் விருந்தோம்பல் பண்பிற்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டு இந்த டிப்பின் தூக்கு.

கல்யாண வீட்டிற்குப் போய்விட்டு விருந்து சாப்பிடாமல் வந்துவிட்டால் குத்தமா போவும். விருந்திற்கு வரமுடியாமல் போனவர்கள் வீட்டிற்கு சாப்பாடு கொடுத்தனுப்பாமல் போனாலும் குத்தமா போயிடும். இதற்கு தீர்வாகப் பயன்பட்ட பாத்திரமே டிப்பன் தூக்காகும். இத்தகைய தூக்கில் சாப்பாடு அல்லது பலகாரங்கள் விசேடக்காரர்கள் எடுத்து வைத்து, மேலும் சில பாத்திரங்களில் உணவுப் பொருட்களை நிரப்பி கூடையில் வைத்து, வேலையாட்கள் மூலம் தலைச் சுமையாக கொடுத்தனுப்பும் பழக்கம் இருந்திருக்கிறது.

பிறகு முப்பதுகளில் இந்த ஏற்பாடு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நிறுத்தப்பட்டுவிட்டது. நகரத்தார்கள் அவரவர் ஊர்களில் கூடிப்பேசி எடுத்த முடிவுகளின்படி விருந்திற்கு வராதவர்கள், அவர்களே ஆட்களை அனுப்பி, சாப்பாடு எடுத்துச் செல்லவேண்டும் என்ற ஏற்பாடு நடைமுறைக்கு வந்துள்ளது.

இந்த டிப்பன் தூக்கு, அல்லது அடுக்குத் தூக்கு, பித்தளையால் செய்யப்பட்டதே அதிகப் பயன்பாட்டில் இருந்திருக்கிறது. இதனை டிப்பன் அடுக்கு என்றும் குறிப்பிடப்படுவதுண்டு. ஒன்றுக்குள் ஒன்றாக அரை அங்குலம் இறங்கிப் பதியும்படி செய்திருப்பர். மொத்தம் நான்கு சட்டிகள் குறையாமல் இருக்கும். அடுக்கில் கடைசி சட்டிச் சற்றுக் கூடுதல் உயரமாக இருக்கும்.

அடுக்குகளை சீராக வைத்தபின் கைப்பிடியுடன் கூடிய பட்டைக் கம்பியை ஒவ்வொரு அடுக்கின் பக்கவாட்டில், இரு பக்கம் உள்ள பானாபடை வளையத்தில் கொடுத்து வாங்கி விட்டால் அடுக்கு நேராக நிற்கும். மேல் கைப்பிடி இரு பக்கமுள்ள பட்டைத் தகடுக்குள் உள்ள துளைகள் வழியாக ஒரு கரண்டி மாதிரி திருகாணியை நுழைத்துத் திருகிவிட்டால் சட்டிகள் கழண்டு கொண்டுவராது.

பிற்பாடு வந்த டிப்பன் தூக்கில் இந்தக் கரண்டி பூட்டிற்குப் பதிலாக, மேல் மூடியின் நடுவில் ஒரு ஊறுகாய்க் கிண்ணம் பதித்து, அந்த ஊறுகாய்க் கிண்ணத்தின் மேற்பகுதியில் பதிந்து உட்காரும்படி செய்திருப்பர்.

பாம்பேயில் அலுவலகம் செல்வோருக்கு டப்பா வாலா மூலம் சாப்பாடு டிப்பன் தூக்கு மூலம் கொடுத்துனுப்புவது நீண்ட கால வழக்கமாகும்.

ஞாயமாக பார்த்தால் 'டிப்பன்' தூக்கு தூக்கி அனுப்பும் பழக்கத்தை ஏற்படுத்தியவர்கள் ஆச்சிமார்களே!

ஆலோசனை:

எல்லா மாதிரிகளிலும் ஒவ்வொன்று வாங்கி அடுக்கலாம், தூக்கலாய் அடுக்குத்தூக்கை சின்னதிலிருந்து ஆகப் பெரிதுவரை வாங்கலாம்.

தகரம்: (டப்பா)

தகரமும் டப்பாதான்; பித்தளையும் டப்பாதான். சதுரம் அல்லது செவ்வகமான வடிவத்திலுள்ள உலோகத்தாலானதைத் தகரம் என்றே ஆச்சிமார்கள் சுட்டுகின்றனர்.

ஆதியில், துத்தநாகத் தகரத்தில் தயாரிக்கப்பட்ட பலவிதமான டப்பாக்களை, பலகாரங்கள் அடையப் பயன்படுத்தியிருக்கின்றனர். மூடியுடன் கூடிய சதுரம் மற்றும் செவ்வகம் போன்ற வடிவத்திலிருந்த அவற்றை தகரம் என்றே அழைத்திருக்கின்றனர். டப்பா என்று அழைக்க ஆரம்பித்த பிற்பாடுதான் டப்பா என்பது டிப்பா என்ற வடமொழி சொல்லின் மருவு என்றறிய முடிகிறது. வடநாடுகளில் காசி (இந்தி கல்கத்தா (பெங்காலி) பாம்பே - பூனா (மராத்தி என எல்லா மொழிகளிலும் டிப்பா' என்றே அவற்றை அழைத்தாலும் டிப்பா - டப்பாவாக தமிழாக்கப்பட்டு விட்டது. இதுபோன்ற மாநிலங்களுக்கு / நகரங்களுக்கு வணிகம் நிமித்தமாகச் சென்றுவந்துள்ளதால் இந்தப் பித்தளை டப்பாவும் செட்டிநாட்டிற்குள் நுழைந்துவிட்டிருக்கிறது.

மாப்பிள்ளை வீட்டாருக்கு செய்கிற முறைகளில் பலகாரங்கள் செய்து அனுப்புவதும் ஒன்றாகும். அதற்கு இந்தப் பித்தளை டப்பாவும் - தகரமும் பேருதவியாக இருந்திக்கின்றன. இந்தத் தகரம் ' என்ற சொற்பயன்பாடு வருவதற்கு கூடுதலாக இன்னும் சில காரணங்கள் உண்டு. பர்மா, மலேசியா போன்ற தென் கிழக்காசிய நாடுகளில் உலோகம் கிடைப்பதில் தகரம், ஈயம் போன்றவை அதிகமாகும்.

செட்டிநாடு வீடுகளில் துத்தநாக டப்பாக்கள் மலைமலையாக நிற்கக் காணலாம்.

தளிகை சட்டி : தளிகைச் சட்டி

தளிகை என்பதற்கு பல பொருள் உண்டு. திருக்கோயில்களில் படைக்கும் நைவேத்தியம், பூஜை செய்யும் போது இலையில் வைக்கப்படும் சோறு என்பனவாகும். அத்துடன் தளிகை என்றால் உணவு, உண்கலம் என்றும் பொருள்படும். ஆக, தளிகை என்பதனை கோயில் தளிகை என்றும் மற்றதை வீட்டுத் தளிகை என்று இருவேறு வகையில் பார்க்கலாம்.

கோயில் தளிகை பிரசாத உணவு கொண்டு போகவென்று உள்ள பிரத்யேக உயரப் பாத்திரம் பித்தளையாலானதாகும். வீட்டுணவு கொண்டுபோக நாய்க்கூடை அல்லது மரத்தாலான பெட்டியில் (டிரேயில்) மங்குக் கிண்ணங்கள், அல்லது பித்தளைப் போகணி போன்ற பெரிய கிண்ணங்கள் வைத்து வெஞ்சனம், வார்க்கனங்கள் நிரப்பி, மேலே வாழை இலைகளைப் போட்டு மூடி எடுத்துச் செல்வதாகும்.

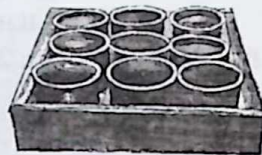
மேலே குறிப்பிட்டுள்ள செய்தி மூலம், டிஃபன் தூக்கு அல்லாது மங்குக் கிண்ணங்கள் போன்றவற்றைக் கொண்டு போயும் விருந்து சாப்பாடு வாங்கிவந்துள்ளனர் என்பது தெரிகிறது.

கலியாணத்திற்கு போய்விட்டு கை நனைக்காமல் போகக்கூடாது என்பது பாரம்பரியம். அதே போல கலியாணத்திற்கு போகாது 'கை' நனைக்காதவர் தளிகை வாங்கிக்கொண்டு வர ஆள் அனுப்பி வீட்டில் வைத்துச் சாப்பிடலாம்!

'கலியாணங் காட்சி' போன்ற நிகழ்வுகளுக்கு வராத சொந்தங்களுக்கும் சோறு கொடுத்தனுப்பிய 'மவராசி' இந்த மாதிரி ஆச்சிமார்களாக மட்டுமே இருக்க முடியும். விருந்தோம்பலுக்கு அவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுத்திருந்திருக்கின்றனர் நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார்கள். கோவலன் தன்னைப் பிரிந்து போனதால், தான் விருந்து கொடுக்கும் தகுதியற்றுப் போன வேதனையை வெளிப்படுத்திய கண்ணகியும்; அதே போல் அட்சயப் பாத்திரம் பெற்று பசித்தோருக்கெல்லாம் உணவு கொடுத்த மணிமேகலையும் ஆச்சிமார்களில் முன்னோடிகளே!

தாளிக்கிற பெட்டி: (அஞ்சறைப் பெட்டி)

செட்டிநாட்டு உணவின் சுவை உலகப்பிரசித்தம். அதற்குக் காரணம் ஆச்சிமார்களின் கைப்பக்குவம். அத்துடன் அவர்கள் கையாளும் மசாலா பொருட்களுக்கும் அதில் முக்கிய பங்குண்டு. தாளிப்பதற்குத் தேவையான கடுகு, சீரகம், உளுந்து, வெந்தயம், மிளகு போன்றவற்றை வைப்பதற்கு ஆச்சிமார்கள் பயன்படுத்தும் தாளிக்கிறப் பெட்டிகளும் அழகழகாய் காட்சித்தருவனவாகும். சதுர வடிவில், செவ்வகமாய், அறுகோணம் ஆகிய கோலங்களிலும் வடிவமைக்கப்பட்டவையாகும். மரம் அல்லது உலோகத்தால் செய்யப்பட்ட அஞ்சறைப் பெட்டிகளில் ஐந்து தடுப்புகள் - அறைகள் அல்லது கிண்ணங்கள் இருக்கும். இவற்றை, குழிகள் என்றும் குறிப்பிடுகிற வழக்கமுண்டு. ஐந்து அறைகள் உள்ள நீள் செவ்வக வடிவ பெட்டியில் ஓர் அறை மட்டும் மற்ற நான்கை விட பெரியதாக இருக்கும்.

சில அஞ்சறைப் பெட்டிகளில் இரண்டு அடுக்குகள் இருக்கும். அவற்றின் உள்ளே வைக்கும் கிண்ணங்கள் இரண்டு மடங்காக இருக்கும். எல்லா வகையான பெட்டிகளின் மூடியுள்ளும் இழுப்பறை மாதிரியான அமைப்பில் இருக்கும். இழுத்தே திறக்க வேண்டும். அபூர்வமாக, பணங் குருத்தோலையாலான அஞ்சறைப் பெட்டியும் உண்டு. அதன் மூடியும், கிண்ணங்களும், தடுப்புகளும் கூட பனை ஓலைகளால் ஆனவையாக இருக்கும். கடுகுக்கு ஐந்தை என்றும் பெயருண்டு. ஐந்தை வைக்கும் பெட்டி ஐந்தை பெட்டி - ஐந்தறைப் பெட்டி - அஞ்சறைப் பெட்டி என மருவி இருக்கலாம். பல்கலை அகராதி அஞ்சறைப் பெட்டியை கறிகூட்டுப் பொருள் வைக்கும் ஐந்து அல்லது மிகுதியாக அறைகள் உள்ள பெட்டி என்கிறது.

அஞ்சறைப் பெட்டி, அடுப்படியில் / சமையலறையில் / அடுப்பங்கூடத்தில் வைத்துப் பயன்படுத்துப்படும் பெட்டி என்பதிலும், தாளிதம் செய்யத் தேவையான/ சமையலுக்கு வேண்டிய பொருட்கள் வைக்கப்படும் பெட்டி என்பதிலும் எல்லா அகராதிகளும் ஒத்த கருத்து உடையவனவாகவே உள்ளன. ஆனால் ஐந்து என்ற எண்ணிக்கையில் கடுகு, சீரகம் தவிர மற்ற மூன்று பொருட்கள் வெவ்வேறானவையாக குறிக்கப்படுகின்றன அல்லது என்னென்ன என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்லாமலும் விட்டுவிடுகின்றன.

ஐந்து அறைகள் உள்ள பெட்டியை ஐந்தறைப் பெட்டி என்று சொல்லாமல் ஏன் எல்லா வட்டாரங்களிலும் அஞ்சறைப் பெட்டி என்றே குறிக்கப்படுகின்றன? அதற்கு ஒரு காரணம், ஐந்து என்கிற சொல்லை அஞ்ச என்பதாகத்தான் பேச்சு வழக்கில் எல்லோராலும் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது. எனவே அஞ்ச அறை பெட்டி' அஞ்சறைப் பெட்டி என்றே காலங்காலமாய் அழைக்கப்படும் சொல்லாக நிலவி வருகின்றது. ஆனால், ஆச்சிமார்கள் இல்லத்து அஞ்சறைப் பெட்டிகளில் ஆறு அறைகள் உள்ளன. கூடுதல் சுவைக்கான காரணம் இதுவே என்றால் குத்தமாகாது'

வெவ்வேறு அடுப்புகளில் தனித்தனி சமையல் செய்து தனித்தனி தாளிக்கிறப் பெட்டிகளில் தத்தமது விலாசம் அடித்துப் பயன்படுத்தியிருக்கின்றனர் பழைய ஆச்சிமார்கள். இன்று சமையல் கட்டின் அமைப்பு மாறிவிட்டிருக்கிறது. வேலை யாட்களும் மாறியிருக்கின்றனர். ஆனால் தீண்டாமை அனுகூலிக்கப்பட்டதில்லை;

ஆலோசனை:

செட்டிநாட்டு உணர்களில் உணவு சாப்பிடுகிறவர்கள் ஆளுக்கு இரண்டு தாளிக்கிறப் பெட்டிகள் வாங்கிச் செல்லலாம்; அவற்றில் ஒன்றை அடுப்படியில் வைத்துப் பயன்படுத்தலாம். மற்றதை, கண்ணாடி அலமாரியில் வைத்து அழகு பார்க்கலாம்.

திரி கிடுக்கி: விளக்குத் திரி கிடுக்கி: தூண்டு குச்சி

எப்பொழுது வீட்டு விளக்கேற்றி சாமி கும்பிட்டாலும், விளக்கு தானே அணையாதபடி பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியது ஒவ்வொரு வீட்டு மருமகளின் தலையாய கடமையாகும். அவ்வப்போது எட்டிப்பார்த்து எண்ணெய் விட வேண்டும். இதில் மட்டும் சிக்கனம் பார்க்கப்படுவதில்லை.

திரி குறைந்துவிட்டதாலேயும் அணைத்து விடக்கூடாது மலையேத்த வேண்டும் (மலையேற்ற வேண்டும்) என்பார் பெரிய ஆச்சிகள். மலையேற்றுவதும் எப்படி... வாயால் ஊதி அணைக்கக் கூடாது, கையை வீசி அணைக்கக் கூடாது, பூவைக் கொண்டு திரிமுனை தீச்சுடரை நசுக்கியும் அணைக்கக்கூடாது.

பித்தளையாலான சிறு கிடுக்கி கொண்டு திரியை கவ்விப்பிடித்து உட்பக்கமாக எண்ணெயில் அமிழ்த்திவிட வேண்டும்.

விளக்கு தீபம்) மிக மங்கலகரமானது. அது சூரியன் மற்றும் தீயின் (அக்னியின்) மறு உருவாகக் கருதப்படுவது மாத்திரமல்ல லட்சுமி கடாச்சம் உள்ளது என்கிற ஒரு நம்பிக்கையும் இந்துக்கள் எல்லோரிடமும் உண்டு, அதற்கு ஆச்சிமார்கள் விதிவிலக்கல்ல.

காலை மாலை விளக்கு ஏற்றுவது என்பது ஐதீகம்; எல்லாப் பெரியோர்களும் அதைத்தான் வலியுறுத்துகின்றனர்.

காலையில் குழந்தைகள் பள்ளிக்கூடம், கல்லூரி, அலுவலகம் என்று அரக்கப்பரக்க ஓடுகின்றனர். விளக்கேற்ற, சாமி கும்பிட நேரமிருப்பதில்லை. ஆயா, அப்பத்தா கட்டாயப் படுத்துகின்றார்களே என்பதற்காக படபடவென்று சாமிமுன் கைகூப்பி படக்கென்று விபூதியை தீற்றிக்கொண்டு ஓடிவிடுகின்றனர்.

கூடு அடையும் பறவைகள் போல் மாலை அனைவரும் வீடு திரும்பியதும் முகம், கால், கை கழுவிவிட்டு பெரிய பெண் அல்லது மருமகள் கட்டாயம் விளக்கேற்றி சாமி கும்பிட்டு மற்றவர்களும் சாமி கும்பிட வேண்டும் என்று நினைவூட்ட வேண்டும்.

அதே போல் எண்ணெய் தீருகின்றமாதிரி இருக்கும் நிலையில் சிறுமியருள் யாரேனும் மேலே சொன்னபடி மலையேற்ற வேண்டும் பித்தளை கிடுக்கியில் திரியை இழுத்து மலையேற்ற வேண்டும் என்பதையும் வலியுறுத்த வேண்டும்.

தூண்டு குச்சி : (தூண்டுக் குச்சி)

இது விளக்கின் திரி அணைந்துவிடும் போல் உள்ள சமயங்களில் அதனைத் தூண்டிவிடுவதற்கு முன்பக்கமாக இழுத்துவிட பயன்படுத்தப்படும் பித்தளையாலான சிறு குச்சியாகும்.

திரியை விரலால் இழுத்துவிட்டால் கை எண்ணெயாகும். கரியாகும். அதன்பின் கைகூப்பி சாமி கும்பிட சங்கடமாக இருக்கும். எனவே, தூண்டுக் குச்சியால் திரியை நீட்டிவிட்டு சுடர் பெருகி ஒளிர்கின்ற பொழுது பக்தியுடன் கைகூப்பலாம்.

தூண்டுக் குச்சி என்பதனை விளக்கு தூண்டு ஊசி' என்று சில சீர்வரிசை சாமான்கள் பட்டியலில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆரம்பத்தில் அது தூண்டு குச்சியாகத்தான் இருந்திருக்கும், பிறகு பித்தளையால் செய்து வாங்கியிருப்பர்.

அந்தக் காலத்தில் கடைகள் அவ்வளவாக இருக்காது. அடிக்கடி குச்சிகளைக் கொண்டு திரியைத் தூண்டிவிட்டு வீணாக்க இயலாதல்லவா. அதற்காகத்தான் திரியைத் தூண்டுதற்கான பித்தளையாலான தூண்டு குச்சி அல்லது திரி தூண்டு ஊசியைச் செய்து வாங்கி சாமியறையில் வைத்துள்ளனர்.

திருநீற்று மடல்:

நீறு என்பது விபூதி, திருநீறு என்றெல்லாம் அழைக்கப்படுவதாகும். நீறு' என்றால் நெற்றியில் அணியத்தக்க சாம்பல் என்பதாகும். புனிதச் சாம்பல், சைவச் சின்னமுமாகும். எனவேதான் நீறு என்பதைத் திருநீறு என்று குறிப்பிடுவர்.

சைவ சமயக் கலைக் களஞ்சியம், சைவம் சார்ந்த ஐந்து அடையாளங்களைச் சுட்டுகிறபொழுது சிவாச்சாரியார்களின் பஞ்ச முத்திரை (அல்லது ஐந்து அடையாளம் என்பது விபூதி, உருத்திராட்சம், உபவீதம், உத்தர்யம் மற்றும் தலைச்சீலை ஆகியனவாகும் என்கிறது.

விபூதி, அழியாத ஞானத்தையும், செல்வத்தையும் கொடுப்பது.

திருநீறு, தீவினை அனைத்தையும் நீறுபடுத்துவது. அத்தகைய திருநீற்றை யாவரும் முடிவில் பிடிச் சாம்பராவார்..... என்று எச்சரிக்கும் கருவியாக பாவிக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகிறார் ஆறுமுக நாவலர்.

திருநீறைப் பெரும்பாலும் கிண்ணம், விபூதி மடல் அல்லது திருநீற்று செம்படத்தில் வைத்துத் தினம் பூசிக் கொள்வர். மடல் என்பது பொதுவாக மரத்தாலான ஒரு சிறு சதுரப் பெட்டி, பின் பக்கப் பலகை ஒரு மடங்கு கூடுதலாக நீட்டுவிக்கப்பட்டு ஒரு துளையுடன் காணப்படும். சுவற்றில் அடிக்கப்பட்டு இருக்கும் ஆணியில், அந்தத் துளையுள்ள பலகையைப் பொருத்தி, கையெட்டும் தூரத்திலிருந்து விபூதியை எடுத்து பூசிக்கொள்ளலாம். அதே பொருள் பித்தளைத் தகட்டால் மெல்லியதாகவும், வெண்கலத்தில் கனமானதாகவும் செய்து வைத்திருப்பர். நீள் செவ்வகமாக மேல் பக்கம் (அதாவது இழுப்பறை மூடியின் மேற்பக்கம்) மூன்று கோபுர கலசங்கள் போன்றிருக்கும். அந்த மூடியை இழுத்துத் திறந்தால் குழிவான செவ்வகத்துள் விபூதி இருக்கும். மூன்று விரல்களை நுழைத்து விபூதியைத் தொட்டு நெற்றியில் பூசிக் கொள்ளலாம்.

இவ்வளவுதான் திருநீற்று மடல்கள் என்று எண்ணிவிடக் கூடாது. திருநீற்று மாடமும் இருக்கிறது. ஆனால், அவை கோயில்களில்தான் இருக்கின்றன. மந்திரமாவது நீறு வானவர் மேலது நீறு என்ற வாசகம் காதில் ஒலிக்கும் போதெல்லாம் மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோயில் உள்ள முக்குருணிப் பிள்ளையார் சந்நிதி போகும் வழியிலுள்ள வாசல் நிலைக்கு இடது புறம் உள்ள நீண்ட சுவர்தான் ஞாபகத்திற்கு வரும். அங்கேதான் அந்த மாடம் சுவரில் பொதிந்து கிடக்கும், மேலே மந்திரமாவது நீறு ' வாசகம் நிறம் மங்கி வெளிறிப் போய்க் கிடக்கிறது. அந்த மாடத்தில் திருநீறு என்கிற விபூதி வைத்து அதனை விபூதி மாடம் என்பார்கள்.

வெண்ணீறு என்றும் ஒரு பெயர் திருநீறுக்கு உண்டு. அதாவது, வெண்ணீறு வெள்ளை நீறு வெண்மையான நீறு மட்டும் அல்ல வெறும் நீறு கூட... வெறும் சாம்பல்

கைப்பிடி சாம்பலே கடைசியில் இந்தக் காயம் (உடல்) விட்டுச் செல்லப் போகிறது. காயத்திற்குப் பெயர் மெய்! காயம் உயிர் இருக்கும் வரையில் கனன்று கொண்டிருக்கும், போய்விட்டால் அபங்கிவிடும். அதனால்தானே அடக்கம் செய்கின்றனர்.

'துன்னூற்று' மடலிலிருந்து திருநீறு பூசும் பொழுதெல்லாம் இது அடக்கம் செய்யப்படப் போவது எனவே நமக்கு 'அடக்கம்' அவசியம் ஏனென்றால், அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும்.'

ஆலோசனை:

எல்லா பொருள்களிலும் திருநீற்று மடல் வாங்கி கலையோடு பக்தி ஓங்கச் செய்க

திருவாதிரைக்கானது:

சிறுவர் சிறுமியர் இருபாலருக்கும் பொதுவாக நிகழ்த்தப்படுகின்ற விழாவானது கரும்புத் தொட்டில் போடுதல், காது குத்தல், காப்புக் கட்டுப் புதுமை போன்றவையாகும்.

சிறுவர்களுக்காக ஏற்பாடு செய்யப்படுவது, கிலுக்கியெடுத்தல் - அம்பு போடுதல், சூப்பிடி கார்த்திகைப் புதுமை என்கிற நிகழ்வுகளாகும்.

சிறுமியருக்காக மட்டுமே செட்டிய வீடுகளில் சிறப்பாக நடத்தப்பட்டு வந்த விழா திருவாதிரைப் புதுமை என்பதாகும். இந்த நிகழ்வை அரைக் கல்யாணம் என்றும் குறிப்பிட்டுருக்கின்றனர்.

இதன் பின்னணியும் நமக்குத் தெரிய ஒரு குறிப்பு கீழே தரப்பட்டிருக்கிறது -

'இந்த நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்தில் செட்டிநாட்டில் பெரும்பாலும் பால்ய மணமே நடந்தது. இது நாற்பதுகள் வரை தொடர்ந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. விடுதலைக்குப் பிறகு உரிய வயதில் பெற்றோர்கள் பார்த்து நடத்தி வைக்கும் திருமணங்களே அனைத்தும் என்று நகரத்தார் மரபும் பண்பாடும் என்ற புத்தகத்தின் பதிப்புரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார் மணிவாசகர் பதிப்பக உரிமையாளர் திரு. ச.மெ.மீனாட்சிசோமசுந்தரம் அவர்கள்.

இந்நிகழ்வு திருமண வயது நெருங்கும் சிறுமியர், கன்னிப் பெண்களுக் கானது. மார்கழி மாத திரு ஆதிரை நட்சத்திரத்தன்று ஏற்பாடு செய்யப்படும் இந்த நிகழ்ச்சியின் பொழுது சபங்கு நாயகியான சிறுமிக்கு புதிய ஆடைகள் அணிவித்து, சித்தாடை கட்டி, தங்க வைர ஆபரணங்களும் பூட்டி விடுவர். அதில் மிக முக்கியமானது சிறு கழுத்திரு வாகும். சிறுமியின் அம்மான் அணிவிக்கும் இந்தக் கழுத்திரு 'ஒற்றை வடம் கொண்டதாகும்.

திருமணத்தில் திருப்பூட்டுதலின் போது அணிவிப்பது முப்பத்தியோரு (பிறகு 34) உருக்களைக் கொண்ட இரட்டைவட ஆபரணமாகும்.

சபங்கு செய்து கொள்ளும் சிறுமியின் கையில் வாயகன்ற வெள்ளிப் பாத்திரம் அல்லது வெண்கலத்தாலான பாத்திரம் ஒன்று இருக்கும். அது, விளக்குச் சட்டியைவிட அகலமாகவும், தேங்காய்ச் சட்டியைவிட உயரமானதாகவும் இருக்கும்.

மணிமேகலை அட்சய பாத்திரம் பெற்றவுடன் ஒரு பத்தினிப் பெண்ணிடம் முதலில் பிச்சை பெற வேண்டுமென்ற நியதியை அறிந்து ஆதிரை என்பாளிடம் பிச்சை கேட்டாள். திரு ஆதிரை செய்துகொள்ளும் பெண்கள் வீடுவீடாகச் சென்று

'ஆடி ஆடி வாரோம் அவரைக்காய் போடுங்க
பாடிப் பாடி வாரோம் பாடவரங்காய் போடுங்க'

என உணவுப் பொருட்களை - காய்கறிகளை வாங்கிவந்து தோழியருடன் சேர்ந்து உணவு சமைப்பாள்.

அதன் தொடர்ச்சியாக ஒரு கனமான சதுர வடிவ தோசைக் கல்லில் கனமான தோசை சுட்டு அதில் சத்தகம் கொண்டு நூற்றியெட்டு புள்ளிகள் இட வேண்டும். பிறகு

அதனை வந்திருந்த தோழிகளுக்கு கொடுக்க வேண்டும். இதில் யாருக்கேனும் தோசைத் துண்டு கிடைக்காமல் போகுமேயாயின் மிகுந்த துக்கத்துடன் வீடுதிரும்புவராம்.

ஆலோசனை:

1. தேங்காய்ச் சட்டி வாங்கலாம் - தனி முக்காலி மேல் நிறுத்தலாம்.
2. தினம் அதில் பூங்கொத்து வைக்கலாம்.
3. இலை, கொடி படம் போட்ட பாத்திரம் கிடைத்தால் சோபீசாக வைக்கலாம்.

தீவட்டி:

தீப்பந்தம் என்று சுருக்கமாக அதற்கு பொருள் சொல்லிவிட்டாலும் செட்டிய வீடுகளில் அந்தக் கலாச்சாரப் பொருளுக்கு முக்கியமான இடம் வீடுகளுக்குள்ளும் மற்றும் கோயிலுக்குள்ளும் உண்டு.

'எலக்டிரிசிட்டி' என்று சொல்லப்படும் அந்தக் கரண்டு என்கிற மின்சாரம் வருவதற்கு முற்பட்ட காலத்தில், அகல் விளக்கும் தீவட்டியுமே ஒளிபரப்பி உதவியுள்ளன.

சில தெருக்களிலும் ஒரு சில வீடுகளிலும் கல்லுக்கால் விளக்கு மாலை நேரங்களில் சீம எண்ணெயில் பட்டை திரியிட்டு எரிய விடப்படும்.

வீடுகளில் வளைவு முற்றத்தில் 'மொத முத்தம்' என்பார்களே 'கப்பித்தரை'யாக இருக்கும், அதன் நடுவில் கல்லுக்கால் ஊன்றியிருக்கும் - உச்சியில் பொட்டி வெளக்கு சில மணிநேரங்கள் எரியும், அதற்குள் சாப்பிட்டு முடித்துவிட வேண்டும். இதனை சமண சமய பாதிப்பு என்று யூகிக்கலாமா?

வெண்கலம் அல்லது பித்தளையால் செய்யப்பட்ட தீவட்டி எல்லா செட்டிய வீடுகளிலும் வைத்திருப்பர். சில வீடுகளில் சீர்வரிசையில் வைப்பதற்காக வெள்ளியிலும் செய்யச் சொல்லி வாங்கி வைத்திருப்பர். தீவட்டியின் பயன்பாட்டை ஐந்து வகையாகப் பார்க்கலாம். அவை முறையே

1. சீர்வரிசைப் பொருள்
 2. சாமி ஊர்வலத்தில் கூடம் ஏற்ற
 3. கார்த்திகை தீபத்தன்று கோயிலில் வைக்கப்படும் சொக்கப்பனை கொளுத்த
 4. வீட்டுக்குள் டார்ச் லைட்' மாதிரி எடுத்துச் செல்ல
 5. மேடை நாடகக் கொட்டாயில் வெளிச்சம் பரப்புவதற்காக என்றும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம்
- கவிஞர் அருசோ சொல்லியிருப்பதாவது -
- விளக்கில்லா முன்னாளில் கூத்துக்களில் எல்லாம்
 விதவிதமாய் நடிகரெல்லாம் மேடையில் தோன்ற
 விளக்கமுடன் அவர் முகத்தை மக்களுக்குக் காட்ட
 வீரரிரு வோரிரண்டு தீவட்டி தூக்கி
 விளக்கிடுவார்; தீவட்டி வெளிச்சத்தில் அன்று
 வெற்றியுடன் கூத்தினையே நடத்தியதாம் நல்ல

இதெல்லாம் மட்டுமில்லாமல் அந்தக் காலத்தில் கொள்ளையடிக்க வந்த திருடர்கள் தீவட்டி ஏந்தி வந்ததால் தீவட்டி கொள்ளைக்காரர்கள்' என்று பேசப்படுள்ளனர்.

ஆலோசனை:

1. தீவட்டிகளில் பலவகை உலோகங்களால் செய்யப்பட்டவை இன்றும் கிடைக்கின்றன.
2. தீவட்டிகள் வாங்கி சுவற்றில் சரிவாக வளையம் அடித்து நிற்க வைக்கலாம்.

தூக்குச் சட்டி:

ஆரம்பகாலங்களில் இது பித்தளை உலோகத்தலான உலகளாவிய பாத்திரமாக இருந்துள்ளது. இந்தத் தூக்குச் சட்டி. பிற்பாடு, ஜெர்மானியம் என்றழைக்கப்பட்ட அலுமினியம் போன்ற பிற உலோகங்களிலும் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தூக்குச் சட்டியை சோத்துச் சட்டி சாப்பாட்டுத் தூக்கு என்றெல்லாம் அழைத்துள்ளனர். காரணம், அது கூலி வேலை தொழிலாளியிலிருந்து, கொத்தனார், சித்தாள், அலுவலகங்களுக்கு போகிற ஊழியர்கள், பள்ளிக்கூட குழந்தைகள் என அனைவரும் அதில்தான் மதியச் சாப்பாடுகொண்டு சென்றிருக்கின்றனர்.

தூக்குச் சட்டியைச் சுலபமாக தூக்கிச் செல்ல ஏதுவாக வானவில் போன்ற வளைந்த கம்பியாலான வளையம் இருக்கும். இறுக்கிப் பிடித்திருக்கும் மூடியைத் திறக்க மூடியின் மேல் பட்டைத் தகடு கைப்பிடி பொருத்தப்பட்டிருக்கும். அது இல்லாவிட்டால் மல்லுக்கட்டித்தான் திறக்க வேண்டியிருக்கும். சில மூடிகள் மேல் உச்சியில் கனத்த பித்தளைக் குமிழ் வைத்திருப்பர். அப்படிப்பட்ட குமிழுள்ள மூடி உடைய தூக்குச் சட்டியை 'கண்ணு முழி தூக்கு' என்பது நடைமுறை வழக்கம்.

திண்ணைப் பள்ளியில் படிக்க, ஓலைச் சுவடிகளும், சிலேட்டு, நோட்டுப் புத்தகங்களும் வைக்கப்பட்ட மஞ்சப்பை மற்றும் சோத்துத் தூக்கு இல்லாமல் எவரும் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடம் போனதில்லை.

தூக்குச் சட்டியில் பெரும்பாலும் கலவை சாதம் தான் எடுத்துச் செல்வார்கள். அவை

1. எலுமிச்சை சாதம்
2. புளி சாதம்
3. தயிர் சாதம் ஆகும்.

வெறும் மோர் கரைத்த கஞ்சியும், பழையதுமே சிலருக்கு மதிய உணவாக தூக்குச் சட்டியில் வைக்கப்பட்டிருக்கும்.

பறங்கிகா சட்டி: (பறங்கிக்காய் சட்டி)

பறங்கிக்காய் புளிக்குழம்பு, செட்டிய வீடுகளில் அடிக்கடி சமைத்தாலும், அதற்கும் இந்தச் சட்டிக்கும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை. உருவ ஒற்றுமை ஒன்றே பெயருக்கான காரணமாக இருக்கலாம்.

உயரம் குறைவாக இருக்கும் பறங்கிக்காய் வடிவத்தினைப் போல இதன் இடைப் பகுதி பருத்துக் காணப்படும். பிற பாத்திரங்களுக்கு உள்ளது போல் இதற்கும் மூடி உண்டு. சிலவற்றில் கம்பி வளைத்த பக்கவாட்டு பிடியும் உண்டு. தூக்குச் சட்டிக்கு பிடி உள்ளது போல தூக்கிக் கொண்டு கடை கன்னிகளுக்கு எடுத்துப் போக தோதாக இருக்கும். பீப்பா சட்டி: (பீப்பாய்ச் சட்டி)

இது ஆங்கிலேயரின் வரவுக்குப் பிறகு வந்த பாத்திரமாகும். கைப்பிடியுடன் கூடிய மூடியும் பக்கவாட்டில் இருவளையங்கள் உள்ளதாகும். திரவ வடிவ, ரசாயனம், பெட்ரோலியம் போன்றவையல்லாமல், சிமெண்ட் போன்றவையும் பேரல் மூலமாகவும் இறக்குமதியாகி யிருக்கின்றன. ஆச்சிகள், அவற்றை பட்டறைகளில் காண்பித்து அதே மாதிரி பித்தளையில் செய்து வாங்கி புழங்கியிருக்கின்றனர்.

ஆலோசனை:

வகைக்கு ஒன்றாக வாங்கி, தொங்க விடலாம்.

63. தேங்கா சட்டி: (தேங்காய்ச் சட்டி)

வாயகன்ற விளிம்பு விரித்துவிடப்பட்ட அகலமான இந்தப் பித்தளைச் சட்டி, உயரம் குறைந்ததாக இருக்கும். இரண்டு தேங்காய்கள் வைக்கலாம். தேங்காய் சட்டி பாரம்பரியத்துடன் தொடர்புடையது. கல்யாணத்திற்கு இரண்டுநாள் முன்னதாகவும், திருமணத்தன்றும் இந்தத் தேங்காய்ச் சட்டிக்கு முக்கிய இடமுண்டு.

மிக முக்கியமான குடும்ப உறவினர்களுக்கு கல்யாணம் சொல்லப்போகும் பொழுது பெண் வீட்டார், மாப்பிள்ளை வீட்டார் என இரு சாராரும் தேங்காய்ச் சட்டி கொண்டு செல்வர். அதில் வெற்றிலைப் பாக்கு தேங்காய் வைத்து கல்யாணம் சொல்வர். அதே போல் மணப்பெண்ணின் வீட்டிலிருந்து அவரது வீட்டு பெண்கள், ஊழியர்கள், கல்யாணத்தன்று காலை, மாப்பிள்ளை வீட்டுக்கு முதல் சீர் செய்யப் போவார்கள். அப்போதும் தேங்காய்ச் சட்டி, குடம், மங்கலப்பொருட்கள் எடுத்துச் செல்வர்.

அதே போல் மறுசீர் செய்ய அன்று மாலை பெண் வீட்டுப் பெண்கள் மறுபடி மாப்பிள்ளையின் இல்லம் செல்வர். அந்நேரத்தில் பெண் வீட்டு ஆண் மக்களும் அவர்களுடன் செல்வர். தாம்பாளத்தில் மாப்பிள்ளைக்கான கழுத்துச் சங்கிலி, மோதிரம், கடிகாரம் வேட்டித் துண்டு எல்லாம் எடுத்துப் போவார்கள். ஆண்கள் தேங்காய்ச் சட்டியும், பெண்கள் வெள்ளிக் குடமும் எடுத்துச் செல்வர்.

சீர் சாமான்களில் வெள்ளியாலான ஒரு தேங்காய்ச் சட்டியும் வைக்கிறதுண்டு, இது பித்தளை வங்கலம் தேங்காய்ச் சட்டிகள் அல்லாமல் கூடுதலாக வைக்கப்படுவதாகும். மாப்பிள்ளை அழைப்பின்போது கட்டாயம் வெள்ளி தேங்காய்ச் சட்டி எடுத்துச் செல்வர். அறுபதாங் கல்யாணத்திற்கு உறவினர் சீர் ஊர்வலமக எடுத்துவருவதில் வெள்ளி தேங்காய்ச் சட்டிக்கு முக்கிய இடம் உண்டு.

திருநெல்வேலிப் பக்கம் இருந்து வந்த வெண்கல தேங்காய்ச் சட்டிகள் உறுதியாகவும் எழுத்து வேலைப்பாடு மிகுதியாகவும் காணப்படும். கிளிகளும், பூங்கொடிகளும் உயரம் குறைந்த அகலமான பாத்திரத்தின் பக்கவாட்டு சுவர் முழுவதும் வெட்டியிருப்பர். கிளியின் வால் இரண்டுநீள் கீறல்களாக பாத்திரத்தின் பக்கவாட்டின் நடுவில் நீள்வது மிக அழகு.

ஆலோசனை -1

இப்போதெல்லாம் கில்ட் பூசப்பட்ட ' டிரே கள் நிறைய வந்துவிட்டன. தாம்பாளங்களையும், தேங்காய்ச் சட்டிகளையும் ' அடசல்' என்று எண்ணிவிடக்கூடாது. அவை பழைய பாத்திரக்காரயங்ககிட்ட போடுகிற பொருட்களும் அல்ல. வாழையடி வாழையாக இனிவரும் சந்ததியினரும் பார்த்துப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டிய பாரம்பரியப் பொருட்களாகவும் போற்றப்படாவிட்டாலும் குத்தமில்ல புளி போட்டு விளக்கி கண்ணாடி அலமாரியில் (சோகேசில்) வைத்து தினம் பாதுகாத்து வாருங்கள் பார்த்து ரசித்து வாருங்கள்... அடுத்த தலைமுறையில் யாரேனும் அதன் சிறப்பு உணர்ந்து புழங்க ஆரம்பிப்பார்கள்.

ஆலோசனை - 2

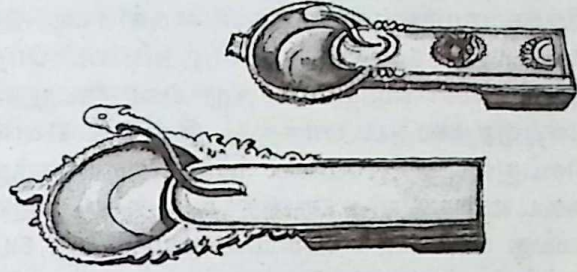
இதனை சாப்பாட்டு மேசையில், உணவு பரிமாறுவதற்கு பயன்படுத்தலாம்.

தேங்காய் துருவி: தேங்காய்த் திருகி)

தேங்காய் திருகியானது மரம் மற்றும் உலோகத் தகடு கொண்டதாகவோ, முற்றிலும் உலோகத்தாலானதாகவோ (அதாவது இரும்பு அல்லது வெண்கலத்தாலானதாகவோ) இருக்கும். தேங்காய்த் திருகியில் கலை வேலைப்பாடானது இருவகையாகும்.

1. அடிக்கட்டை மரத்தாலானதாகும். அதில், செதுக்கு வேலைகள்.

2 உலோகத்தகட்டிலும் வேலைப்பாடு உண்டு.

தேங்காய்த்திருகி பயன்பாட்டுப் பொருளாக இருந்தாலும் நல்ல கலைப் பொருளாக சிறப்பம் மாதிரி உள்ளதாகும். அடுப்படியில் கொலுவிருக்கும் பொருளாகும். சீர்வரிசைப் பொருட்களில் மரமும் சார்ந்த சாமான்களுள் இதுவே ராணி. தேக்கு, தோதகத்தி, பொருசு, கருங்காலி போன்ற உயர்ந்த மரங்களைக் கொண்டு செய்த அற்புதப் படைப்புகள். இதெல்லாம் அய்யாக்கள் வீடு கட்டும் பொழுது விழும் துண்டு மரங்களைக் கொண்டு, வேலைக்கு அமர்த்தியுள்ள ஆசாரிகள் மூலம் செய்யப்பட்டவைகளாகும். ஆசாரிகள் குடும்பத்தோடு தங்கி, 'வருசக் கணக்கா மர வேலைகள் செய்துள்ளனர்.

இதுபோக, முற்றிலும் இரும்பாலான தேங்காய்த் திருகியும் பயன்பாட்டில் இருந்திருக்கிறது. இதே போல் வெண்கலத்தில் செய்த கலை வேலைப்பாட்டுடன் கூடிய தேங்காய்த் திருகி, சாதா வெண்கலத் தேங்காய்த் திருகியாகவும், மடக்கக் கூடியதாகவும் இரண்டு வகையில் தயாரிக்கப்பட்டு பெரும்பாலும் சீர்சாமான்களில் வைக்கப் - பட்டிருக்கின்றன. திருகிய பூப்போன்ற தேங்காய்த் துருவல் விழுகிறதற்காக தேங்காய்த்திருகியின் அடிக்கட்டையின் முனையில் பள்ளம் எடுத்து குழிவாக குடைந்திருப்பர். அதன் முனைப்பகுதி கிரீடம் மாதிரி வேலைப்பாட்டுடன் காணப்படும். அதன் இருபக்கங்களிலும் கொடிக்கருக்கு வேலை போன்று பக்கத்திற்கு ஒன்றாக நளினமுடன் நெளிந்து நீண்ட தோகை மயில் உருவம் வடிக்கப்பட்டிருக்கும். வாசல் நிலை போன்ற பணியினைச் செய்வதற்காக, வீடு கட்ட வந்த ஆசாரிகள் குடும்பத்துடன் அங்கேயே குடியமர்த்தப்பட்டிருக்கின்றனர். வீட்டுக்காரர், சைவராக இருந்தாலும், இவர்களுக்காக வாரம் ஒரு முறை கடாயெடுத்து - கறி சோறு' போட ஏற்பாடு செய்திருக்கின்றனர்.

தேங்காய்த் திருகி கட்டைகள் (மரக்கட்டைகள்) நிறத்தை வைத்து, அந்த நகரத்தார், வெளிநாடுகளில் எங்கே கடை வைத்திருந்தார், எங்கிருந்து வரவழைத்திருப்பார் என்றோ தோராயமாகச் சொல்லி விடலாம்.

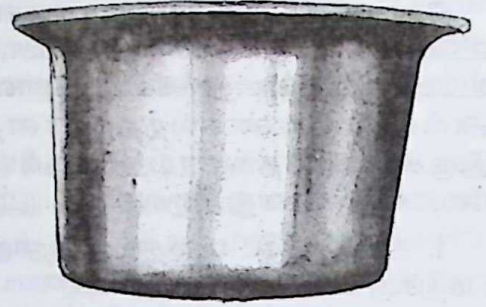
சீரில் வைக்க வேண்டும் என்பதற்காக ஒரு 'டஸன் (பத்து பன்னிரண்டு அரிவாள்மணைக் கட்டைகளை செய்யச் சொல்லி - அதற்குரிய தேங்காய்த் திருகும் கூர் பற்களுடன் கூடிய வளைந்த இரும்புத் தண்டு இல்லாமலேயே, அடுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். சில பலகைகள் சிற்பமோ, சிவன் கோயில் கலை வேலைப்பாடோ: மரத்தில் செய்த ஆபரணங்களோ அல்லது அலங்கார வேலைப்பாடோ என்ற மயக்கத்தை ஏற்படுத்திவிடுவனவாகும்.

ஆலோசனை

இரும்புத்திருகி போடாது வாங்கினால் அதை 'டபாய்' மேலே சிற்பமாக வைக்கலாம்.

தொப்பி சட்டி : (தொப்பிச் சட்டி)

வாயகன்ற நடுத்தர உயரமுள்ள வெங்கலம் அல்லது பித்தளையாலான இந்த வகைச் சட்டி ஆதியிலேயே உருவான உபயோகப்படுத்தப்பட்ட பாத்திரமல்ல. இடையிலே வந்து சேர்ந்து கொண்டதுதான். மங்கு பாத்திரத்தைப் பார்த்து இங்கே வெங்கலத்தில் செய்துள்ளனர். மேலை நாடுகளிலிருந்து, தாங்கள் கடை வைத்திருந்த தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகள் வழியே, மங்கு எனப்படும் எனாமல் சாமான்கள் பெருவாரியாக வாங்கி வந்துள்ளனர். இந்த மங்கு என்ன சொல், என்ன மொழி என விழித்த போது அகராதிகளும் கைகொடுக்கவில்லை. 'மங்கு என்பது எப்படி வந்தது என்று தெரியவில்லை. ஆனால், சீனர்கள், புழங்கும் பெளல்' என்ற பெரிய பீங்கான் சூப்பு கிண்ணங்களை மாங்கோப்' என்பர்' என்று சிங்கப்பூர் லட்சுமணன் (அக்கவுண்டன் அவர்கள் தொலைபேசியில் கூறியது, பொருள் பிடிபடுவது போலிருந்தது.

தொப்பிச் சட்டி மங்கு பாத்திரம் போன்றவை ஆச்சிமார்களால் வெங்கலம் மற்றும் பித்தளையில், உள்ளூர் பட்டறைகளில், செய்து வாங்கப்பட்டிருக்கின்றன. பழங்களை, நறுக்கிய காய்கறிகளைப் போட்டு வைக்க என அடுப்படித் தோழியாக இன்றும் வலம் வருவது தொப்பிச் சட்டியாகும். விருந்தாளிகள் வந்தால், இது போன்ற வண்ண தொப்பிச் சட்டிகளில் பரிமாறினால் வந்தோர் வியப்படைவர்.

இதையே சில ஆச்சிகளின் சீர்சாமான் பட்டியலில் மங்குச் சாமான் வைத்த குறிப்பு' என்பதில் இவற்றைக் குல்லாச் சட்டி' என்றும் சுட்டுகின்றது. இன்றும் ஒரு வகை சின்னஞ் சிறு மங்குகளை தொன்னைக் கிண்ணி' என்று அழைக்கின்றனர். இதற்கு கலாச்சாரப் பின்னணியும் உண்டு. ஓலைக் கொட்டானில் சிறிய வகை 'தொன்னைகளில் முறுக்கு, சீடை என்பனவற்றை, செட்டிய வீட்டுப் பிள்ளைகளை பள்ளியில் வைக்கும் பொழுது கொடுப்பது வழக்கம். அந்தப் பணங் குருத்தோலைத் தொன்னைக் கொட்டான் பிற்பாடு லேசான பித்தளையில் உருவாக்கப்பட்ட உலோகத் தொன்னைகளாக உருமாற்றம் பெற்றிருக்கின்றன. செட்டி நாட்டு ஊர்களில் தொப்பி, குல்லா, தொன்னை போன்ற கிண்ணங்களில் என்ன வசதி என்றால் அவற்றைச் சுலபமாக கழுவி கவுத்து' காயவைக்கலாம். பிறகு, ஒன்றுக்குள் ஒன்றாக அடுக்கி (ஸ்டேக்) வைக்கவும் சுருவாக இருக்கிறது.

'பெளல்' என்று ஆங்கிலத்தில் குறிப்பிடுகிற

1. மங்கு (எனாமல்) கிண்ணம்,

2. வாயகன்ற பீங்கான் கிண்ணம் மற்றும்

3. பித்தளை தொப்பிக் கிண்ணம் மூன்றையும் ஒரு சேர சாப்பாட்டு மேசையில் பார்க்கின், தென்கிழக்காசிய உண்கலன்களின் கலப்பு செட்டிநாட்டில் உருமாற்றம் நேர்ந்துள்ளது புலப்படும்.

ஆலோசனை:

மேற்சொன்னபடி மூன்று வகையான ஊடகங்களாலான தொப்பிச்சட்டிகளை சிறு அலங்கார டைனிங் பேபிள் மீது வரிசையாக அடுக்கி அழகு சேர்க்கலாம்.

தொன்ன கிண்ணி: தொன்னைக் கிண்ணம்

இதுவும் தொப்பிக் கிண்ணம் மாதிரி மேலைநாட்டிலிருந்து தொன்னை வடிவத்தில் வந்திருந்த மங்குச் சாமான்களைப் பார்த்து உள்ளூர்ப் பட்டறைகளில், பித்தளையில் அடிக்கப்பட்ட பாத்திரமாகும். முறுக்கு, சீடை, வெஞ்சனம், இடைப்பலகாரங்கள் போன்றவற்றை கைகளில் வைத்துச் சாப்பிட வாகாக இருக்கிறது என்கிறதாலும், ஒன்றுக்குள் ஒன்றாக அடுக்கி ஸ்டேக் வைக்க சுலபமாக இருக்கிறபடியாலும் இதுவும் மிகவும் விரும்பப்படுவதாகும். தொன்னைக் கிண்ணி 'மூர்த்தி சிறிதானாலும் கீர்த்தி பெரிது'.

1. தொன்னை 2. கிண்ணம்

என்ற இரு சொற்களைக் கொண்டிருந்தாலும் சிறிய கலன் என்றாலும் இந்தத் தொன்னைக் கிண்ணம் சின்ன சொப்புச் சாமான் அளவிலிருந்து நான்கு அங்குல உயரம், மூன்றங்குலம் அகல வாய்ப்பகுதி கொண்ட அழ அழகானவையாகும். தொன்னை என்று தற்காலத்தில் பார்க்கும் பாக்கு மட்டையில் அடித்து செய்யப்பட்டதல்ல. அந்தக் காலத்தில், ஆச்சிமார்கள் தாங்களே செய்த குருத்தோலைக் கொட்டானில் சிறிய வகைக் கொட்டானை 'தொன்னைக் கொட்டான்' என்பார்கள். 'சின்னஞ் சின்னமா அழகு போல இருக்கும்' என்று ஆச்சிமார்களே புளங்காகிதம் அடைகிற மாதிரியான எழிற் படைப்புகள்.

துவக்கத்தில், வெறும் சிகப்பு வண்ணம் பூசிய பனங்குருத்து ஓலைகளைக் கொண்டு கொட்டான்கள் மிடைந்திருக்கின்றனர். அதனை ஒட்டியே 'செவ்வோலைக் கொட்டான்' என்ற பெயர் வந்துள்ளது. ஆச்சிமார்களால் கொட்டான் என்றழைக்கப்படும் குருத்தோலைக் கொட்டான் என்பது கொட்டி' வளைவு என்ற பொருளிலிருந்து வந்ததாகும்.

கொட்டானின் விளிம்புகளில் 'உல்லன்' நூல் கொண்டு வலுவேற்றி அழகூட்டலும் செய்திருக்கின்றனர். மலாயா குறிப்பாக பிணங்கு , சிங்கப்பூர் போன்ற பகுதிகளிலிருந்து கணக்கு முடித்து' ஊர்திரும்பும், செட்டியார்களின் கூட்டாளிகள், அடுத்தாள், கணக்கப்பிள்ளை போன்றோர் அள்ளிக் கட்டி எடுத்துவரும் பொருட்களில் மங்கு சாமான்களும் உண்டு. அவற்றுள் ஏராளமான தொன்னைக் கிண்ணங்களும் உண்டு. இது போன்ற தொன்னைக் கிண்ணங்களுக்கு செட்டிய வீடுகளில் தேவை அதிகம். இடைப்பலகாரம் ' சாப்பிடுபவர்கள் கையில் வைத்து தின்பதற்காக இது போன்ற மங்கு தொன்னைக் கிண்ணங்களில் முறுக்கு , சீடை, தேன்குழல் , ரிப்பன் பகோடா, ஓமப்பொடி, சீப்புச் சீடை போன்றவற்றை இட்டு கொடுத்து விடுவர். இடைப்பகலை என்பது மதியத்திற்கும் மாலை நேர சாயங்காலத்திற்கும் இடைப்பட்ட நேரம் - இடைப்பலகார நேரம் ஆகும்.

தொன்னைகளின் முக்கிய கலாச்சாரப் பணி: குழந்தையை பள்ளியில் சேர்க்கையில், அதன் ஆசிரியர், சட்டாம்பிள்ளை , பிற வகுப்பு மாணவர்கள் என்கிற பட்டாளத்திற்கு தின்பண்டங்கள், ஓலைத் தொன்னையில் மங்கு - எனாமல்' தொன்னைக் கிண்ணங்களிலும் வைத்துத்தருவர். கோலாட்டம், கும்மி, ஆடல், பாடலுடன் புதுக்குழந்தையை அழைத்துச் செல்வர். அங்கே ஆசிரியர் மட்டும்தான் பிராமணர். மாணவர்கள், உள்ளூர், பக்கத்து ஊர் குழந்தைகள், பலவேறு வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள்.

ஆலோசனை:

வண்ண வண்ண மங்கு (எனாமல்) தொன்னைக் கிண்ணங்களை வரிசையாக அடுக்கி வைத்தாலே அழகு கொஞ்சும்.

தோசக் கல்லு : (தோசைக்கல்)

குடும்ப நிகழ்வுகளில் பலகாரம் செய்வது, விருந்து நிகழ்ச்சிகளில் பலகாரம் செய்வது என்பது வெவ்வேறாகும். ஆனால் தினம் பலகாரம் செய்வதென்றால் காலை மற்றும் மாலை நேர உணவாக பலகாரம் தான் சாப்பிடுவது, வயசானவர்களுள்ள செட்டிய வீட்டு வழக்கம். அதற்கு, இட்டிச் சட்டியும், இடியாப்பச் சட்டியும் தோசைக் கல்லும் அதி அவசியம்.

தோசைக் கல், சீரில் வைப்பதற்கு என வெங்கலத்திலும் மற்றும் தின பயன்பாட்டிற்காக என்று இரும்பாலான தோசைக் கல்லும் வைத்திருப்பர். அதுவல்லாது திருவாதிரைப் புதுமைக்கு திருவாதிரைத் தோசை சுடுவதற்காக சதுரமானதும் கனமானதுமாக தனியாக ஒரு தோசைக்கல் செய்து வாங்கி வைத்திருப்பர். திருவாதிரைப் புதுமை செய்து கொள்ளும் சிறுமியர் திருவாதிரைத் தோசையில் நூற்றியெட்டு புள்ளிகள் இடச் சொல்லி அதன்பிறகு தன்னுடன் வந்த சிறுமியர் எல்லோருக்கும், அதனை பிய்த்துக் கொடுப்பர்.

திருவாதிரைத் தோசையில் நூற்றியெட்டு புள்ளிகள் இடுவதற்கு பித்தளையாலான சத்தகம் வைத்திருப்பர்.

கனத்த சதுரமான இரு பக்கம் காது (கைப்பிடி) உடைய தோசைக் கல் திருவாதிரை தோசைக் கல்லாகும். அதில் வார்க்கும் ஊத்தப்படும் போன்ற தோசைக்கும் மற்றும் அதில் இடப்படும் நூற்றி எட்டு புள்ளிகளுக்கும் என்ன தொடர்பு என்பது சரியாக விளக்கப்படுகிறதில்லை. ஆனால் இந்தத் தோசையும் வெறுந் தோசையில்லை. அரிசி உளுந்து சேர்த்து சுட்ட தோசையும் இல்லை. இது, அரிசி மாவில் கருப்பட்டி கரைசல், அரைத்த கடலை முதலியவற்றைச் சேர்த்து அரைத்துக் கரைத்த மாவில் செய்வதே இந்த உப்பலான தோசை. இதற்கும் இழுபறியும் உண்டு. இந்தத் திருவாதிரை தோசை கிடைக்காத சிறுமியர் - இளம் பெண்கள் மிகவும் விசனப்படுவார்கள், துர்ரதிர்ஷ்டசாலிகளாக உணர்வார்கள்.

இப்படியாக தோசை என்பது பழங்காலந்தொட்டு இன்று வரை விரும்பி உண்ணப்படும் பலகாரமாக இருந்துகொண்டு இருக்கிறது.

'பலகாரம்' என்ற சொல்பற்றி முனைவர். சு. சௌந்தரபாண்டியன் சொல்வதும் சுவையாகத்தான் இருக்கிறது. பலகாரம் என்பது பொருள் ஆகும். பலகாரம் என்னும் திண்பண்டம் பல பொருள்களைச் சேர்ப்பதால் உருவாவது ஆகும்; சேர்க்கை பற்றியே அதற்கு அப்பெயர். பலகாரத்திற்கும் சோற்றுக்கும் வேறுபாடு உண்டு. சோறு அரிசி மட்டுமே கொண்டதாகும். ஆனால் பலகாரம் அரிசி, உளுந்து, வெல்லம் முதலிய பல பொருள்களைக் கலந்து உருவாவது என்கிற மாதிரி கருத்து தெரிவித்துள்ளார்கள். இனிமேல் பலகாரத்தை 'பலகா' என்று உச்சரிப்பதே சரியாக இருக்கும் போலிருக்கிறதே!

ஆலோசனை - 1

கனமான - சதுர வடிவிலுள்ள தோசைக் கல்லை மிளகு, சீரகம், இஞ்சி, பூண்டு இடிக்க வைத்துக் கொள்ளலாம். வேலை முடிந்ததும் கழுவி வைக்க சுலபமாக இருக்கும்.

ஆலோசனை - 2

காய்கறிகள் நறுக்கவும் உபயோகிக்கலாம்.

நக பொட்டி: (நகைப் பெட்டி)

கல்யாணப் பெண்ணிற்கு ஊர்ப்பட்ட நகைகள் செய்து போடுவார்கள். எல்லாம் தங்கமும், வைரமும், முத்தும், பவளமும், கோமேதகமுமாய் இழைத்துவிட்டிருப்பார்கள். நகைகள் உள்ளூர் தயாரிப்பே. அவற்றை வைக்கப் பயன்படும் நகைப்பெட்டிகளும் உள்ளூர் ஆசாரிகளைக் கொண்டு தயாரிக்கப்பட்டவைகளாகும். நகைப் பெட்டிகள் பெரும்பாலும் மரத்தாலானதாக இருந்தாலும் பித்தளை நகைப்பெட்டி, வெள்ளைப் பித்தளை நகைப் பெட்டி, வெளிநாட்டு உலோகத்தாலான சிறு சிறு ஆர்ட் வேலை' பெட்டிகளும் இந்த வகையில் உள்ளடங்கும்.

நகைகளை உலோகப் பெட்டிகளில் வைக்கும் பொழுது கீறல் விழும் என்பதற்காக, உள்பக்கம் முழுவதும் மிருதுவான சிகப்பு - நீல வெவ்வேட துணிகள் ஒட்டப்பட்டிருக்கும். அது நகைகளுக்கு மேலும் எழில் கூட்டும்.

நகைகள் என்றால் ஆச்சிமார்களுக்கு கொள்ளைப்பிரியம். அதனால்தான் ஆச்சிமார்கள், குழந்தையைத் தூங்கச் செய்யும் பொழுது பாடும் தாலாட்டிலும், சிவபதவி அடைந்து விட்டவர்களை நினைந்து புலம்பிப் பாடும் ஒப்பாரிப் பாட்டிலும் அத்தகைய நகைகள் பற்றிய குறிப்புகள் வருகின்றன -

வையை பெருகிவர
வாந்த மணல் ஊறிவர
ஊறி வந்த தண்ணியிலே
ஒட்டிவந்த கட்டி முத்தோ

இந்தச் செட்டிய வீட்டுத் தாலாட்டில், வைகை ஓடும் பாண்டியநாடும், அங்கு கிடைக்கும் நகரத்தார் வணிகப் பொருள் முத்தாகும் போன்ற செய்திகளையும் மறைமுகமாய்த் தருகின்றாள் தாய்.

அதே சமயம் துக்க நிகழ்விலும் தங்க நகை பேச்சு வரக்காணலாம். விதவையானதாலே ஆடை அணிகளை இழக்க நேரிட்டது பற்றிய புலம்பலில் -

“ஒரு கோடி தங்கநகை
உருவிலைக்கச் சொன்னீரே
கால்கோடி தங்கநகை
கழற்றி வைக்கச் சொன்னீரே” என்று வருகிறது.

கழுத்திரு என்பது மிக மங்கலகரமான திருமண நகைகளுள் முதன்மையானது. திருமணத்தன்று பூட்டுவது. திருப்பூட்டும் பொழுது கழுத்திரு , பெருந்தாலி, சிறுதாலி, வைரப் பூச்சரம் போன்றவைகள் அணிவிக்கப்படும். இதில் கழுத்திரு பிறகு அறுபது சாந்தி, எழுபது பீமரதசாந்தி, எண்பது சதாபிஷேகம் போன்ற சமயங்களில் மட்டும் எடுத்தணிவர். மேலவட்டகையில் திருமணத்தின்போது சடங்கு செய்து கொள்ளுகிற மாமியார் நாத்தனார் கழுத்திரு அணிந்து கொள்ளும் பழக்கம் உண்டும். இப்பழக்கத்தைப் பார்த்தோர், இலங்கையில் இதனை இரும்புப் பெட்டி நகை' என்பர் என்று பதிவு செய்துள்ளார் இலங்கையில் வளர்ந்த திருமதி விசாலாட்சி ராமசாமி அவர்கள்.

பெண்ணிற்கு சீதனமாக வெறுமனே நகைகளை மட்டும் கொடுத்து அனுப்பவில்லை, நகைப் பெட்டிகளில் வைத்து, விலாசம் அடித்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

சில நகைப் பெட்டிகளின் மேல் வெள்ளியாலான ஒரு சில்லு பதித்து அதில் பெயர்/விலாசம் வெட்டியிருக்கின்றனர். பெட்டிக்குள் சங்கிலி, கழுத்தாரம், மாங்கா மாலை போன்றவை வைப்பதற்கு ஏற்ப கட்டைகளை மழுக்கி மேடுறுத்தியிருப்பர்.

ஆலோசனை:

நகைப்பெட்டிகள் இன்றும் கிடைக்கின்றன. அவற்றில் வைப்பதற்கு நகைகள் இருந்தால் சரி. பரிசுப் பெட்டியாக கிஃப் பாக்ஸ் மாதிரி கொடுக்கலாம்.

நெற நாழி: (நிறைநாழி)

திருப்பூட்டிய சடங்கு நாத்தனார், மாமியார் சடங்கு செய்வதற்கு ஏழு கிண்ணங்களுடன் கூடிய சடங்குத் தட்டு மாத்திரம் அல்லாது வேறு சில பொருட்களும் வேண்டும். அவை முறையே:

1. நிறைநாழி, 2. சிலேட்டு விளக்கு, 3. கெண்டிச் செம்பு, 4. குழவி

இவற்றுள் சடங்கு செய்பவரின் வலது கையில் கெண்டிச் செம்பு இருக்கும், மற்றவைகளை ஒன்றன் பின் ஒவ்வொன்றாக இடது கையில் பிடித்தபடி ஒரு ஓலைத் தடுக்கின் மீது நின்றபடி, சடங்கு செய்ய வேண்டும்.

நிறைநாழி என்பது இரு சொற்களையுடைய வார்த்தையாகும். நிறை என்பது நிறைவாக நிறைந்த, அதிகமாக என்று பலவாறாகப் பொருள்படும். நாழி என்பது உழுக்கு, நாழி, குருணி என்பது முகத்தல் அளவைக் கருவிகளாகும் என முனைவர்கள் பழ.முத்துவீரப்பன் மற்றும் நா. அழகப்பன் ஆகியோர் தமது தாலாட்டு என்ற புத்தகத்தில் விளக்கம் தந்துள்ளனர். நாழி என்பது சின்னப்படியாகும். அந்தப் படியை வெள்ளி உலோகத்தினால் செய்திருப்பர். சிலர் கருங்காலி மரத்தில் செய்து, படி மேல் விளிம்பிலும் அடிப்பாகத்திலும் வளையம் மாதிரி வெள்ளித் தகட்டில் வேலைப்பாடுகள் செய்யப்பட்ட (பட்டையான) தகடைப் பொருத்தி வைத்திருப்பர். இதுவே நிறைநாழி, அதவாது நாழியாகிய சின்னப்படியில் நெல்லை மகுர மகுர நிரப்பி வைத்திருப்பர். இதனை வளப்பத்திற்கான குறியீடு எனக் கொள்வதில் குத்தமில்லை. அந்த படி யிலுள்ள நெற்குவியல் மீது ஒரு கத்திரிக்காயையும் பதித்து வைத்திருப்பர்.

இந்தச் சடங்கின் போதே வெள்ளி அல்லது பளிங்கில் செய்யப்பட்ட குழவியை இடது கையில் பிடித்துக் கொண்டு சடங்கு செய்வர். குழவி என்றால் குழந்தை. இதன் பிற்பாடு மாலையில், பெண்ணழைப்பின் போது மூன்று குடங்களில் நீர் நிரப்பி ஒன்றில் 'குலாழம்புள்ள போட்டு வைத்து மணமக்களை எடுக்கச் செய்வர். அது வேறொன்றுமில்லை குலம் வாழும் பிள்ளை' என்பதேயாகும். கத்திரிக்கா, குழவி மற்றும் குலம் வாழும் பிள்ளை எல்லாமே புள்ளி' பெருக சந்ததி பெருக என்பதற்கான குறியீடு எனக் கொள்ளலாம்.

திருப்பூட்டிய சடங்கு 'சடங்காக' வெறும் சடங்காக நிகழ்த்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. உண்மை என்னவென்று யுகித்தால் சடங்குத்தட்டில் வைக்கும் ஏழு பொருட்களும் நகரத்தார் நம்பிக்கைகளையும், தெய்வ பக்தியையும், சைவ சமய ஈடுபாட்டையும், வணிகம் - வரலாறு, வாழ்வியல் போன்றவற்றையும் புகட்டுவனவாக அமைந்துள்ளன. அதே போன்று கெண்டிச் செம்பு/ வெற்றிலை, குழவி, நிறைநாழி/ கத்திரிக்கா போன்றவை வளமைக் குறியீடாக புள்ளி பெருக வேண்டும் என்கிற நோக்கத்தில் உருவானவையாக இருக்கலாம்.

ஏழு பொருட்களுள் விநாயகர், வெற்றிலைப்பாக்கு மற்றும் மஞ்சள் முதலியன எந்தத் துவக்கமும் விநாயகரை துதித்த பின்னரே தொடக்கப்படவேண்டும் என்பதில் அதிக நம்பிக்கையுடையவர்கள் நகரத்தார் 'டோபி' சிட்டை போடுவது என்றால் கூட 'உ' என்று பிள்ளையார் சுழி போட்டுத்தான் துவக்குவர். விபூதி சைவச் சின்னங்களுள் முக்கியமானது. பெண் சொல்லிக் கொள்ளும் சடங்கின்போதும் குழவியைக் கொடுப்பர்.

ஆலோசனை:

தொழில் நேர்மை, தொழும் தெய்வத்தின் மீது நம்பிக்கை ஆகியவற்றின் சின்னமாக சடங்குத் தட்டை பாவிக்கலாம்.... சேகரித்தும் போற்றலாம்.

நெல விளக்கு: (நிலை விளக்கு)

குத்து விளக்கு நிலை விளக்கு, நில விளக்கு என்று வெவ்வேறு பெயர்களில் அழைக்கப்பட்டாலும் அப்பெயர்களுக்கெல்லாம் ஓர் ஒற்றுமை இருக்கிறது. ஆதியில் கம்பியின் உச்சியில் பொருத்தப்பட்ட அகல் இருக்கும். அந்தக் கம்பியைத் தரையில் குத்தி நிறுத்தி வைத்திருக்கின்றனர். அதனால், குத்து விளக்கு என்ற பெயர். பூமியின் மேல் பீடத்துடன் கூடிய விளக்கை நிலைத்து நிற்கும்படிக்கு செய்தபடியால் நிலை விளக்கு, நிலத்தின் மீது நிற்க வைத்ததால் நில விளக்கு. நில விளக்கு வெள்ளியில் செய்தது எல்லோரும் வைத்திருப்பதோடு மணப்பெண் சீதனத்திலும் வெள்ளி நில விளக்குகள் வைத்திருப்பர்.

மணமேடையில் நில விளக்கு, சரவிளக்கு இரண்டும் வைத்திருப்பர். விளக்கேற்றி விநாயகரை நன்கு வணங்கிய பின்னரே எல்லா நல்ல காரியங்களும் நடக்கும், சிறக்கும்.

சிலர் குத்துவிளக்கை திருவிளக்கு என்றும் சொல்வதுண்டு.

நிலை விளக்கு தரையில் நிலையாக நிலைத்து நிற்குப்படியான விளக்கு என்பதாகும்.

இந்த நிலைத்த தன்மைக்கு செல்வம் நிலையாக இருக்கும்படியான வேண்டுதலாகவும் கொள்ளலாம்.

லட்சுமி என்றாலே செல்வம், விளக்கு, அக்கினி என்பனவெல்லாம் லட்சுமியின் சொருபமாக - மங்கலகரமான பொருட்களாக பார்க்கப்படுவன வாகும். இதனால்தான் நகரத்தார் அருட்கவியான பாடுவார் முத்தப்பர், அன்றைக்கு வந்திட்ட அம்மா இலக்குமியே... என்றைக்கும் எமது நகரத்தார் இல்லங்களில் நீங்காதிரு என்கிற மாதிரி பாடி வேண்டியிருக்கிறார்.

கோயில்களில் விளக்கேற்றி வைப்பது பற்றி மூத்த எழுத்தாளர் ஆ. சிவசுப்பிரமணியன் அவர்கள் 'மறுமையில் நற்கதி பெறவும், இம்மையில் நல்வாழ்வு கிட்டவும் கோயில்களில் விளக்கேற்றி வைப்பது முற்காலத்தில் பெருவழக்காய் இருந்துள்ளது' என்று விளக்கின் பின்னால் என்ற கட்டுரையில் குறித்துள்ளார்.

காலை மாலை என்று இருவேளைகளில் ஏற்றாவிடிலும் பரவாயில்லை; ஆனால், பொழுது சாயும் மாலை நேரம் கட்டாயம் விளக்கேற்றி முகப்பு வாசலைத் திறந்து வைக்க வேண்டும் என்பது ஆச்சிமார்களின் சட்டம்.

காலையில் எழுந்ததும் ஐயாக்கள் பிள்ளையாரைக் கும்பிட்டு அன்றைய பணிகளைத் தொடர்வது பழக்கம்.

மாலையில் லட்சுமியை தீபமேற்றி வரவேற்பதில் ஆச்சிமார்கள் குறியாக இருப்பார்கள். இதன் காரணமாகத்தான், வெள்ளியை குடும்ப ஆசாரியிடம் கொடுத்து கல்யாணச்சீர் உருப்படிகள் செய்யச் சொல்லும் பொழுது சிறு விநாயகர் சிலையையும், நிலை விளக்கையும் முதலில் செய்து கொண்டுவர பணிப்பர்.

ஆலோசனை:

விளக்குகள் பழகும் புதுசும் கிடைக்கின்றன. சேகரிப்பாளர்கள், கை அல்லது சாவி வைத்து விளக்குகங்கள் வாங்கலாம்.

சர விளக்கு பெரியதாக கனமாக வாங்கவும். ஒரே வடிவில் வாங்கவும்.

பணிக்கம்: (பணிக்கம்)

வெற்றிலைப் பாக்கு - தாம்பூலம் வீட்டில் சாப்பாட்டிற்குப் பிறகும், விருந்து விசேட வீடுகளில் ஓய்வாக இருக்கும் பொழுதும் போடப்படுவதாகும். வெற்றிலை எச்சிலைத் துப்புவதற்கு எச்சில் பணிக்கங்கள் வைத்திருப்பர். விசேட வீடுகளில் ஓய்வாக இருக்கும் பொழுதும் வெற்றிலையை மென்று சுவைத்ததும் வெற்றிலை எச்சிலைத்துப்புவதற்கு எச்சில் பணிக்கங்கள் சின்னதும், பெரிதுமாக வைத்திருப்பர். விருந்து மண்டபத்திற்கான எச்சில் பணிக்கம் பெரிய பூச்சாடி மாதிரி செய்யப்பட்ட பாத்திரமாகும். இது பித்தளையாலானது; மங்கு 'எனாமல்' பணிக்கங்களும் உண்டு. எனாமல் வண்ணப்பூச்சு அவ்வளவு அழகாக ஒளிரும். அவற்றில் எச்சில் துப்பவே மனசு வராது. இரட்டை வண்ணங்களில் தயாரான மங்கு பணிக்கங்களின் வெளிப்புறத்தில் ரோஜாப்பூ 'டிசைன்' மற்றும் டியூலிப் பூக்களின் வண்ணங்கள் தீட்டப்பட்டுக்கும். இத்தகைய எனாமல் வண்ணப் பூச்சானது கனத்த தகரப்பாத்திரங்களின் மீது வெப்பமூட்டல் முறைப்படி பதியச் செய்வதால் வண்ணம் சோகையாவது இல்லை, துரு பிடிப்பது இல்லை, உதிர்வதுமில்லை.

உரல் என்பது வெற்றிலைக்கான பாக்கையும் வெற்றிலையோடே ஒரு சேர இடித்து மெல்லுவது குமரி மாவட்டப் பழக்கம் அதன் காரணமாக இடிகல் என்பதே இடிக்கிற உரலுக்கு பெயராகி விட்டிருக்கிறது. பல்லில்லாதவர்கள் தான் பெரும்பாலும் இப்படி இடித்து மென்று துப்புவர். வெற்றிலை சாற்றை துப்புவதற்கு என்னமோ பணிக்கத்தை அல்லது பணிக்கம் போன்றதொரு பாத்திரத்தைத்தான் தமிழ்நாட்டின் மிகப் பல பகுதிகளில் பயன்படுத்தி வருகின்றனர்.

ஆந்திரா மற்றும் வெற்றிலைப் பாக்கு மெல்லும் பழக்கமுள்ள வட மாநிலங்களில் வெற்றிலை பாக்கு வைத்துக் கொள்ளும் பெட்டியை 'பான்தான்' என்கிறார்கள் 'பான் பீடா' என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த வெற்றிலை பீடா என்பதாகும். அதே மாதிரி வெற்றிலை போட்டு எச்சிலைத் துப்புவதற்கு உகல்தான் அல்லது ஃபீக்தான் என்றழைப்பார்கள் அதாவது எச்சில் துப்புகிற ஏனம் என்கிற பொருளில் அழைக்கப்படுவதாகும்.

இவை எல்லாமே பணிக்கம் என்கிற கலனைக் (பாத்திரத்தைக் குறித்துத்தான் பேசுகின்றன என்பதற்கு மேலே அது பண்பாட்டுப் பாத்திரமுமாகும். நகரத்தார்கள் தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் கடை வைத்து தொழில் செய்துவந்த காலங்களில் மலேசியா, சிங்கப்பூர், பர்மா போன்ற நாடுகளில் கிட்டங்கி, ஆறு அறை என்பன போன்ற கடைகள் இருந்த இடங்களை நிருவகிப்பதற்கு கூட்டாளி மற்றும் உதவியாக இருப்பதற்கு அடுத்தாள், கணக்கப்பிள்ளை போன்றோர்களும் செட்டிநாட்டிலிருந்து செல்வார்கள். அதுவல்லாது கைப் பழக 'என்று இளம் வயதினரும் பெட்டியடிப் பையன்' என்ற பெயரில் அந்தக் கடைகளில் குற்றேவல் புரிய அனுப்பப்படுவார்கள். பிணங்கு போன்ற மலேயப் பகுதியில் கிட்டங்கியில் எட்டு பத்து கடைகள் பெட்டியம் இருக்கும். இந்தப் பையன்கள் சிறுசிறு வேலைகளுடன், கடைகன்னி போய் வருவதுடன் முதலாளி கூட்டாளி போன்றோர் வெற்றிலைப் போட்டு சிவந்த உதடுகளைக் குவித்து, முகம் இரண்டு பக்கமும் உப்பலாக்கி சிரமப்படுகிறதைக் கண்டவுடனே எச்சில் பணிக்கத்தை ஏந்த வேண்டும். அதுவும் பயிற்சியின் ஒரு பகுதிதான். அடக்கம் அமரருள் உய்க்கின்றதோ இல்லையோ அடுத்தாளாக உயர வேண்டும் என்ற கனவு இருந்தால் காரித்துப்புவதையும் சகித்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்!

ஆலோசனை:

மங்கு பணிக்கங்களைத் தேர்வு செய்து ஏராளமாக எடுத்து வைக்காமல் உயரம் - வண்ணம் வாரியாக அடுக்கி ரசிக்கலாம்.

பர்மா கரண்டி:

மற்ற எந்த நாட்டையும் விட, நகரத்தார்கள் பர்மாவில் தான் கொடுக்கல் வாங்கல் மற்றும் கடை வைத்ததும் அதிகம். அதேபோல், பிற நாடுகளில் இருந்து வந்த பொருட்களுடன் ஒப்பிட்டால் பர்மாவிலிருந்து வந்தவையே அதிகமாக இருக்கும். அவற்றுள் விதவிதமான கரண்டிகளும் உண்டு. பித்தளை - வெள்ளைப் பித்தளை, இரும்பு முதலிய உலோகங்களால் செய்யப்பட்ட கரண்டிகள் அல்லாமல் முறி எனும் கலப்பு உலோகத்தால் செய்யப்பட்ட கலை வேலைப்பாடு மிகுந்த கரண்டிகளும் அந்நாட்டிலிருந்து செட்டிநாட்டு ஊர்களுக்கு வந்திருக்கின்றன. அவை எல்லாவற்றிலும் முறி கரண்டிகள்தான் விசேஷம். முறி கரண்டிகள், வெவ்வேறு அளவிலும், வடிவிலும் பல்வேறு பயன்பாட்டிற்காகவும் உருவாக்கப்பட்டு விற்பனைக்கு வந்திருக்கின்றன. அவற்றுக்குள்ளேயும் சிறப்பம்சம் வாய்ந்த கரண்டியெனில் கரண்டிகளின் கைப்பிடியின் இறுதிப்பகுதியேயாகும். அவைகளில் மீன் வடிவில், நாகம் போன்று, யாளி மாதிரி பல்வேறு உருவங்கள் அடிக்கப்பட்டிருக்கும். அவற்றுள் மீன் உருவம் பொறித்தவையே அதிகமாகக் காணப்படுவதற்கு ஒரு காரணம் பர்மியர்கள் மீன் அதிகமாக விரும்பி உண்பதே.

அடுத்தது நாகா வடிவ நாகங்கள் - பாம்புகள். இந்த நாகா என்பதன் உருவம் டிராகன் உருவத்தை ஒத்திருக்கும். பொய்க்கால் குதிரை ஒரே ஒரு ஆள் மாட்டிக் கொண்டு ஆடுவது. ஆனால் இந்த டிராகன் டான்ஸ் (நடனம்) என்பது ஏழெட்டு பேர் சேர்ந்து கூட்டாக ஆடுவது. அந்த நெளிவு சுழிவு வளைதல் போவது, துள்ளல், சீரல் போன்றவற்றினை தேர்ந்த பயிற்சி பெற்றவர்களால் மட்டுமே ஒருங்கிணைக்க முடியும். இந்த நாகா/டிராகன் ஓவியங்கள் சிற்பங்கள் முதலியனவற்றினை பர்மிய புத்தர் கோயில்கள் - 'பகோடா' என்பார்கள். அனைத்திலும் காணலாம். அதே போன்ற ஓவியங்கள், கோட்டு - வரி உருவங்களாக முறிகரண்டிகளின் இறுதிப் பகுதிகளில் காணக் கிடைக்கின்றன. பர்மியர்களின் அடுத்த பிரபலமான வடிவம் யாளி. இந்த யாளி நம்மூரு யாளியைவிட சற்று மாறுபட்டிருக்கும். கட்டை குட்டையாக அலங்கார வேலைப்பாடுகள் தூக்கலாக உள்ள மிருகம். புத்தர் கோயில்களில் அதிகம் காணப்படும் சிற்ப வடிவம் யாளியினுடையதாகும். கரண்டிகள், மரவைகளில் (தைல வண்ணம் லேக்கர்) பூசப்பட்ட பாத்திரங்களில் இத்தகைய யாளி உருவம் கோட்டுருவமாக, தங்க ரேக்கு ஓவியமாக காணக்கிடைக்கின்றது.

கரண்டிகள் பற்றி வேடிக்கை என்னவெனில், பர்மியரும் நம்மைப் போலவே அரிசிச் சாதம் சாப்பிடுகிறவர்கள். அழகழாய் கரண்டிகள் இருந்தும் இரண்டு முக்காலடி குச்சிகளை, ஒரே கையின் இரண்டு மூன்று விரல் இடுக்குகளில் வைத்துக் கொண்டு, சாதத்தைக் குச்சியால் கவ்விச் சாப்பிடும் திறனைக் காணக் கண்கோடி வேண்டும். வெறும் சாதத்தை குச்சியால் அள்ளி அள்ளி வாயில் போட்டுக் கொண்டு சூப்பை, வளைந்த கரண்டியில் அள்ளி வாயில் ஊற்றிக் கொண்டு இரண்டையும் ஒரு சேர மென்று விழுங்குவர். காய்கறி கொஞ்சம், இறைச்சிக் கறித்துண்டங்களையும் அந்த ஒரு கையின் இடுக்கிலுள்ள இரு குச்சிகளால் கவ்வி வாயில் திணித்துக் கொள்வர். பல ஆண்டுகள் பர்மாவில் கடை நடத்தி அங்கேயே வாழ்ந்த செட்டியார்கள் யாரும் இத்தகைய குச்சிகளை கரண்டிகளாய் பயன்படுத்தியதில்லை. சம்மணங்கூட்டி தரையில் உட்கார்ந்து சாதத்தைப் பிசைந்து வாயில் போட்டு சாப்பிட்டால்தான் அவர்களுக்கு சாப்பிட்ட மாதிரி இருக்கும்.

ஆலோசனை:

முறி கரண்டிகள் வாங்கி அடுப்படியில் - சாப்பாட்டறை சுவரில் தொங்கவிடலாம்.

பானக்க பேழை : (பானக்க பேழை)

பானாக்கம் என்பது புளித் தண்ணீருடன் கருப்பட்டி மற்றும் ஏலக்காய் போன்ற மருத்துவ குணமுடைய வாசனைப் பொருட்கள் சேர்த்து தயாரிக்கப்படும் திருவிழாக் கால பானமாகும்.

இந்த பானக்க பானத்தை வைக்க என்றே ஒரு சிறப்புப் பாத்திரம் உண்டு. அதற்குப் பேழை என்றே பெயர்.

இது வாயகன்ற செப்புப் பாத்திரம், வெள்ளி சந்தன பேழை போன்றதின் பெரிய வடிவ - பூதாகர செப்புப் பாத்திரமாகும். பூதாகரமான உலோகக் கோப்பை என்று கூடச் சொல்லலாம். இதன் கீழ்ப்பகுதி சிறுத்து பாதம் விரிந்து தரையில் நன்கு படிந்து நிற்கும்.

பானகத்தை உணர்வதற்கேன்றே ஒரு சிறப்புப் பேழை அதுவே பானக்கப் பேழையாகும்.

பானக்கம் திருவிழாக் காலங்களில் நீர்க்கடுப்பு வராமல் இருக்க பக்தர்களுக்கு தரப்படுவதாகும்.

கோயில்களில் கொடுக்கப்படும் தீர்த்தம், பிரசாதம் எல்லாவற்றிற்கும் பெரும்பாலும் மருத்துவ குணம் இருக்கும்.

திருவிழாக் காலங்களில் வெளியூர்களிலிருந்து - வெகு தூரத்திலிருந்து வரும் பக்தர்களுக்கு தாகம் அதிகமாக இருக்கும். ஆங்காங்கே என்னதான் தண்ணீர் பந்தல் இருந்தாலும், தண்ணீர் சுத்தமாக இருந்தாலும் நீர்க்கடுப்பு வரக்கூடிய சாத்தியக்கூறு அதிகம்.

அந்த மாதிரி தருணங்களில் ஒரு குவளை பானக்கம் குடித்து வைப்பது ஆரோக்கியத்தை பாதுகாப்பதற்கு ஒப்பானது.

பானாக்கத்தை அண்டாவிலோ, குடத்திலோ வைத்துக் கொடுத்தாலும் அந்த உயரமான பேலாவில் வைத்துக் கொடுப்பது போல் வராது.

பானாக்கம் என்பது புளித்தண்ணீரில் தயாரிக்கப்படுவது என்று நினைத்துக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கு ஓர் இன்ப அதிர்ச்சி தரும் வகையில், முதுபெரும் தமிழறிஞர் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி அவர்கள் எழுதியுள்ள ஒரு சிறு நூலில் வேறு என்ன மாதிரியான பானாக்கம் தயாரிக்கலாம் என்பதைக் குறித்துள்ளார்கள். அந்த உணவு நூல் நூலில் மூன்று வகையான வேறுமாதிரியான பானக்கம் தயாரிப்பது பற்றிய செயல்முறை விளக்கம் குறித்து எழுதியுள்ளார்கள். பானகம் என்று கூடும் அவர்கள் எலுமிச்சை பானகம் மற்றும் தக்காளி பானகம் பற்றி குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

எலுமிச்சை பானகம் செய்முறை:

எலுமிச்சை பழத்தைப் பிழிந்த சாற்றில் கல் உப்பையும் சர்க்கரையும் போதுமான அளவு சேர்த்து நீரில் கலந்து அருந்தலாம்.

ஆலோசனை:

1) பானாக்கப் பாத்திரம் பெரும்பாலும் செம்பினால் செய்யப்பட்ட கனமான - உயரமான பாத்திரமாகும். விளிம்பு கனமாக இருக்கும். பாதம் உறுதியாக - பூமியில் பதிந்து உட்காரும்படிக்கு இருக்கிறதா என்று பார்த்து வாங்க வேண்டும்.

2) விளிம்பில் பித்தளைப் பட்டியடித்து வேலைப்பாடு செய்யப்பட்டது கிடைத்தால் சிறப்பு

3 சின்னது ஒன்று, உயரமானது ஒன்று என இரண்டினை பக்கத்து பக்கத்தில் வைத்து இடையே ஒரு செப்புக் குடத்தை நிறுத்தி வைத்தால் அந்த இடமே கம்பீரத்தைப் பெறும், கலை மிளிரும்.

பொங்கப் பாணை: (பொங்கல் பாணை)

தைப் பொங்கல், சிறப்பான தமிழர் விழாவாகும். செட்டிய வீடுகளில் இந்தத் தைத்திருநாள், வீட்டிற்குள் முற்றத்தில் பொங்கல் வைத்துப் படைத்து பூசிக்கும் பொழுது நடுவாசல் அதாவது முற்றத்தின் திறப்பிலிருந்து வானம் தெரியுமே அங்கன இருந்து பாத்தாக்கா சூரியனும் தெரியும் ஆத்தா. பொங்க படைச்சு கும்பிட்டுக்க' என்பார்கள் மூத்தோரான அய்யா, அப்பத்தா, ஆயா முதலானோர்.

பெண் வீட்டாருக்கு வேவு இறக்குவதே விதியாகும். கல்யாணத்திற்கு முதல் சீர் இறக்குவதிலிருந்து பிள்ளை பிறந்த வீட்டு வேவு, பொங்க வேவு என்று ஏகத்துக்கு வேவு இறக்க வேண்டும். பிள்ளை வீட்டார் வேவு' என்று சொல்லி கரக்கின்றனர் என்று எண்ணவும் முடியாது. வேவு என்றால் என்ன! விரும்பியதைக் கொடுப்பதுதானே. மணமாகிப் போன தம் இல்லத்து பெண்ணிற்கு பொங்கலுக்கு முன்னதாக பொங்கப் பாணை கொடுக்க வேண்டும். வருசாவருசம் கொடுக்க வேண்டும். பொங்கப்பாணை கொடுப்பதுடன் ரொக்கமாக ரூபாயும் பெண்ணின் தந்தை கொடுப்பார்.

சம்பந்தப்பாரம் ஒருவருக்கொருவர் பிரியமாக இருந்தால், பெண் வீட்டார் பலரும் மாப்பிள்ளை வீட்டு விருந்துக்கு (அச்சமயத்தில் செல்வர். திருமண உறவு தொடர்ந்து இருக்க இது போன்ற முறைகள் பெருந்துணை செய்கின்றன - பேராசிரியர். தெ.சொக்கலிங்கம் 1/2017 இதழ் பூச்சரம்

அந்தக் காலத்தில் வீட்டில் பொங்கல் வைப்பதற்கும், பொங்கப் பாணை மொற செய்ய ' சம்பந்தப்பாரத்தார் வீட்டிற்கு கொடுத்தனுப்பும் பாணைகளும் மண்ணால் செய்யப்பட்ட பாணைகளே.

வீட்டிற்குள்ளே பொதுவாக பொங்கல் வைப்பதுண்டு. வயது முதிர்ந்த அய்யா அப்பத்தா வீட்டில் இல்லாத வீடுகளில் தனித்தனி பொங்கலும் வைப்பதுண்டு. குடும்பமாகவோ, தனிக்குடித்தனமாகவோ பொங்கல் வைத்தாலும் சர்க்கரைப் பொங்கல் மற்றும் வெள்ளையாக வெண்பொங்கலும் வைப்பர்.

கோலமிடப்பட்ட பொங்கல் பாணைக்கு மஞ்சள் கிழங்கு கட்டி அடுப்பில் ஏற்றுவதற்கு முன் பொங்கல் வைக்குமிடத்தில் நடு வீட்டுக் கோலம் போடுவர். கலியாணத்திற்குப் போடுகிற மாதிரி சதுரமாக இல்லாது இந்தப் பொங்கக் கோலம் நீள் செவ்வகமாக ஈர கோலமாவில் போடுவர்.

வீட்டிற்குள்ளே இருந்தே நேரே சூரியனுக்கு , தைமாதம், தைப் பொங்கல் படைத்து வணங்குகிற சமுதாயம் இவர்களுடையதாக்கத்தான் இருக்கும்.

முற்றம் என்ற சொல்லப்படுகிற அந்த திறப்பான வளவு வாசல் பஞ்ச பூதங்கள் பிரவேசிக்கிற பகுதியாகும்.

ஆக, அங்கே பொங்கலிடுதல் தான் முறை, சூரியனுக்கு அங்கே படைத்து, சூரியனைப் பார்த்து வணங்குவதுதான் முறை.

இப்படி வைக்கிற பாணைகளை தான் மண்ணாலானவை என்று எண்ணிவிடக்கூடாது, மண்ணாலான பாணைகளைத்தான் முன்பு, பொங்கப்பாணை வேவுக்கும், மகள் வீட்டிற்கும் கொடுத்தனுப்பப்பட்டிருக்கின்றது

தற்காலத்தில் இரண்டிற்குமே வெண்கலப் பாணைதான்.

மாகரைக்ற் சட்டி: (மாவு கரைக்கிற சட்டி)

செட்டிய வீடுகளில் நிறைய குடும்ப நிகழ்வுகள் (விசேடங்கள்) உண்டு. அனைத்திற்கும் பலகாரம், சாப்பாடு, இடைப் பலகாரம் ; 'காப்பி, கலரு என்று கொடுத்துக்கொண்டே இருக்க வேண்டும். அந்தக்கால ஏழுநாள் கலியாணம் தான் அதிமுக்கியமான நிகழ்வாகும் - அதிக செலவாகும். அதிகமாக பலகாரங்களும் செய்ய வேண்டி இருக்கும். நாலு முரட்டு ஆட்டுக்கல்லில் ஆணும், பெண்ணுமாய் ஜோடி ஜோடியாக அரைப்பதும், தள்ளுவதும், அள்ளுவதுமாக இருப்பார்கள். அரிசி மாவையும், உளுந்து மாவையும் தனித்தனியே அரைக்க வேண்டும். பிற்பாடு அள்ளி, ஒன்றாய்க் கலந்து உப்பு போட்டு ஒன்றுபட்ட மாவைக் கரைத்து வைக்க வேண்டும். அதற்கு பெரிய பெரிய மாகரைக்ற் சட்டிங்க வேணும் அவை அகலமாகவும் வேண்டும், உயரமாகவும் வேண்டும். ஏனெனில், சில மணி நேரங்களில் புளித்து' பொங்கி வழிந்து விடக்கூடும் என்பதை மனதில் இருத்தி சட்டிகளைக் கொண்டு வர வேண்டும். மாவைக் கரைப்பதற்கென்றே வெண்கலத்தாலான பிற்பாடு பித்தளையாலான உயர அகல பாத்திரங்கள் வைத்திருந்தனர். பர்மா, மலேசியா மற்றும் செய்கோன் பகுதிகளிலிருந்து உணர்ப்பட்ட மங்கு பாத்திரங்கள் வரவர மங்கு எனப்படும் எனாமல் பாத்திரங்களைப் பயன்படுத்த ஆரம்பித்துவிட்டனர் ஆச்சிமார்கள். இத்தகைய பாத்திரங்கள் பயன்படுத்திய பின் கழுவி காயவைப்பதும் சுலபம். எவர்சில்வர் பாத்திரங்கள் வந்ததும் பித்தளைகளின் பயன்பாடு குறைந்து கொண்டே வந்தது, இவற்றின் சுலுவான புழக்கமும், உறுதித் தன்மையும் வேலையாட்களின் முரட்டுத்தனமான அசைத்தல், உரசல்களுக்கும் அவை ஈடுகொடுப்பனவாக இருப்பதுதான்.

சாதத்தைவிட, சோறு சாப்பிடுவதை விட பலகாரம் அதிகம் சாப்பிடுபவர்கள் நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார். வீட்டுக்கான மாவரைக்க ரெண்டாங்கட்டு அல்லது மூனாங்கட்டு முற்றத்தின் விளிம்பிலுள்ள அகலமான பட்டியல் கற்களில் சிறுசிறு ஆட்டுக்கற்கள் பதித்திருப்பார்கள். மூன்று ஆட்டுக்கல் ஒன்றன் பக்கத்தில் ஒன்றாக இடைவெளிவிட்டு காணப்படுகின்றன என்றால் அங்கே மூன்று மருமகன்கள் குப்பை கொட்டுகின்றனர் என்பதாகும். தனித்தனி அடுப்பு மாதிரி தனித்தனி ஆட்டுக்கல் என்பதே முறைதான் (லாஜிக்தானே) நேரில் பார்த்துத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்று விரும்புகிறவர்கள் கோட்டையூர், கீழ்ச்செவல்பட்டி, பள்ளத்தூர் போன்ற பகுதிகளுக்குச் சென்று பார்க்கலாம்.

பலகாரம் என்றால் மாவாட்டுவது 'மா' கரைகிறது என்று மட்டுமில்லை, சரியான அளவில் உப்பை அள்ளி மாவிலிட்டு மறுபடி கரைக்க வேண்டும்.

மேலும் ஒவ்வொரு பலகாரத்தின் தேவைக்கு ஏற்ப கருப்பப்பட்டி, அச்சு வெல்லம், மசாலா சாமான்கள் தேவை. அஞ்சறைப் பெட்டியில் குறைவில்லாமல் எல்லாம் இருக்கும். ஆச்சிகளின் அஞ்சறைப் பெட்டியில் ஆறு அறைகள் (குழிகள்) இருக்கும். இரட்டை அடுக்குப் பெட்டியாக இருந்தால் மேல்வரிசையில் ஆறு, கீழ் வரிசையில் ஆறு ஆக பன்னிரண்டு குழிகள் இருக்கும். இவற்றுக்கு மேலாக, சிவப்பான வரை மிளகாய்க்கு காய்ந்த மிளகாய் வற்றல்) போட்டுவைக்க ஒரே ஒரு குழியுடன் கூடிய பெட்டியும் வைத்திருப்பர். தேவைக்கு ஏற்ப அன்றன்றைக்கு மசாலாக்களை அரைத்து மாவில், சமையலில் கலப்பது அவர்களது சமையல் மண இரகசியம் ஆகும். இந்தக் கைப்பக்குவம் ஆத்தா, அப்பத்தாவிடம் பார்த்து, கேட்டு, கலைத்துப் பழகியதாக்கும். அடுத்த தலைமுறைக்கு 'விலாசமாக' தரப்படும் கொடையாகும். பக்குவத்தை மாத்திரமின்றி அவைகளை தயாரிப்பதற்கான பாத்திரங்களையும் சேகரித்து பாதுகாத்து, 'சீர்வரிசை கொடுக்கும் பொருட்களுடன் உள் அறையில் அடைந்துவிடுவர்.

மாமியா சாமான் (மாமியார் சாமான்)

மகள், தாய்; மருமகள், மாமியார் என்பவர் எல்லோருமே பெண்கள்தான். இந்த இரண்டு ஜோடிகளுள் முதலாமானது எல்லா சாதியருள்ளும், எல்லா மதத்தவருள்ளும் ஒன்றுதான் அது அன்பு சார்ந்தது - எதிர்பாப்பு ஏதுமில்லா பந்தம். ஆனால் பின்னது ஒப்பந்தம் சார்ந்தது, உறவு சார்ந்தது - மகன், மருமகள் மற்றும் மாமியார் என்ற மூன்று முனை சமநிலையற்ற முக்கோண சூழல்

செட்டிய வீட்டு கலியாணத்தில் பெண்ணிற்கு சீர் தர வேண்டும், மாப்பிள்ளைக்கு முறை செய்ய வேண்டும், பல்வேறு வேவுகள் இறக்க வேண்டும்; மாமியாருக்கும், புழங்கு பொருட்கள் மூலம் மரியாதை செய்ய வேண்டும். அப்படி கொடுப்பதற்கு பெயர்தான் மாமியா சாமான்! அவை வெறும் ஏனம் (பாத்திரங்கள்) என்றல்ல பிறவும் உண்டு.

மாப்பிள்ளையைப் பெற்ற தாய்க்குத் தரும் மாமியா சாமான் வெங்கல, பித்தளைப் பாத்திரங்கள் மாத்திரமல்ல, அவற்றில் நாலைந்து பட்டுக் கண்டாங்கி, பொன் ஆபரணங்கள் மற்றும் ரொக்கமும் உண்டு.

'மாமியா சாமான் என்று பேரிடப்படாமலேயே வேறு வகையிலும் நிறைய வரும். 'பொங்க வேவு என்று தை மாதம் பொங்கல் திருவிழாவிற்கு முன்னதாக ஒவ்வொரு வருடமும் பொங்கப் பாணைகள் வேலைக்காரர் மூலமாகவும், பெண்ணின் சகோதரன் மூலமாகவும் பெண் வீட்டிற்குக் கொண்டுபோய் கொடுக்கும் பழக்கம் இருந்திருக்கிறது. பேராசிரியர் தே.சொக்கலிங்கம் போன்றோர், பெண்ணிற்கான இந்தப் பொங்கல் பாணைகளும் முதல் சில வருடங்களுக்கு மாமியாரிடம் தான் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று பதிவு செய்துள்ளனர்.

இப்படியெல்லாம் நடந்து கொள்ளாவிட்டால் சில மாமியார்கள் சோமலெ' அவர்கள் குறிப்பிடும் ஒப்பாரிப்பாடலில் வரும் மாமியார் போல, "புத்திலே பாம்பிருக்கும் பூதலத்தில் உள்ள முறை மனையிலே பாம்பிருந்து எங்களை வாழவிட ஒப்பலையே, வீடென்று கால்வைத்தால் வெடுக்கென்று பிடுங்கிவிடும். மனையென்று கால்வைத்தால் மடக்கென்று கடித்துவிடும். எல்லா மாமியார்களும் இப்படி பாம்பாகப் படமெடுத்து மருமகளைப் படுத்திவிடுவார்கள் என்று எண்ணிவிடக்கூடாது.

ஊர்த் திருவிழாவிற்கு, மாமியார் இல்லத்தாரை அழைத்து மரியாதை செய்ய வேண்டும். தேங்கா பழம் கொடுத்தல் என்று அதற்குப் பெயர். பெண்ணின் பெற்றோர், தங்கள் ஊரில் நடக்கும் திருவிழாவைக் காண அவரது சம்பந்தப்புரத்தை அழைப்பது வழக்கம். அப்படி திருவிழா காண வருகிறவர்களுக்கு தேங்கா பழம் என்பதை சட்டியிலோ தாம்பாளத்திலோ வைத்துக் கொடுத்து மரியாதை செய்வது ஒரு முறை. அந்த முறை இன்று வரை தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகின்றது.

வேறுவைத்தல் சாமான்:

நகரத்தார் கலியாண நடைமுறையில் 'இசைக் குடிமானம் (இசைவுப் பிடிமானம்) என்பதை இருவீட்டாரும் சேர்ந்து எழுதிக் கொள்வர். அதுபோக முறைச் சிட்டை' என்ற ஒன்றையும் எழுதி வாங்கிக் கொள்வர். மூன்றாவதாக, மணமகன் வீட்டில் திருமணமான தம்பதியரை ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்குப் பிறகு வேறு வைக்க வேண்டும்.'

சிலப்பதிகாரத்தில் மனையறம் படுத்த காலை என்று ஒரு காலை இருக்கிறது. இது, மணமானபின் மணமக்களைத் தனிக்குடித்தனமாக வேறு வைப்பதைக் குறிப்பது. இன்றும் இவ்வழக்கம் நகரத்தார் சமூகத்தில் நிலவி வருகிறது. இவர்களுடைய குடும்பங்களில் தந்தையும் மகளும் ஒரு மாளிகையிலேயே தனித்தனியாக வாழ்வார்கள்.

மாவெளக்கு சட்டி: (மாவிளக்குச் சட்டி)

மாவிளக்கு என்பதற்குப் பொருள் மாவில் விளக்கு ஏற்றி, நேர்த்திக் கடன் செய்வதற்காக, இறைவனை வணங்குதல் என்பதாகும்.

பெரும்பாலும் நேர்த்திக்கடன் செலுத்துவதற்காக வேண்டிக்கொள்ளும் பக்தர்கள் திரி, நெய்யுடன் மாவிளக்கை கோவிலுக்கு கொண்டுவந்து அங்குதான் ஏற்ற வேண்டும். அதற்காக மாவிளக்கை வீட்டிலேயே தயார் செய்து கொண்டு வருவர். இறைவனுக்காக அதனை, அரிசி, வெல்லம், ஏலக்காய் கொண்டு தயாரிப்பர். மாவிளக்கு மாவைக் கோவிலுக்கு கொண்டுபோக வைத்திருப்பதுதான் மாவிளக்குச் சட்டி'

மாவிளக்குக்கென உள்ள மாவிளக்குச் சட்டியை ஒவ்வொரு செட்டிய வீட்டிலும் வெள்ளியால் - வெள்ளைப்பித்தளையால் செய்து வைத்திருப்பர் இத்தகைய சட்டிகளுக்கு மூடி இருக்காது. வாழை இலையால்தான் மூடி எடுத்துச் செல்வர்.

மாவிளக்குச் சட்டி சிறிய தேங்காய்ச் சட்டி போல் இருக்கும். நகாசு போன்ற வேலைப்பாடுகள் ஏதும் இருக்காது.

மாவிளக்கு ஏற்றுதல் என்பதானது திருவிழாக் காலங்களில் இறைவனை வழிபடும் முறைகளில் ஒன்றாக நகரத்தாரிடையே உள்ளது என்று முனைவர் எம். என். விஜயலட்சுமி (சிங்கப்பூர் நமது செட்டிநாடு மாத இதழில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கோவில்களில் புரட்டாசி மாதத்தில் மாவிளக்கு ஏற்றுவர். சாமிகள் அம்பு போடுவதற்காக மகர் நோன்பு பொட்டலுக்கு வரும்பொழுதும் ஏற்றுவது வழக்கம் என்கிறார் முனைவர் நா. வள்ளி (காரைக்குடி).

'ராவாண்டை' இறுதி நாளாகிய முழு நிலவன்று பொங்கலிடுதல் மாவிளக்கு வைத்தல் போல்வனவும் நிகழும் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்கள் மூதறிஞர் தமிழண்ணல்.

ஆலோசனை:

வெள்ளியிலான விளக்குச் சட்டி ஒன்று வாங்கி சாமியறையில் வைக்கலாம்.

வெளக்குச் சட்டி: (விளக்குச் சட்டி)

தைத்திருநாளான பொங்கல் திருநாளன்று விளக்குச் சட்டி வைக்கப்படுவது. வெள்ளி/பித்தளையினால் செய்யப்பட்ட விளக்குச்சட்டியில் கரும்பு . வள்ளிக்கிழங்கு, பனங்கிழங்கு, தேங்கா, பழம் வைத்து கூடவே அகல்விளக்கும் வைப்பர். மறுநாள், மாட்டுப் பொங்கலன்று அவற்றுள் இருப்பவற்றை எடுத்துக் கொண்டு ஊருணிக் கரைக்குச் செல்லும் நகரத்தார் சிறுமியர் கைகளில் உள்ள கொப்பித் தட்டில் உள்ளவற்றை, கொப்பி கொட்டியதும் குடும்ப 'டோபி' குளத்தின் கரையில் விரித்து வைத்திருக்கும் துண்டில் போட்டுவிடுவர்.

கொப்பி கொட்டுவது என்பது நல்ல கணவர் அமைய வேண்டும் என்று வேண்டியே செய்யப்படும் பிரார்த்தனை. கொப்பி என்பது உள்ளங்கையை விரித்து கைகளைத் தட்டுவது - கும்மி கொட்டுவது என்று பொருள்படும்.

சீர்சாமான்களில் வைக்கப்படும் வெள்ளி விளக்குச் சட்டி அறுநூறு கிராம் (குறைந்தபட்சம்) அளவே செய்வதற்கு வெள்ளி வேலை ஆசாரிகள் ஏற்றுக்கொள்வர். இது சேதாரம் நீங்கலாக, இந்தக் காலத்தில், விளக்குச் சட்டியின் பக்கவாட்டில் விநாயகர் - லட்சுமி வெட்டுருவமும் (என்கிரேவிங் மற்றும் சரசுவதி உருவம் மூடியின் மேலும் அடித்துத் தருகிறார்கள்.

ஆலோசனை

வெள்ளிப் பட்டறை மற்றும் காரைக்குடி நகைக் கடைகளில் புதிதே வாங்கிச் சேர்க்கலாம்.

முக்காலி: கோக்காலி

முக்காலிகள் பல வகை ஊடகங்களால் பொருட்களால் தயாரிக்கப் பட்டவையாகவும், பல வகையான பயன்பாடுகள் உடையனவுமாகும். இவை பெரும்பாலும் வெண்கலம் மற்றும் மரத்தாலானவை என்றாலும் வெள்ளியிலும் செய்து பூஜை அறை அல்லது சீர்வரிசைச் சாமானில் வைப்பதுண்டு. வெள்ளி மற்றும் வெண்கலத்தாலான முக்காலிகள் பூஜை மற்றும் இதர சடங்குகளில் அதிகமாக பயன்படுவனவாகும். மர முக்காலிகள் சடங்கு மற்றும் வீட்டுப்பயன்பாட்டுக்காக அதிகம் பயன்படுவனவாகவே உள்ளன.

பழைய காலத்து வெண்கல முக்காலிகள் மிகவும் கனமானவையாகவும், உறுதியானவையாகவும் காணப்படுகின்றன. கலை வேலைப்பாடும் தூக்கலாக மனதைக் கவரும் வகையில் உள்ளவையாகும். இது போன்ற வெண்கல உருப்படியின் மேல், கலை வேலைப்பாடு செய்வதை 'எழுத்து' வேலை என்கின்றனர் திருநெல்வேலியிருந்து காரைக்குடிக்கு வந்து குடியேறி தொழில் செய்யும் கலைஞர்கள், நாச்சியார் கோயில் பக்கம் குத்துவிளக்குகளின் மேல் சிறுநுளிகளைக் கொண்டு வெட்டி கலையாக்கம் செய்வது நகாச வேலை என்பர்.

செட்டிநாட்டு வெண்கல முக்காலிகளின் மேல் காணப்படும் வேலைப்பாடுகள் இருவகைப்படும். ஒன்று மேற்பக்க வட்டத் தட்டின் மீது செய்யப்படும் வேலை; இரண்டு முக்காலியின் மூன்று கால்களின் வடிவம் மற்றும் அவற்றின் மீது செய்யப்படும் அழகாக்க வேலைப்பாடு. வட்ட வடிவத்தட்டு ஐந்து மில்லி மீட்டர் கனத்துக்குக் குறையாமல் இருக்கும். குளத்தில் கல் எறிந்தால் வட்ட வட்டமாக நீரலைகள் பெருகிப் பெருகி செல்வது போல மெல்லிய கோடுகள் வளையம் வளையமாக மேற்பரப்பு முழுதும் - விளிம்பு வரை கீறப்பட்டிருக்கும். நடுவில் அன்னம், அலங்கார வேலைப்பாடுகளுடன் அழகு மிளிர் நளினமாக நிற்கும். முக்காலிக்கு மூன்று கனமான கால்கள், அவை மயில் வடிவத்தில் செய்யப்பட்டு மேல் வட்டத் தட்டைதாங்கி நிற்கும்படிக்கு பதித்திருப்பர்.

இந்த முக்காலிகள் மீதுதான் கலியாணத் திருப்பூட்டு மேடையில் சரவிளக்கும் மற்றதில் சடங்குக்கு வேண்டிய பூ, பழம் வைப்பர். பிறகு, அரிமணம் - பூமணம் செய்ய பயன்படும் பாத்திரமும் வைத்து சடங்கு செய்வர்.

பொதுவாக எல்லாச் சடங்கு சம்பிரதாயங்களிலும் இதுபோன்ற முக்காலியின் மேலே இரண்டு வாழைப்பழம் வெற்றிலையெல்லாம் வைத்திருப்பார்கள்.

இன்னும் சில, கலை ரசனை மிக்கோர் உள்ள வீடுகளில் ஹால் வீட்டிலுள்ள நடுநாயகமான சென்டர் டேபிள் எனப்படும் உயரம் குறைந்த டீபாய் அல்லது சிறு பெஞ்ச் மீது இத்தகைய முக்காலியை வெறுமனே வைத்து விடுவர். அதன்மீது வேறெந்த கலைப் பொருட்களையும் வைப்பதில்லை; ஏனெனில், அதுவே ஒரு கலைப் பொருளல்லவா! அதன் மீது எதையாவது வைத்துவிடின் அந்த முக்காலியின் வேலைப்பாடு - அதவாது அன்னப்பறவை, வட்ட வட்ட வரிவடிவங்கள் மறைந்து போகும்ல்லவா!

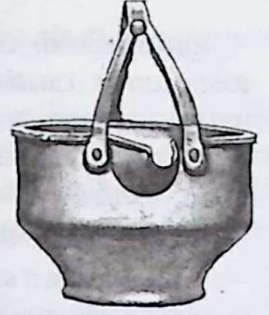
ஆலோசனை:

முக்காலி வாங்கி பூஜை அறை சாமியை வைக்கலாம்.

அல்லது பூதாகரமான முக்காலி செய்து 'ஹால்' வீட்டு நடுவில் வைக்கலாம். அதன் மேல் கைவினைப் பொருட்களை அடுக்கி வைக்கலாம்.

மூக்கு வாளி: மூக்குச் சட்டி

குத்துவிளக்குகளில் ஒரு மூக்கு, இரண்டு மூக்கு , ஐந்து மூக்கு என்று குறிப்பிடுவர். எத்தனை மூக்கு உள்ளதோ, அத்தனைத்திரிகள் போடலாம். ஏற்றலாம். அதே போன்று பந்தியில் ரசம் ஊற்றுவதற்கு ஒற்றை மூக்கு வாளி வைத்திருப்பர். பெரும்பாலும் செப்புப் பாத்திரமாகும். உள்ளே நன்கு ஈயம் பூசப்பட்டிருக்கும். அடிப்பகுதி வளைக்கப்பட்டு மழுக்கலாய் இருக்கும்.

மூக்கு வாளிக்கு இன்னொரு பெயர் ரசம் வாளி அல்லது ரசம் தூக்கு. இது மூன்று பகுதிகளைக் கொண்ட பரிமாறும் செர்விங்பெளஸ் பாத்திரமாகும். ரசம் கொள்வதற்கு குவிந்த பாத்திரம். அதன் விளிம்பில் முக்கோண வடிவில் - மீன்கொத்திப் பறவையின் அலகு மூக்கு போல நீண்டிருக்கும் பகுதியின் வழியே ரசத்தை வேண்டிய அளவிற்கு ஊற்றலாம். இந்தச் சட்டிக்கு ஒரு வளைந்த - கனத்த கைப்பிடி பாத்திரத்தின் நடுவில் மேல் நோக்கி நிரந்தரமாகப் பொருத்தப் பட்டிருக்கும். அந்த வளைந்த கைப்பிடியின் இருமுனைகளிலும் கவட்டையைக் கவிழ்த்தார் போல ரிவிட் அடித்து உறுதியாக பொருத்தப்பட்டிருக்கும்.

மைகூரு சட்டி: (மைகூருச் சட்டி)

மைகூருக்கும் செட்டிநாட்டிற்கும் நல்ல தொடர்புபோக்குவரத்து இருந்துள்ளது. மைகூர் தசரா நிகழ்ச்சிகளுக்கு தொடர்ந்து சென்று வந்துள்ளவர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். மைகூரு பட்டுச் சேலை உடலின் பாதிப் பகுதிக்கு தங்கச் சரிகையில் இழைத்துவிட்டிருப்பர். அதே போன்று செட்டிய வீட்டு பெரிய பாத்திரங்களுள் மைகூருச் சட்டியும் ஒன்றாகும்.

மோர் மேன் தாம்பாளம்: (மோல்மென் தாம்பாளம்)

மோர்மென் என்று செட்டி நாட்டில் அழைக்கப்படும் ஊரின் பெயர் 'மோல்மென்' அது பர்மா என்கிற மியான்மர் நாட்டின் தெற்குப் பகுதியிலுள்ள பகுதியாகும்.

நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார்கள் பர்மாவில் ஆதியில் காலடி எடுத்து வைத்து, தொழில் செய்யத் துவங்கி - நெற்பயிரிட கடன் வழங்கிய முக்கியமான இடம் மோல்மென்

கலைகள் - கைத்தொழிலின் இருப்பிடமும் 'மோல்மென்' ஆகும். உதாரணம் 'மோர்மென் தாம்பாளம்' ஆகும். இதை சர்வ ரோக சஞ்சீவி' மருந்து மாதிரி 'ரெண்டாங்கட்டு' வேலைகளில் மற்றும் கல்யாண வீடுகளில் பல்வேறு பயன்பாட்டுப் பொருளாக மிளிரக் காணலாம்.

அவற்றுள் சில:

1. காப்புக்கட்டுப் புதுமையின் போது கனத்த - பெரிய மரவை கிடைக்காத பொழுது, பித்தளைத் தகடால் வட்டமாக அடிக்கப்பட்டு, விளிம்பு உருட்டிவிடப்பட்ட மோல்மென் தாம்பாளத்தை ஒருவயதுக் குழந்தையை உட்கார்த்தி, காப்புக்கட்டுப் புதுமை செய்ய பயன்படுத்திக் கொள்வர்.

2. பந்திக்காக தயாரிக்கப்படும் மாவுருண்டைகளை கிண்ணத்தில் பிடித்து மோல்மென் தாம்பாளத்தில் அடித்துத் தயாரிப்பர்.

3. பலகாரங்கள், குறிப்பாக லட்டு போன்ற இனிப்புப் பலகாரங்கள் இதில் அடுக்கி வைப்பதால் கொள்கலன் மாதிரியாகவும், பரிமாறும் பாத்திரமாகவும் ஒரு சேரப் பயன்படுகிறது.

4. சாம்பார், ரசம் அண்டாக்களை மூடுவதற்கும் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

மொளப்பாலிகை: (முளைப்பாலிகை)

கல்யாண வீடுகளில் பெரும்பாலும் முளைப்பாரி இல்லாமல் இருக்காது. சந்தனப் பேழா மாதிரி இருக்கும்.

கிண்ணம் அடியில் துளையிட்ட ஐந்து கிண்ணங்கள் தேவை.

செட்டிய வீடுகளில் வெள்ளியால் செய்து வைத்திருப்பர். நடுத்தர வீடுகளில் வெள்ளைப் பித்தளை - பித்தளையிலும் செய்து வைத்திருப்பர்.

ஊடகம் எதுவாக இருந்தாலும் கிண்ணங்கள் ஐந்து எண்ணிக்கையில் இருக்க வேண்டும்.

முளைப்பாலிகை - மூன்று நாளைக்கு முன் நவதானியங்களை நனைத்து ஊற வைத்து, கடைசியாக ஒரு சிகப்புத்துணியில் வைத்து முடித்து வைத்துவிட வேண்டும்.

பாலிகை - முளைப்பாரி, விரிந்த பாலிகை முளைக்குட நிரையினர் எனக் குறிப்பிடுவது சிலம்பு 1.58

பாலிகைத் தாழி: வாயகன்ற சட்டி என்பது அகராதிதரும் பொருளாகும்.

ஆலோசனை:

1. கல்யாணத்திற்குப் பிறகு பூசை அலமாரியில் வைக்கலாம்.
2. சிறு தேக்கு மர பாலீசு பண்ணப்பட்ட 'ஸ்டூல்' மீது வைத்தால் அழகோ அழகுதான்.
3. அவற்றில் ஊதுவத்தி ஏற்றலாம். சாம்பல் அதற்குள்ளேயே விழும்.
4. உள்ளறை - வீட்டுக்குள் தாவரம் வளர்க்கலாம்.
5. சாமிக்கு நேர்த்திக் கொள்ளும் காசுகளைப் போட்டு வைக்கலாம்.

முளைக்கும் திறனுள்ள நவ தானியங்கள்:

1. நெல்
2. உளுந்து
3. கடலை
4. கொள்ளு
5. எள்
6. சாமை
7. திணை
8. துவரை மற்றும்
9. பயறு

வட்டி: (வட்டில்)

'கிரீன் டீ', மற்றும் 'லெமன் டீ' மாதிரி இது வட் 'டீ' வட்டையில் தரும் 'டீ' என்று எண்ணிவிடக்கூடாது. இது வட்டி, அதாவது வட்டில் என்கிற உண்கலத்தின் மருவு. செட்டிநாட்டுப் பக்கத்தில் ஆச்சிமார்கள் முறி வட்டிலைத்தான் தங்கள் குடும்பத்தவர் சாப்பிட பயன்படுத்தியிருக்கின்றனர். வட்டி வட்டில் என்பது வட்டியைத்தான் சாப்பிட வேண்டும் என்பதில் ஆச்சிமார் உறுதியாக இருந்துள்ளனர். ஆனால் ஆச்சிமார் பயன்படுத்துவது முறி என்கிற கலப்பு உலோகத்தால் செய்யப்பட்ட தட்டையான விளிம்பு சற்று உயர்த்தப்பட்டதாகும். இதற்கு மாறாக, திருநெல்வேலி பகுதியில் முன்பெல்லாம் பயன்படுத்தப்பட்ட வட்டில் தாலம்வட்டில் என்பதாகும் என்கிறார் மூத்த நாட்டார் ஆய்வாளர் திரு. ஆ. சிவசுப்பிரமணியன் அவர்கள். அத்தட்டின் விளிம்பு உருட்டிவிட்டது போல்தடிப்பாக இருக்குமாம்.

செட்டிய வீடுகளில் வட்டிலிலும் சாப்பிடுவர், முறிகும்பாவிலும் சாப்பிடுவர். வெஞ்சனங்கள் பொறியல் வைப்பதற்கு தனியாக, சின்னதாக குழிந்த வெஞ்சனக் கிண்ணமும் உபயோகிப்பர். இந்த வகை முறி பாத்திரங்களை ' எதவாக பயன்படுத்த வேண்டும். உயரத்திலிருந்து விழுந்தாலோ, வேகமாக தூக்கியெறிந்துவிட்டாலோ நொறுங்கவிடும் தன்மை கொண்டது முறி. இந்தக் கும்பா, வட்டி என்கிற ஏனங்களுள் கும்பா என்பதைத்தான் சீர்வரிசைச் சாமான்களில் வைத்திருக்கின்றனர். சீர்சாமான் பட்டியலில் வெங்கலக் கும்பா இரண்டு, வெஞ்சனக் கிண்ணம் இரண்டு என்கிற மாதிரி குறித்துள்ளனர்.

சுதந்திரத்திற்கு முந்தைய ஆண்டுகளில் வட்டித் தொழிலும் அரிசி ஏற்றுமதித் தொழிலும் நாட்டுக் கோட்டை நகரத்தார்களால் அதிக முனைப்புடன் செய்யப்பட்ட தொழில்களாக இருந்துள்ளன. தேயிலை - காப்பித் தோட்டங்கள், ரப்பர் தோட்டங்கள் போன்ற எஸ்டேட் அதிபர்களாகவும் சிலதென்கிழக்கு நாடுகளில் விளங்கிவந்தாலும் தாங்கள் சிறந்து விளங்கியது வட்டி மற்றும் வங்கித் தொழில்களில்கள் மூலமாக பர்மா போன்ற நாடுகளில் நெல் உற்பத்தி பெருகுவதற்கும், பர்மிய முன்னேற்றத்திற்கும் அவர்கள் பெரும் பணியாற்றியுள்ளதை பர்மா பேங்கிங் கமிசன் குறிப்புகள் புதிவு செய்திருக்கின்றன.

இங்கு முக்கியமாக கவனிக்க வேண்டியது பெரும் வணிக நிறுவனங்களுக்கு கடன் கொடுக்கும் பொழுது அந்த நிறுவனத்தின் தரம், அவர்கள் தரும் அடமான சொத்து மதிப்பு, தொழில் முனைவு எத்தகையது, வாங்கும் கடனில் செய்ய போகும் முதலீடு லாபம் ஈட்டக்கூடியதாக, சாத்தியமானதா, என்பதான கோட்பாடுகளைக் கருத்தில் எடுத்துக் கொள்வர். அதற்கு மாறாக தனி நபர், குறிப்பாக சிறு நபர்களின் விவசாயம், தொழில், விற்பனை போன்றவற்றுக்கு கடன் கொடுக்கும் பொழுது கடன் கேட்பவரின் நம்பகத்தன்மை முக்கியமாக கருத்தில் எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும். இது போன்றோர் எந்த அடமானமும் வைக்காமல் கடன் வாங்குபவர்களுக்கு, வெண்ணிலை என்று சொல்லப்படும் படியாக, வெறுமனே கடன் தரப்படுவதாகும். அதில் ஆங்கிலேயே வங்கிகளுக்கும், நிறுவனங்களுக்கும் அனுபவம் திறன் இரண்டும் இல்லை. அது மட்டுமல்ல ஆதாயம் அதிகம் இல்லையென்பதால் ஆர்வமுமில்லை. வங்கித் தொழிலில் ஆச்சிமார்களின் பங்கு பற்றி குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும். வயத்தக் கட்டி வாயக் கட்டி பணம் சேமித்து கடை வர்த்தகம் பெருக அதைக் கொடுத்திருக்கின்றனர். வெள்ளியிலும் கும்பா, கிண்ணி உண்டு.

ஆலோசனை:

வட்டில் அழகியப்பொருள்-பண்பாட்டுப் பொருளும் ஆகும். வாங்கலாம்

வாழ்த்தண்டு வெளக்கு: (வாழைத் தண்டு விளக்கு)

கார்த்திகை மாதம் அண்ணாமலை தீபம் ஏற்றும் பொழுது எல்லாக் கோயில்களிலும் விளக்கேற்றுவர். நகரத்தார் சிறுவர் அன்று கோயில் சென்று தீபத்துடன் ஏற்றப்படும் சொக்கப்பனையையும் வணங்குவர். முன்னதாக வீட்டில் வாழைத்தண்டு விளக்கை வணங்கிச் செல்வர். இது பாரம்பரியமான பழைய காலத்து விளக்கின் மாற்றியமைக்கப்பட்ட வடிவாகும். வாழைத்தண்டு விளக்கு மூன்றடுக்கு உள்ள நகரத்தாருக்கான கார்த்திகை விளக்காகும்.

கார்த்திகைப் புதுமை அதையொட்டி ஏற்றப்படும் வாழைத்தண்டு விளக்கும் நகரத்தார் சிறுவர்களுக்கே உரிய தனிப்பட்ட சடங்கு நிகழ்வாகும். கார்த்திகைப் புதுமைதான் சூப்பிடி என்ற சூழ்பிடி என்கிறார் தமிழறிஞர் பாலகவி ஐயா. சூழ்பிடி என்பது உறுதி கொள்ளாதல் என்கிற பொருளில் சைவ நெறியில் ஊன்றி நிற்கும் உறுதியைப் பூணுவதாகும் என்பார்.

கார்த்திகைப் புதுமை திருக்கார்த்திகை அன்று புதுமை செய்து கொள்ளும் சிறுவர், அக்காலத்தில், தலைப்பாகையுடன் குதிரையேறி வருவார்கள். திருக்கார்த்திகை நாள், திருமால் - பிரம்மனுக்கு , அடிமுடி எட்டாத அனல் பிழம்பாக சிவபெருமான் வெளிப்பட்ட திருநாள். அதைப் புலப்படுத்துவதே சிவாலயங்களில் நிகழும் சுவர்க்கப் பனை அனல் சுடர்... சிவபெருமானின் சிறப்பை சொக்கப்பனைக் காட்சி மூலம் அவர்களுக்கு உணர்த்தி வழிபடச் செய்வதாகும் இச்சடங்கு.

அன்று வீடுகளில் வாழைத் தண்டுகளை நட்டு அதன்மேல் பெரிய அகலை ஏற்றி வழிபாடு செய்தபின் கோவிலுக்கும் செல்வர். இது பிரம்மன், திருமால், உருத்திரன் ஆகிய மும்மூர்த்திகளுக்கும் மேம்பட்ட ஏகநாயகனாக சிவபெருமான் உள்ளார் என்பதாற்கான குறியீடாகும்.

இந்த வாழைத்தண்டு விளக்கு என்பதானது காலப்போக்கில் பல மாறுதல்களை அடைந்து வந்துள்ளது என்று தெரிகிறது. ஆதியில் ஒரு வாழைத் தண்டை நிறுத்தி அதன் உச்சியில் பெரிய அகல் விளக்கேற்றி வழிபட்டுள்ளனர். இன்னொரு குறிப்பு வாழைத்தண்டின் இடையே இரண்டு சதுரமான தட்டில் அநேகம் தீபமேற்ற மார்க்கம் செய்து, தீபங்கள் ஏற்றிவைத்து சடங்குக்குரிய சிறுவனை வணங்கச் செய்து கோயிலுக்கு அழைத்துச் சென்றுள்ளதைக் குறிக்கிறது.

இன்று வாழைத்தண்டு விளக்கு என்பதானது ஒன்று அல்லது இரண்டு பித்தளைக் குழாய்களைக் கொண்டது. அதன் இடையே இரண்டு சதுர உலோகத் தகடுகளில் விளக்கேற்றுவதற்கான குழிகள் அடிக்கப்பட்டது, பொருத்தப்பட்டிருக்கும். ஆக மேலே, வாழைத்தண்டு போன்ற குழாயின் உச்சியில், ஆறு மூக்குடைய ஒரு தட்டு வைக்கப்பட்டிருக்கும்.

இது போன்ற விளக்குகள் வெள்ளைப் பித்தளையிலும், வெள்ளியிலும் செய்து மகளின் சீர்சாமான்கள் பட்டியலில் சேர்த்துவிடுகின்றனர் ஆச்சிமார்கள்.

ஆச்சிமார்கள் சடங்கு சம்பிரதாயங்கள் தொடர்ந்துவரும் பாரம்பரியம் என்பார் அறிஞர் பெருமக்களும், ஆராய்ச்சியாளர்களும். இத்தகைய செட்டிநாட்டுப் பாரம்பரியங்களுள் எத்தனையோ, கால மாற்றத்தால், பொருளாதாரச் சூழலால் நிறுத்தப்பட்டுவிட்டன. இருந்தாலும் வாழைத்தண்டு விளக்கு ஒன்று கட்டாயம் எல்லாச் செட்டிய வீட்டு ஆச்சிகளிடமும் இன்றுவரை உள்ளது.

ஆலோசனை:

இது அரிதாகவே கிடைக்கும். இதன் தனித்துவத்தை உணர்ந்து வாங்கவும்.

வெத்தல பொட்டி : (வெற்றிலைப் பெட்டி)

வெற்றிலை போடுவதே கலைதான். அதற்கு உதவும் வெற்றிலைப்பாக்கும் கலை வேலைப்பாடுடன் இருக்கிறதோ இல்லையோ, அந்தப் பெட்டிகளே நல்ல களையாக இருக்கும். இவை பெரும்பாலும் வெள்ளைப் பித்தளையால் செய்யப்பட்டு புழங்குவதற்கு தரப்படுவதாகும்.

சீர் சாமானாக கொடுக்கிற பொழுது அதனை வெள்ளியால் கொடுப்பது கடமை என்றே பெரும்பாலான செட்டியார்கள் நம்பினார்கள், வெற்றிலைப் பெட்டியை வைத்தார்கள். கூடவே வைத்திருப்பதால் வேறு ஊர்களில் அதற்கு செல்லம் என்றும் பெயர். வெற்றிலையை, சாப்பாடு செரிமானம் ஆவதற்கு உதவுவதாலும், மங்கலகரமானது என்று எண்ணுவதாலும் வெற்றிலைப் பெட்டிகள் செட்டிய வீடுகளில் நிறையவே காணக்கிடைக்கின்றன. இந்த வெற்றிலைப்பாக்கு என்பது ஒரு முக்கியமான கலாச்சார பொறுப்பு கொண்டு விளங்குவதாகும். அதவும் குறிப்பாக கலியாண ஏற்பாடுகளில் நிகழ்வுகளில் அவை நீக்கமற நிறைந்திருப்பனவாகும்.

கலியாணம் பேசிக்கொண்டதும் சம்பிரதாயமாக பூ பழம் வெற்றிலைப்பாக்குடன் சம்பந்தம் பேசப்படும். பிறகு இருவீட்டார் அவரவர் ஆயா, அப்பத்தா வீடுகளுக்கு கலியாணம் சொல்லும் பொழுதும் வெற்றிலைப்பாக்கு , பணம் இடம் பெறுவனவாகும். இருவீட்டாரும் அவரவர் கோயிலுக்கு பாக்கு வைத்து கலியாணத் தகவல் சொல்லுவர் நகரத்தார் ஒன்பது குலக் கோயில்கள் சார்ந்த குடிகளாவர் அவ்வாறு திருமணத்திற்கு மூன்று நாட்களுக்கு முன்னால் சொல்லி கோயிலில் பதிவு செய்தால்தான் கலியாணத்தன்று அந்தக் கோயிலிலிருந்து கோயில் மாலை முதல் நாள் வரும்.

செட்டிய வீடுகளில் வெங்கலம், பித்தளை, வெள்ளைப் பித்தளை போன்ற உலோகங்களால் செய்த வெற்றிலைப் பெட்டியைத்தான் வீடுகளில் புழங்குவதற்கு வைத்திருப்பர். இவையெல்லாம் உள்ளூர் தயாரிப்புகள் அல்ல. ஆந்திராவிலிருந்து, புனாவிலிருந்து ஏன் வெளிநாடுகளிலிருந்தும் வந்துள்ளன. உலோகத்தாலானவை சிறு நகைப் பெட்டி மாதிரி கனமாக செய்யப்பட்டிருக்கும். மேல்வாட்டில் திறப்பதற்கு மூடியிருக்கும். சிலவற்றில் ஒரு வட்ட பட்டன் மாதிரி இருக்கும் அதனை நகர்த்தினால் மூடி திறக்கும். ஆந்திராவிலிருந்து வந்ததில் மயில் மாதிரியான அமைப்பில் வந்தது மிகவும் சிறப்பு. மயிலின் முதுகுப் பக்க இறக்கையை நகர்த்தினால் உள்ளே வெற்றிலை வைக்க ஒரு தட்டும் அதன் கீழே பாக்கு வாசனைப் பொருட்கள் வைக்க நான்கு அறைகள் இருக்கும்.

உலோகம் அல்லாது, மரத்திலும், மரவையிலும் வெற்றிலைப் பெட்டிகளை வாங்கி வைத்திருக்கின்றனர். பர்மாவிலிருந்து வந்த வெற்றிலைப்பாக்கு வைக்க என உள்ள மரவை வட்ட வடிவமாகவும், செவ்வக வடிவிலும் காணக்கிடைக்கின்றன. வட்ட - உயரச் செம்படம் மாதிரி உள்ள மரவை இரண்டு அடுக்கு கொண்டதாகும். உள்ளே கறுப்பு வண்ணத்தைலப்பூச்சும் மேற்புறம் பச்சை அல்லது சிகப்பு நிறம் மேல் பூச்சாகப் பூசப்பட்டு தங்கக் கோட்டுருவங்கள் அழகு மிளிர வரையப்பட்டிருக்கும். வண்ணங்களிலும் பபங்கள் வரையப்பட்டு கம்பீரமாகத் திகழ்வனவாகும்.

ஆலோசனை:

1. எந்த மாதிரி வெற்றிலைப் பெட்டி வாங்கினாலும் அழகுதான். மரவையில் வாங்கினால் தெரித்துப் போகாமல் இருக்கிறதா என்று சோதித்து வாங்கவும்.

2. 'ஆச்சி! சிலை, நக பொட்டியாக மாத்தலாமே!'

வேம்பா:

வேம்பா என்ற செட்டிநாட்டுப் பிரயோகம் ஆங்கிலத்தில் பாய்லர் எனப்படுவதாகும். நாம் டீ கடைகளில் பார்க்கும் கரிபோட்டு வெந்நீர் போடும் கொதிகலன் போல மூன்று மடங்கு பெரிதாகும். கூட்டுக் குடும்பங்களில் அய்யா, அப்பத்தா என்று யாராவது பெரியவர்கள் கரிபோட்டு வேம்பாவுக்குள் தண்ணீர் ஊற்றி சூடாக்குவர். பேரக்குழந்தைகளைக் கூப்பிட்டு, நீர் விளாவிய பெரிய பித்தளை வாளியிருந்து வெந்நீரை சூடு பரிசோதித்து ஒவ்வொருவருக்காக ஊற்றி குளிக்கச் செய்வர். இக்காலக் குழந்தைகள் பாத்ரூம் வாட்டர் ஹீட்டரில் தனியாகக் குளிக்கின்றனர்.

வேம்பா என்பது ஹிந்தி சொல்லின் மருவு ஆகும். நம்பர் ஒன் உலோகத்தகடுகள் பாம்பேயிலிருந்து வந்தது மாத்திரமல்லாமல் பாய்லரா கவும் வந்துள்ளன. 'பம்பா என்ற அதன் வடசொல் வார்த்தையையும் கூடவே கூட்டி வந்து விட்டிருக்கிறது. பூனே போன்ற இடங்களில் பாரம்பரிய செப்புப் பாத்திரங்கள் பித்தளைப் பாத்திரங்கள் செய்யும் பட்டறைகள் உள்ளன. அங்கு கைத்திறன் மிக்க தொழிற்கலைஞர்கள் அவற்றைக் கைகளாலும், சுத்தியலாலுமே உருவாக்கி வருகின்றனர்.

அந்தச் செப்புப் பாத்திரத்தின் மேல் புள்ளி புள்ளியாக பொட்டு பொட்டாக இருப்பதைப் பொட்டடி' என்பார்கள். வேம்பா இன்று கலெகூன் பொருளாகும். ஓரடி உயர வேம்பாவிலிருந்து ஐந்தடி வரை கிடைக்கிறது. அதிகபட்ச எடை ஐம்பத்தேழு கிலோவுக்கு குறையாமல் கிடைக்கிறது.

வாளி:

வெண்கல வாளி, பித்தளை வாளி ஏன் வெள்ளி வாளி கூட உண்டு. அடுப்படியில் வைக்கிற வாளி, பாத்ரூமில் வைக்கிற வாளி, முறை செய்கிற வாளி சின்னம் பெரிசு பார்த்திருக்கிறீர்களா? செட்டிய வீட்டு கலியாண நோட்டுப் புத்தகங்கள் பார்த்துப் புரட்டினால் படிக்கலாம்; செட்டிய வீட்டு ரெண்டாங்கட்டு அல்லது அடுப்படியில் இன்றும் பார்க்கலாம்.

வெண்கல வாளி நல்ல கனமானதாக, உறுதியானதாக புழங்க, கழுவ சுளுவாக இருக்கும். அது பாதம் உள்ளதாக வளையக் கைப்பிடிவைத்ததாகவும் இருக்கும். பெரிதாகவும் இருக்காது - சிறுசாகவும் இருக்காது. நடுத்தரத்தில் இருக்கும். தண்ணீர் ரை கிணற்றடியிலிருந்து வேலை செய்யும் பெண்கள் எடுத்து வரத் தோதாக இருக்கும். இதற்கு மாறாக குளியலறையில் அல்லது கொல்லைப் பக்கம் வேம்பாவின் அருகில் அல்லது கிணற்றுமேடை மேல் இருக்கும் வாளி உயரமாக, கனமாக அகலமாக - பக்கவாட்டில் இரு கனத்த வளையம் உள்ளதாக இருக்கும். ஆகிவரும்படிக்கு நன்கு விளக்கி பளபளப்பாக வைத்திருப்பர் - வேலை செய்யும் பெண்மணிகள். இது, சிலவகை வழக்கமான வாளி மாதிரியில்லாமல் நீள - அகலம் குறைந்த மினி ' எச்சலை வாளி மாதிரி இருக்கும்.

செம்பாலான சிவந்த வேம்பாவின் பக்கத்தில் இந்த மஞ்சள் வாளிகள் இருப்பது மனதிற்கு ரம்மியமான காட்சி. பேரக்குழந்தைகள் துண்டு கட்டிக்கொண்டு குளிக்க, தமது வாய்ப்பிற்காக காத்துக் கொண்டிருப்பர். அய்யா அல்லது அப்பத்தா வெந்நீர் பிடித்துத் தர, போகணியால் அள்ளி தீர்த்தவாரி மாதிரி ஒருவர் மீது ஒருவர் தெளித்து கூச்சலிட்டு குளிப்பது பெரும்பாலான கூட்டுக் குடும்பங்களின் காலைக் காட்சியாகும். இன்று அறைக்குள்ளேயே பாத்ரூம் வந்துவிட்டது. அய்யாவும் வேண்டாம். வேம்பாவிற்கும் வேலையில்லை.

ஆலோசனை:

துக்கியூண்டு 'மினி' வேம்பா புனாவில் கிடைக்கிறது, அதை வாங்கி அலமாரியில் வைக்கலாம். அன்பாக பரிசுப் பொருளாகவும் கொடுக்கலாம்.

வேவுக் கடகம்:

ஆதியில், பணங்குருத்தோலை கொண்டு மிடைந்த பெரிய கொட்டான், பெட்டி எனப்பட்டது.

பிற்பாடு அதனை வெள்ளியில், பித்தளையில் செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டனர். வேவு என்பது உண்மையில் வேள், வேள்வு என்ற சொல்லின் மருவு. வேள்வு என்றால் வேட்டல், விரும்பியது, சிறந்தது போன்ற பொருள்கள் உண்டு.

பெண் வீட்டார் பல்வேறு வேவு இறக்குவர். பிள்ளை பிறந்த வீட்டில் விளையாட்டுப் பெட்டி வேவு, முதல் சீர் வேவு, உப்பு, புளி வேவு, கல்யாணவீட்டு வேவு, பொங்க வேவு, பால் வேவு, மாமன் வேவு மற்றும் வேறு வைக்கிற பொழுது இறக்கிறதும் வேவுதானே!

ஓலைக் கடகமோ, வெள்ளிக் கடகமோ, மதிப்பு உறவுக்கே. உலோகத்திற்கல்ல!

அரிசியிலிருந்து தீன்சாமான்கள், தேங்கா - பழம், வெற்றிலைப் பாக்கு, பலகாரங்கள் என வேவுக்கடகத்தை, தலைச் சுமையாகக் கொண்டு வந்து, சாமி அறையில் அல்லது சடங்கு செய்யும் இடத்தில் இறக்குவர்.

வேள்வு என்பதற்கு மணவரிசைப் பண்டம் என்று ஒரு விளக்கத்தை 150 ஆண்டுகளுக்கு முன் நா.பெ.நா.மு. முத்துராமையா அவர்களால் இயற்றப்பட்ட 'நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் கல்யாணச் சடங்கு விளக்கம்' என்ற புத்தகத்தின் குறிப்பு தருகிறது. இது கலியாணத்தில் இறக்கும் வேவுக்கே பொருந்தும்.

இளங்குமரனாரின் வ.வ. சொல் அகராதி கடகம் என்பதனை பனை நாரால் பின்னப்படும் பெரும் பெட்டி, கடகப் பெட்டி என்று சுட்டுகிறது.

வட்டார வழக்குச் சொல் அகராதி (கி.ரா) கடகத்தை பனை நாரில் பின்னிய பெரிய பெட்டி, விளிம்பில் பனை மட்டை வைத்து கட்டப்பட்டிருக்கும் கடகப்பெட்டி' என்கிறது.

ஆலோசனை:

1. இரண்டு மூன்று கடகங்கள் வாங்கிதலைச்சுமையாக கொண்டு போங்கள்.

2. ஓரடி உயர மற்றும் ஒரு அடிக்குக் கூடுதலான வெள்ளியால் செய்யப்பட்ட பழைய கடகங்கள் கிடைக்கும் வாய்ப்பு மிகக் குறைவு; ஆகவேந்த 'வெள்ளி சாமானை விற்க ஆச்சிமார்கள் விரும்பமாட்டார்கள்.

எனவே சேகரிப்பாளர்கள், பழைய கடகங்கள், வெள்ளைப் பித்தளையில் செய்யப்பட்டு ஆச்சிமார்களால் 'எதவாக' பயன்படுத்தப்பட்ட நல்ல நிலையில் கிடைப்பதை வாங்கலாம். அல்லது காரைக்குடி, பள்ளத்தூர், கண்டனூர், கானாடுகாத்தான் தேவக்கோட்டை போன்ற பகுதிகளில் புதிதாய் செய்யப்பட்ட வெள்ளிக் கடகங்கள் வாங்க ஏற்பாடு செய்யலாம்.

3. பனை நாரால் உயரமான நார்ப்பெட்டி பின்னியதை வாங்கிப் பயன்படுத்துவதால் பனைப்பொருள்/கலைப்பொருள் தொழில் பெருக உந்துதல் கிடைக்கும்.

வேற பலகாரம்: (குழிப்பணியாரம்)

குழிப்பணியாரம் மாதிரியே சுவையாகவும் இனிப்பாகவும் இருப்பவை பணியாரம், கந்தரப்பம், அதிரசம் போன்றவையாகும். இனிப்பே இல்லாவிட்டாலும், வெல்லம், கருப்பட்டி, சீனி என்று எதையுமே போடாமல் ஒரு பணியாரம்; சிகப்பாகவும் இல்லாமல் பழுப்பாகவும் இல்லாமல் வெண்மையாக இருப்பது மிகவும் விரும்பப்படுவது, கவுரவத்தின் அடையாளச் சின்னமாகவும் இருப்பது அந்தப் பணியாரம். அதுதான் வெள்ளைப் பணியாரம்.

செட்டி நாட்டில், வருகின்ற விருந்தினர்களை, சடங்குக்காரர் அல்லது, விசேடக்காரர்கள் அல்லது உறவினர் என்று சொல்லப்படும் வீட்டு அதிபர் வாங்க வாங்க! என்று வாய் நிறைய வரவேற்று மரியாதை செய்ய வேண்டும்.

அடுத்தது தடுக்கு போட வேண்டும். (அந்தக் காலத்தில், இப்போதெல்லாம் நாற்காலி, சோபா தான்

அதனைத் தொடர்ந்து செம்பில் தண்ணீர் அல்லது மோர் கொடுக்க வேண்டும்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக பலகாரங்களுள் எத்தனை வகை இருந்தாலும் வெள்ளைப் பணியாரம் அவசியம் இருக்க வேண்டும். 'வெள்ளப் பணியாரம் செய்து போட்டாளா இல்லையா!' என்றுதான் முதலில் கேட்பார்கள் ஆயா, அப்பத்தா போன்றோர்.

வெள்ளைப் பணியாரம் செய்வது அவ்வளவு சுலபமல்ல. அதற்கு மாவு தயாரிப்பதிலிருந்து எண்ணெயில் போட்டுப் பதமாக எடுப்பது வரை அதிக கவனம் தேவை. தீய்ந்துவிட்டாலே வெள்ளை நிறம் பழுப்பாகவோ, சிகப்பாகவோ மாறிவிட்டால் போச்சு.

குழிப்பணியாரச் சட்டி வெண்கலத்திலும், இரும்பு வார்ப்பிலும் வருபவை. சிலவற்றில் மூன்று, நான்கு குழிகள் இருந்தாலும் ஐந்து குழிகள் உள்ளவைதான் பழமையானவை, உறுதியான, கனமான சட்டிகளாக இருக்கும், உழைக்கும், சுட்ட பணியாரமும் சுவைக்கும்.

ஆலோசனை:

1. பித்தளை - வெண்கலத்தாலான குழிப்பணியாரச் சட்டி வாங்குவது சிறப்பு.
2. இரும்பில் ஐந்து குழியுள்ளது வாங்குவது நல்ல சேகரிப்பாக இருக்கும் - ஆகிவரும்.
3. குழிப்பணியாரச் சட்டி பார்ப்பதற்கு குழிகளுள்ள முன் பக்கமும் அழகாக இருக்கும்; கவிழ்த்து வைத்தும் ரசிக்கலாம்.
4. குழிப்பணியாரக் குழிகளுக்குள் மீன் தொட்டிக்குள் போடும் வண்ண வண்ண கண்ணாடி கூழாங்கற்களைப் போட்டு வைக்கலாம்.
5. குழிப்பணியாரச் சட்டி வீணாகக் கிடக்கும் பட்சத்தில் புதுமுறை மினி' பல்லாங்குழி ஆடுவதற்கு முயற்சி எடுக்கலாம்.

வேற விளக்கு -1

புள்ளையார் நோம்பு வெளக்கு: (பிள்ளையார் நோன்பு விளக்கு)

ஆவணி மாதம் வருவது விநாயகர் சதுர்த்தி, அதனை எல்லோரும் கொண்டாடுவர். பிள்ளையார் கோயில்களில் உற்சவம் நடக்கும். சாமி உள்வலம் நடக்கும். அது தவிர, விநாயகர் சிலைகள் புதிதாக உருவாக்கப்பட்டு, வண்ணம் பூசப்பட்டு பத்து நாட்களுக்கு நடக்கும் விழா - பூஜை எல்லாம் பொதுவானது, பொதுமக்கள் சடி குழுவாக சேர்ந்து கொண்டாடுவதாகும். பிறகு, குளத்திலோ, ஆற்றிலோ கரைத்து விடுவர். மும்பாயில் - மகாராஷ்டிராவில் கணேஷ் சதுர்த்தியை - கணேஷ் பூஜா என்று கோலாகலமாக கொண்டாடிவிட்டு கடைசி நாளன்று கடலில் விடுகிற உள்வலம் விசர்ஜன் எனப்படும்.

இதற்கெல்லாம் மாறாக மார்கழி மாதம் வருகிற பிள்ளையார் நோன்பு நகரத்தார் குடும்ப விழாவாகும், பக்தியாகும், பாரம்பரியமாகும். இதில், அவரவர் வீட்டிலுள்ள பிள்ளையாருக்குத்தான் பூஜை புனஸ்காரம் எல்லாம். ஒவ்வொரு ஆச்சியிடமும் வெள்ளியாலான பிள்ளையார் சிலை இருக்கும். தனிப்பட்ட பூசை அந்தப் பிள்ளையாருக்குத்தான்.

எத்தனை எத்தனை பிள்ளையார் இருந்தும் பிள்ளையார் நோன்பு அன்று தொழப்படும் தொந்திக் கணபதி முக்காலி மேல் வைக்கப்படும் பிள்ளையார் ஆவார்.

மஞ்சப்பிள்ளையார் பிடித்து வைப்பது போல் முக்கோணமாக உள்ள ஒரு வகைப் பிள்ளையாரைத்தான் 'இழை எடுக்க' பயன்படுத்துவர். இந்த பிள்ளையார் நோன்புப் பிள்ளையார், மாவினால் செய்யப்பட்ட முக்கோண வடிவப் பிள்ளையாராவார். கருப்பட்டி அரிசிமாவு, கலந்து முக்கோணப் பிள்ளையாரைப் பிடிப்பர். மாற்றாக திரட்டுப்பால் அல்லது வாழைப் பழத்திலும் முக்கோணப் பிள்ளையார் பிடிப்பர். இதன் மேல் பக்க முனையில் இருபத்தியோரு இழையெடுத்து அதனை சிறு துண்டுகளாக திரி செய்து இனிப்புமாவு - நெய் கலந்து பதிப்பர்.

முக்காலி மேலிருக்கும் விநாயகருக்கும் பணியாரம், அப்பம், வடை, மோதகம், கடலை, பொரி உருண்டைகள் பிரசாதமாகப் படைப்பர்.

பிள்ளையார் நோன்பு விளக்கு ஏற்றப்பட்டு ஆவாரம் பூவால் அர்ச்சிப்பது அல்லாமல் நெல், எள், சோளம், கம்பு போன்ற பொரிகளை நாலெந்து கிண்ணங்களில் படைப்பர். அவற்றைக் கொண்டு அபிசேகமும் செய்வர்.

நீர் விளாவி, தீபம் காட்டி குடும்பத்திலுள்ள எல்லா உறுப்பினர்களும் வணங்கி, வயது வாரியாக நிற்க வேண்டும். நோன்பு இழை எடுக்க மாவுப் பிள்ளையாரின் முக்கோணத்தின் மேல் முனையில் பதித்த இழைத்திரியை, பிள்ளையார் நோன்பு விளக்கில் ஏற்றி தீபத்துடன் அந்த இழையை விழுங்க வேண்டும்.

இழை எடுப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளுக்கு உதவியாக இருப்பதும் ஆச்சிமார்களே.

கோலமிட்டு தடுக்கு இடுவது, பிள்ளையார் நோன்பு விளக்கு எடுத்து வைத்து ஐந்து விளக்கின் முகத்தில் திரிகள் ஏற்றுவது, பொரி கிண்ணங்களை எடுத்து வைத்து அபிசேகத்திற்கு உதவி செய்வது என்று எல்லாம் ஆச்சிகளே. ஆனால் பிரார்த்தனை செய்யும் போது பிள்ளையாரிடம் வேண்டுவது குடும்பத்தின் நன்மையையே! வெள்ளியால் ஆன சிறிய குத்துவிளக்குதான் பிள்ளையார் விளக்கு.

ஆச்சியின் ஆட்சியும் மாட்சியும்:

ஆச்சிமார்கள் என்பவர்கள் செட்டிய வீட்டு மகளிர் ஆவர். செட்டிநாட்டைச் சேர்ந்த நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் பெண்கள் பொதுவாக ஆச்சிகள் என்றழைக்கப்படுகின்றனர்.

'ஆச்சி' என்ற சொல்லைப் பற்றி விளக்கிக் கூறுமிடத்து திரு. பழ. அண்ணாமலை 'நகரத்தார் பழக்க வழக்கங்கள்' என்ற புத்தகத்தில் தமக்கை மற்றும் வயதான நகரத்தார் பெண்களைப் பொதுவாகக் குறிப்பிடும் ஒரு சொல், ஆய்ச்சியர் என்பதன் குறுக்கம் என்கிறார்.

பெரிய ஆச்சி என்பது குடும்பத்தலைவியை விளிக்கும் சொல்லாகும். இடமறிந்து பொருள் கொள்ள வேண்டும் என்பார் தமிழறிஞர் சோமலெ அவர்கள்.

செட்டி நாட்டு வட்டாரச் சொல் வழக்கு அகராதியில், ஆச்சி என்பவர், சகோதரி அல்லது சித்தியைக் குறிக்கும் சொல்.

நகரத்தார் குலப் பெண்கள் மற்றவர்களால் ஆச்சி என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள் என்று பழனியப்பன் சுப்பிரமணியன் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

செட்டிய வீடுகளில் மனைவி என்பவள், வீடுகளில் பெண்டிர் - பெண்டாட்டி எனப்படுவர்;

அதேபோல், அண்ணன் மனைவி அண்ணமண்டி (அண்ணன் பெண்டிர்) மாமன் மனைவி அம்மாமுண்டி (அம்மான் பெண்டிர்) தம்பியாண்டி, அயித்தயாண்டி என்று வழக்குச் சொல்லாக வருவதிலிருந்து உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

அக்காளை, திருமணமானவளாக இருந்தாலும் ஆகாதவளாக இருந்தாலும் நகரத்தார் குடும்பத்தில் 'ஆச்சி' என்றே அழைப்பார்கள். இங்கே மணமானவர் என்றோ, வயது முதிர்ந்தவர் என்றோ பொருளாகாது. கன்னிப் பெண்ணாக இருந்தாலும் கல்யாணம் ஆனவராக இருந்தாலும் அவர் ஆச்சிதான். சோமலெ அவர்கள் குறிப்பிட்டது போல இடமறிந்து பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

'ஆச்சி' செட்டிநாட்டு லட்சியப் பெண்மணி, பழைமையிலிருந்த மேன்மையை விட்டு விடாது பேணிக் காப்பவர்' என்பார் கண்ணதாசன்.

செட்டிநாட்டு மகளிர் ஆச்சிகள் எனப்படுவர், ஆய்ச்சி என்பதே ஆச்சி என மருவிற்று என்கிறார். வேர்ச்சொல் ஆராய்ச்சியாளர் முனைவர். சு. சௌந்தர பாண்டியன் அவர்கள். ஆயர்; ஆய்ச்சி என்பது பகுக்கும் செயல் என்பதால் ஆய்வு நுணுக்கம் என்ற பொருளின் அடிப்படையாக எழுந்ததே ஆய்ச்சி என்று அதற்குப் பொருள் கூறுகிறார்.

அத்துடன், செட்டிநாட்டுப் பெண்கள் நுணுக்க முள்ளவர்கள், எதையும் பகுத்தும் வகுத்தும் செட்டாக இருக்கும் செட்டியார் பெண்கள் ஆவார்கள். செட்டு உள்ளவர் செட்டியார் என்று தனது கருத்திற்கு வலு சேர்க்கிறார். அமயம் சமயத்திற்கு வேண்டுமென்று வற்றல், வரலி மற்றும் உப்புக்கண்டம் போன்றவற்றை தயார் செய்து வைத்துக் கொள்வதில் அவர்கள் கட்டிச் சமர்த்திகள்.

எப்படி ஆச்சி என்று ஒரு சொல் பல்பொருளாகப்படுகிறதோ அதே போல் அந்த ஆச்சிமார்களின் குணம், திறம், பக்தி, குடும்ப மேலாண்மை ஆகியவைகள் கொண்ட ஒரு முழுப்பரிமாணமும் அறிய வேண்டிய ஒரு தலைப்பாகும்.

அவைகளில் சிலவற்றை அடுத்தடுத்து தரப்பட்டுள்ள கட்டுரைகளில் காணலாம்.

ஆச்சிமார் 'பேரும் போரும்'

நகரத்தார்கள் சைவ சமயத்தில் மாறாத பற்றுடையவராகவும், தமிழ்மொழி மீது நீங்காத ஈடுபாடு கொண்டவராகவும் இருந்ததோடு தங்களது பழமையான பாரம்பரியத்தின் மேன்மையறிந்து அதனைக் கடைப்பிடிப்பதில் வேட்கை கொண்டவர்களாக இருந்தனர். இதன் காரணமாக செட்டிய வீட்டுப் பெண் குழந்தைகளின் பெயர்கள் அப்பத்தா, ஆயா இருவரின் பெயர்களுள் ஒன்றாகவும் இருக்குமாறு பார்த்து கொள்வர். அதில் ஒரு சங்கடம் குழந்தையை அந்தப் பெயர் சொல்லி அழைக்கும் பொழுது மூத்த ஆயா, அப்பத்தாவை அவமரியாதை செய்தது போலாகிவிடும் என்பதற்காக கூடுதலாக ஒரு பெயரைச் சேர்த்து வைப்பர். அந்தப் பெயர் சைவ சமயப் பெண் தெய்வங்களின் பெயர்களாகவும் அல்லது தமிழ்ப் பெயர்களாகவும் தான் இருக்கும்.

செட்டிய வீட்டுப் பெண்களின் பெயரினைச் சுருக்கியும் செல்லமாகவும் அழைக்கும் பொழுது கேட்பதற்கு வேடிக்கையாகவும், சுவையாகவும் இருக்கும். அத்தகைய பெயர்களுள் சிலவற்றின் செல்லப் பெயர்களைக் கீழே தந்துள்ளதில் முதலில் வருவது பெயரின் சுருக்கம், அடைப்புக் குறிக்குள் வருவது விரிவான பெயரும் அதனைத் தொடர்ந்து வருவது தெய்வத்தின் பெயருமாகும்.

மீனியாச்சி (மீனாட்சி ஆச்சி - மதுரை சொக்கரின் துணைவி பார்வதி தேவியின் வேறொரு பெயராகும்)

சாலா (விசாலாட்சி - காசி)

மெச்சியாச்சி (மெய்யம்மை ஆச்சி - ஈசனின் இல்லத்தரசியாவாள்)

உமையாள் உமா உமி உமாதேவி - உமையாள்/அன்னை பார்வதியின் இன்னொரு பெயராகும்)

உண்ணா உண்ணாமுலையம்மன் - திருவண்ணாமலை சேத்திரத்து ஈசனின் தேவியின் பெயராகும்.)

பாரு (பார்வதியம்மை)

அபீ (அபிராமியன்னை)

பிரகு (பிரகதாம்பாள் - புதுக்கோட்டை அம்மை)

சோசி, சோகு, சோவி (சிவகாமியம்மன் அம்பிகையாவாள்)

பிற தெய்வங்கள்:

தேவான (தெய்வானை)

தேனு (தேனம்மை)

வள்ளி (வள்ளியம்மை)

கண்ணு (கண்ணம்மை - நாட்டாரசங்கோட்டை கோயில் கொண்ட கண்ணத்தாளாவாள்).

இத்தகைய பேர் என்பதோடு 'போர்' என்பதும், ஆச்சிகளிடையே உண்டு, அதுதான் குழந்தை பிறந்ததைக் கேட்க வருகிறவர்களின் கூற்றுப்படி போர் கேட்கப் போகிறது என்ற நிகழ்வாகும். அந்தப் போருக்கு போர்க்களத்திற்கும் ஒரு தொடர்பும் இல்லை. அதே போல், போர்' என்பது பேர் என்பதைத் திரித்துச் சொல்வது என்றும் ஆகாது. உண்மையில் பேறு' என்பது பதினாறே பிறைகளில் ஒன்றான குழந்தைப் பேறு அத்தகைய குழந்தைப் பேறு கேட்கப் போவதே போறு கேட்கப் போவது - போரு கேட்கப் போவது என்றாகிவிட்டிருக்கிறது.

ஆச்சிமார் மொழியும் வெளியும்

வீட்டுக்காரர்கள் தொலைக்குப் போகிறதும் கொண்டு விற்கப் போகிறதும் இருப்பது ஆச்சிமார்களுக்கு ஒன்றும் புதிதல்ல.

வணிகம், வட்டிக்கடை போன்ற தொழில் நிமித்தமான பயணங்கள் மேற்கொண்டு வெளிநாடு போகிறவர்கள் இரண்டு மூன்றாண்டுகள் கழித்து இல்லம் திரும்பும் வரை வீட்டையும், குழந்தைகளையும், கணவரின் கொடுக்கல், வாங்கல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டிய பெரும் பொறுப்பு ஆச்சிகளின் தோள்களில் விழுந்தாலும் அவற்றை எல்லாம் அழகுற மேலாண்மை செய்வதில் அவர்கள் கட்டிச் சமர்த்திகள்.

வீட்டிலிருக்கும் ஆச்சிமார்கள் குடும்ப நிகழ்வுகள், படைப்புகள், நோன்புகள் என பலவற்றிற்கும் ஏற்பாடு செய்வதுடன் அதற்குண்டான பாடல்களைப் பாடுவதிலும் வல்லவர்கள். உச்சரிப்பு இனிமையும் கருத்தாக்கத் தெளிவும் கூடியது ஆச்சிமார் தமிழ்.

'செட்டி நாட்டுத் தமிழை இரு கூறாய்ப் பிரிக்கலாம். அதில் ஒன்று பெண் மக்கள் பேசுவது மற்றது ஆண்மக்களது. முன்னதில் அருமையான இலக்கியச் சொற்கள் மருவியும், மாறியும் சிதைந்தும், திரிந்தும் வழங்கி வருகின்றன என்று சுட்டிக் காட்டுகிறார் சோமலெ. தாலாட்டு பற்றி குறிப்பிடும் பொழுது 'செட்டிநாட்டில் பெண் குழந்தைகள் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பும் வழக்கம். 1930க்குப் பிறகு ஏற்பட்டது, அதற்கு முற்பட்ட காலத்தில் தொடக்கப் படிப்புக்கூடப் பெறவில்லை எனினும், கேள்வி அறிவாலும், உலகியல் அனுபவத்தாலும், பரம்பரைப் புலமையாலும் இலக்கிய மணம் கமழும் சொற்றொடர்களை அமைத்துப் பாடும் திறம் இவர்களுக்கு இயல்பாக அமைந்திருக்கிறது. தங்கள் செல்வச் சிறுவர்கள் கண்ணயரப் பாடுகிற தாலாட்டுக்களும், பிறபாடல்களும் இவரது ஆற்றலுக்குச் சான்று பகர்கின்றன. பாடுவதும், எழுதுவதும் ஆச்சிமார்களின் தொடரும் பாரம்பரியம் ஆகும். ஊர்பேர் தெரியாத செட்டிநாட்டு மூதாட்டியர் பாடிய தாலாட்டுக்கள், பல தலைமுறைகளாக வாய்மொழியாகப் பரவிவருகின்றன என்று குறிப்பிடுகிறார் நாகம்மை, அவர் செட்டிநாட்டு தாலாட்டு பற்றி ஆய்வினைச் செய்து முனைவர் பட்டம் பெற்றவர் ஆவார். இவர்போல் இன்னும் பலர் உளர்.

நீத்தார் நினைவாக ஒப்பாரிப் பாடலையும், கண்ணீர்ப் பெருக்குடனும் கவிதை நயத்துடனும் பாட வல்லவர்கள் ஆச்சிமார். முனைவர் அன்புமீனாள் என்ற மதுரைப் பேராசிரியர் பொங்குதே கண்ணீரு' என்ற ஆய்வு நூலை எழுதியுள்ளார்.

கட்டிய ஒரே துணியுடன் பழனிக்கு விரதம் இருந்து, நடைப்பயணம் போகும் பொழுதும் ஆச்சிமார்கள் அழகிய தமிழில் முருகன் அருள் வேண்டி பாடிச் செல்வர்.

நகரத்தார் அறப்பணிகள் பற்றிய ஆய்வுசெய்து புத்தகம் வெளியிட்டுள்ள முனைவர் வள்ளி சொக்கலிங்கம், இராமசாமி தமிழ்க் கல்லூரியின் மேனாள் முதல்வர் ஆவார். நகரத்தார் இயல் எழுத்தாளருமாவார்.

திருவாதிரை செய்துகொள்ளும் செட்டிய வீட்டுச் சிறுமியரும் மணிமேகலை போலவே ஒரு (அட்சய பாத்திரம் ஏந்தி ஆடி ஆடி வாரோம் அவரக்கா போடுங்க பாடிப்பாடி வாரோம் பயத்தங்கா போடுங்க என்று வீதிகளில் பாடிச் செல்கிறது பாரம்பரியமாகும்.

பாவாடை - தாவணி' வயதிலேயே பாடல் வருகிறதே!

ஆச்சிமார் சிறுவாடும் முதலீடும்:

செட்டாக வாழ்வதில் ஆச்சிமார்கள் சீமைச்சமர்த்திகள். செட்டிமார் நாட்டின் ஆச்சிகள் சுருக்குப்பையிலும் தேக்கு அலமாரிகளிலும் சேமித்து வைத்திருக்கும் சிறுவாடு என்பது அதில் ஒரு வகை. வட்டிக்கு வீட்டு ஈட்டிய பணமும், பால், மோர், காய்கறி, புடவைகள் என்று விற்பனை வந்தவரவும்; அடுத்தது, வீட்டுச் செலவுக்கான பணத்தில் செலவு செய்தது போக சேமித்த பணம்; மூன்றாவது தனக்குரிய செலவுகளைக் குறைத்துக் கொண்டும், தவிர்த்துக் கொண்டும் அல்லது தள்ளிப் போட்டுக் கொண்டும் மீத்த பணமுமாகும். இதையே செட்டியவீடுகளில் சுருக்கமாக வயத்தக் கட்டி வாயக் கட்டி சேத்த பணம்' என்று சொல்வார்கள். இதை அவர்கள் இடுப்பில் செருகி வைத்திருக்கும் சுருக்குப் பையின் அமைப்பில் இருந்தே அறிந்து கொள்ளலாம். சுருக்குப் பையென்றால் குடுவை மாதிரி இருக்கும் துணிப்பையின் அகன்ற வாயின் விளிம்பில் இருக்கும் தடித்த சுருக்கு கயிறு இறுக்கி, உருவாஞ்சுருக்கு போல கட்டுவதாகும் - வயத்தக் கட்டுவது மாதிரி

இதையே தமிழில் வேர்ச் சொற்களை ஆய்வு செய்யும் முனைவர் சு.சௌந்தரபாண்டியன், ஆச்சி - ஆய்ச்சி என்பது பற்றி விளக்குமிடத்து, சிறுசிறு பொருள்களையும் பாதுகாத்து, விற்க வேண்டியதை விற்பனை, சேர்க்க வேண்டியவற்றை சேர்த்தும் இல்லறம் நடத்தும் பாங்கைச் செட்டி மகளிடம்தான் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்' என்று குறித்துள்ளார்.

புதுச்சேரியைச் சேர்ந்த ஒரு பிரஞ்சு அறிஞர் 1850ஆம் ஆண்டு வாக்கில் நாட்டுக் கோட்டையார் பற்றி எழுதியிருக்கும் சுவடியில் நகரத்தார் பெண்டுகளின் வேலையைப் பற்றிக் சொல்லும் பொழுது, பெண்களுக்கு பருத்தியை அரைப்பதும், பஞ்சு விற்பதும், நூல் நூற்பதும் அவற்றை விற்பது வேலை' என்று குறிப்பிட்டுள்ளதாக ஓர் சோ.மா.கோபாலகிருஷ்ணன் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

ஆச்சிமார்கள், தமக்குத் தெரிந்த உள்ளூர்ப் பெண்களின் தேவையை அனுசரித்து வட்டிக்கு விடுவது, கொல்லைப் பக்கம் விளையும் காய்கறிகளை, காய்கும் பழவகைகளையும் சொந்த மாட்டின் பால், வீட்டுத் தேவைக்குப் போக மீந்தத்தைத் தயிராகவும், வெண்ணெய் நெய்யாகவும், மோராகவும் ஆய்ந்தும், பகுத்தும் பிரித்தும் மதிப்புக் கூட்டல் செய்து விற்பனையிடுவதில் கட்டிச் சமர்த்திகள். இது எவ்வளவு தூரம் உண்மை என்பதை, ஊர்களில் நகரத்தார் சடிப் பேசி போடும் தீர்மானங்களுள் 1921ஆம் ஆண்டு, கீழ்ச்சிவல்பட்டி மற்றும் அழகாபுரி நகரத்தார் செய்திருந்த தீர்மான சரத்து எண் 13இல் உள்ளூரிலும், அயலூரிலும் நமது பெண்கள் பிள்ளைகள் காய்கறி, பலகாரம், மோர் எவ்வித சாமான்களும் வெளியில் கொண்டுபோய் விற்கிறதில்லை என்று குறித்திருப்பதானது அத்தகைய விற்பனைச் செயல்பாட்டினை உறுதிப்படுத்துவதாக அமைகிறது.

ஆச்சிமார் வழக்குச் சொல்லில் கையாவல்' என்று ஒரு சொல் இந்தச் சிறுவாட்டுடன் சேர்ந்த கருத்துடையதாகும். அவசரத் தேவைக்கு கையாவலாக இருக்கட்டும் என்று வைத்திருப்பது கொடுப்பது கைக்காவல்', ஆச்சியின் பாதுகாப்பிற்காக அவசரத் தேவைக்காக என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்ல முடியுது. ஆனால், ஆச்சியின் சிறுவாடு அலக வீட்டு செட்டியாரின் அவசரத் தேவைக்கு கையாவலாக இருந்திருக்கு' என்பதை மறுக்கமுடியாது. செட்டியார்கள் பர்மா, மலேசியா போகும் பொழுது அவசரத் தேவைக்காக கைச் செலவிற்காக ஆச்சி சிறுவாட்டிலிருந்து எடுத்து தந்துள்ளது மிகப் பல குடும்பங்களில் காணக் கிடைத்திருக்கிறது என்கிறார் பேராசிரியர் முனைவர். நா. அழகப்பன் அவர்கள்.

மணமகளுக்கு என்று தரப்பட்ட சீதனப் பணம் போக மணப்பெண்ணின் தந்தை, அவளது கணவன் வீட்டிற்குப் போகும் போது வழிச் செலவுக்காக தருவது தலைச் சீலையில் முடிதல் என்பதாகும். பெண்ணுக்கு அண்ணன் தம்பிமார்களும், தந்தையும் அவருக்காகத் தரும் பணம்தான் சீராட்டுப்பணம். இவற்றையெல்லாம் மொத்தமாக கூட்டி, உண்டியல் எழுதிக்கொடுத்துவிடுவர். வாங்கியில் கணக்கு ஆரம்பித்து போடுவதும் உண்டு. வட்டி மணமக்களுக்கே!

ஆச்சிமார் குலமும் கோயிலும்

நகரத்தார்களின் தெய்வபக்தி என்பதானது மூன்று வகைப்படும். அவை:

1. கோயில் தழுவின குடிகள் (கோயில்கள்)
2. குலசாமிகள் கும்பிடுதல் (கிராம தெய்வங்கள்)
3. நீத்தாரை வணங்குதல் (படைப்பு)

'நகரத்தாரின் ஒரு முக்கிய தனிப்பட்ட சிறப்பு இவர்கள் செட்டிநாட்டு ஒன்பது கோயில்களுடன் வாழ்நாள் முழுவதும் பிணைப்புக் கொண்டிருப்பதே ஆகும்' என்கிறார் தொல்லியல் துறை வல்லுநர் மா. சந்திரமூர்த்தி.

நகரத்தார் சோழநாட்டை விட்டுப் பாண்டிய நாட்டில் குடியேறியதும், பாண்டிய நாட்டிலுள்ள ஒன்பது கோயில்களை அவர்களிடம் மன்னன் ஒப்படைத்தான் என்று குறித்துள்ள திரு. பழ. அண்ணாமலை, பாண்டிநாட்டிற்கு இவர்கள் வந்ததும் அந்த ஒன்பது கோயில்களுள் ஒன்றை தமக்குரியதாக ஏற்றனர். தங்களுக்கெனத் தனிக் கோயில்கள் அமைந்த போது அந்தந்தக் கோயிலை தங்களது அடையாளங் காட்டும் கோயிற் பெயர்களாகக் கொண்டனர். அதன் மூலம் உறவும் நெருக்கமும் வலுப்பெற்றது' என்பது பேராசிரியர் தெ. சொக்கலிங்கம் அவர்களது கருத்தாகும்.

ஒரே கோயிலைச் சேர்ந்தவர்கள் அந்தக் கோயிற் பிரிவை சேர்ந்தவர்களைத் திருமணம் செய்வதில்லை. திருமணம் ஆகி வேறொரு கோயிலைச் சார்ந்த கணவன் வீட்டிற்குச் செல்லும் ஆச்சி, அதன்பின்னர் தமது தந்தையின் கோயில் பற்றி உரிமை கொண்டாடுவது இல்லை. அவருக்குப் பிறக்கும் குழந்தைகள் திருமணம் செய்து கொள்ளும் போது அவளது கணவனது கோயிலில் பாக்கு வைத்துச் சொல்ல அங்கிருந்து திருமணத்திற்கு கோயில் மாலை வரும். குழந்தையில்லாத ஆச்சி பிள்ளை கூட்டுவது' தத்தெடுப்பது என்றாலும் கணவனின் கோயிலைச் சார்ந்த பிள்ளையைத்தான் வாரிசாக பிள்ளை கூட்ட தேர்ந்தெடுப்பர்.

ஒன்பது கோயிலுள் ஒன்றைச் சார்ந்து வாழ்வதுடன் நகரத்தாரின் ஒவ்வொரு குடும்பமும், தொடரும் பாரம்பரியமாக செட்டி நாட்டிற்குள் ஒரு கிராம தெய்வத்தைத் தங்களது குலசாமியாகக் கொண்டுள்ளனர். இதில் ஆச்சியின் கணவருக்கு, அவர்களது பூர்வீக கிராம தெய்வ வழிபாடாக ஏற்றுக் கொண்ட ஒரே ஒரு குலசாமி மட்டுமே உண்டு. அவற்றில் மூன்று பிரிவு. ஐயனார், கருப்பர் அல்லது அம்மன் போன்ற கடவுளில் ஒன்றாக இருக்கும். இவற்றுள் ஐயனார் அதிகமானோரின் குலதெய்வமாக இருப்பதற்கு நகரத்தார் வணிகக் குழுக்கள் பாதுகாப்பிற்காக ஐயனாரை வணங்கிச் சென்ற மரபு ஒரு காரணமாகும். குடும்பத்து குலசாமியோடு தனது தந்தையின் குலசாமியையும் வணங்குவதால், ஆச்சிமார்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் இரண்டு குலசாமிகள் உண்டு. குழந்தை பிறந்ததும் முடி இறக்குவதிலிருந்து, பெயர் வைப்பது, காது குத்துவது, தொட்டில் கட்டுவது என தங்களது நல்ல சுப காரியங்கள் அனைத்திற்கும் பிரார்த்தனை வேண்டித் தல என் வணங்கி வருவது குலதெய்வத்தைத்தான்.

நீத்தாரை நினைவுகூறும் ஒரு பழைய சங்க கால வழக்கம் விடுபடாது இருப்பது நகரத்தார் சமூகத்தின் நல்ல மரபாகும். முன்னோர்களை வழிபடும் செயலுக்கு 'படைப்பு' என்பது பெயராகும். தொல்காப்பியப் பாடலில் இறந்தோரைத் தெய்வமாக்கி வழிபடும் பெரும்படை என்ற சொல் காணப்படுகிறது என்று தொல்லியல் துறை வல்லுநர் மா. சந்திரமூர்த்தி அவர்கள் குறிப்பிடும் பெரும்படை நகரத்தார் இல்லப் படைப்பாகும்.

நகரத்தார் வீடுகளில் வளவு ' ஒட்டிய சுத்துப் பத்தியில் இருக்கும் உள் வீடுகளில் ஒன்று குடும்பப் படைப்பிற்கானது. அதுவல்லாது, பங்களிகளின் பொதுவான படைப்பிற்காக படைப்பு வீடு' என்றும் ஒன்று பெரும்பாலான ஊர்களில் உண்டு.

செட்டிய வீடும் செங்கல் கட்டிடமும்:

'செட்டிய வீடு என்பதும் செட்டியார்கள் வசிக்கும் வீடும் என்பதும் வெவ்வேறான பொருள் தருவனவாகும். முன்னதில் வரும் வீடு குடும்பத்தைக் குறிக்கும். உயிருள்ள மனிதர்களை உள்ளடக்கியதாகும்; பின்னது கட்டிடம் - ஜடப் பொருளைக் குறிக்கும் அஃறிணையாகும்.

'செட்டி வீடு என்று பிறர் சொல்லுவதைச் செட்டி நாட்டில், செட்டிய வீடு என்று ஆறாம் வேற்றுமை உருபு தெரியும்படி சொல்லுவது வழக்கம். இதைப் போலவே அகம்படியர் வீடு என்பதை அகம்படிய வீடு என்பர்' என்று சுட்டுகிறார் சோமலெ தனது 'செட்டிநாடும் செந்தமிழும்' என்ற புத்தகத்தில்

செட்டிய வீடு என்பது அர்த்தநாரீசுவரர் போன்றதாகும். சிவனும் சக்தியும் ஆணும் பெண்ணும் கலந்தது மாதிரி செட்டியாரும் ஆச்சியும் சேர்ந்த கலவை அது. ஆங்கிலத்தில் 'ஜெண்டர் நியூட்ரல்' என்பார்களே அது போன்று பாலினப் பொதுமை என்று குறிப்பிடலாம்.

தொழில் ரீதியாக வந்தவரைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்கிற சூழலில், நகரத்தார்கள் 'வீட்ல கேட்டுச் சொல்றேனே' என்பது இங்கே மனைவியைக் குறிக்கும்.

நகரத்தார் வீடுகளில் மனைவி என்பவளை 'பெண்டாட்டி' என்றோ 'பெண்டிர்' என்றோ குறிப்பது அவர்களின் வழக்குச் சொல் என்பதில் முன்னது பொதுச் சொல்லாகும். பின்னது நகரத்தார் வீடுகளில் மட்டுமே வழக்கில் (புழக்கத்தில் உள்ள சொல்லாகும். உதாரணத்திற்கு , அண்ணன் பெண்டிர், அம்மான் (மாமன்) பெண்டிர் என்றழைப்பதை எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

செட்டிய வீட்டிற்குள்ளேயும் நிறைய வீடுகள் உண்டு என்பதை, உள்வீடு, சாமிவீடு, படைப்பு வீடு, வளவு வீடு என்றெல்லாம் குறிப்பிடுவார்கள்.

இங்கே வீடு என்பது சுற்றுப் பத்தியின் ஒரு பக்கத்திலுள்ள அறைகளுள் ஒன்றாகும்.

சுற்றுப்பத்தியை பேச்சு வழக்கில் சுத்துப்பத்தி என்பதானது முற்றத்தின் இரண்டு பக்கமுள்ள நடை ஓடை என்று சுட்டலாம். இந்த வீடு என்பதானது அஃறிணையும் உயர் திணையும் கூடுமிடமாகும், நீத்தாரும் உற்றாரும் சந்ததியினரும் இணையுமிடமாகும். இதனை படைப்பு வீடு என்பது சில வீட்டில் 'சாமி வீடு' என்பதுவுமாகும்.

'அவுக செட்டிய வீடு, கட்டு செட்டாக இருப்பாக. ரொம்ப சிக்கனம்' என்று சத்தமாக சொல்லிப் போகும் கூடைக்காரி, சற்று தொலைவு போனதும் அந்த ஒல்லி ஆச்சியா! கஞ்ச பிசினாரி.... ஆனா, அந்த வளவுக்குள்ள இருக்கற செவப்பா, சின்ன வயசா இருக்குமே அந்த ஆச்சி கட்டித் தங்கம்' என்று கிசுகிசுப்பாள்.

இங்கு வளவுக்குள் என்பது வீட்டுக்கார உற்றார்கள் - பங்காளிகள் என்று பொருள்படும்.

வளவு என்பது வளைவு என்பதின் மருவிய சொல்லாகும். 'வளைத்துக் கொண்டோர்' என்பவர் உறவையும் இடத்தையும் வளைத்துக் கொண்டவர் ஆவர்.

அங்கு குடியிருப்போர் ஒருவருக்கொருவர் உற்றார் மட்டுமல்ல உள்வீட்டுக் குடியுரிமை உள்ளவர்களும் ஆவர்.

செட்டிநாடும் வலசை போதலும்:

நாகநாடு, தொண்டைமண்டலம் (காஞ்சிபுரம் பூம்புகார் என்கிற ஊர்களிலிருந்து புலம்பெயர்ந்தவர்கள் நகரத்தார்கள்.

கடைசியாக சோழநாட்டின் பூம்புகார் பகுதியிலிருந்து பாண்டிய நாட்டிற்கு வந்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

'தன்வைசியர், செட்டியார்கள், ஏழார் நகரத்தார், பூபால வைசியர், சிவகோத்திர வைசியர் என்றும் வரலாறு எழுதியவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

இவ்வாறு இவர்களுக்குப் பல பெயர்கள் வழங்கினாலும், செட்டிநாட்டுப் பகுதிக்கு குடிவந்த பின்னரோ அல்லது இந்நாட்டுக் குடியாக இவர்கள் இருந்தமையாலோ இவர்களை இளையாத்தக்குடி நகரத்தார் என்று அழைக்கலாயினர். இளையாத்தங்குடியில் தங்கிப் புள்ளி பெருகிப் பல்வேறு ஊர்களுக்கும் பரவலாயினர்... இளையாத்தங்குடி நகரத்தார் என்று குறிக்கும் கல்வெட்டுகள் மேலப்பனையூர், செவலூர்... ஆகிய ஊர்களில் இருக்கின்றன என்றும் அந்தக் கருத்துக்கு வலுசேர்க்கிறார் பேராசிரியர் தெ.சொக்கலிங்கம் அவர்கள் பூச்சரம் கட்டுரைகளில்.

பழைய ஒருங்கிணைந்த இராமநாதபுர மாவட்டம், சிவகங்கை மற்றும் புதுக்கோட்டை ஆகிய பகுதிகளில் அடங்கிய 96 ஊர்களில் நகரத்தார் வாழ்ந்து வந்தனர் என்று கூடும் சோமலெ, 'இவற்றுள் சில ஊர்கள் மறைந்து விட்டன ; சில ஊர்களில் இப்போது நகரத்தார் குடும்பங்கள் இல்லை. இந்த ஊர்களில் வாழ்ந்த நகரத்தார் அவ்வுர்களை விட்டுப் புது ஊர்களில் குடியேறினர். கி.பி. 1984ல் இவர்கள் வாழும் ஊர்கள் 76 ஆக உள்ளன. இவற்றுள் 56 ஊர்கள் இராமநாதபுரம் மாவட்டத்திலும் (இப்போதைய சிவகங்கை மாவட்டத்திலுள்ளன) எஞ்சிய 20 ஊர்கள் புதுக்கோட்டை மாவட்டத்திலும் இருக்கின்றன. தேவகோட்டையும், காரைக்குடியுமே பெருநகரங்கள்; ஏனைய யாவும் சிற்றூர்களே என்றும் குறிப்பிடுகிறார்.

இதில் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க சிறப்பு அம்சம் என்பது இரண்டு சமஸ்தானங்களுக்கு அதாவது, இராமநாதபுரம் மற்றும் புதுக்கோட்டை சமஸ்தானங்களுக்கு இடையே தொன்னூற்றாறு ஊர்கள், செட்டிநாடு என்று நிலைத்த பெயருடன் விளங்கியதுதான். இந்த ஊர்களிலும் பெரும்பாலான ஊர்களில் மொத்த மக்கள் தொகையிலும் நகரத்தார் அல்லாதவரே பெரும்பான்மையினர். அப்படி இருந்தும் இந்நிலப் பரப்பிற்குச் செட்டிநாடு என்ற பெயர் கடந்த இரு நூற்றாண்டுகளாக வழங்கி வருவது இச்சமூகத்தின் சிறப்பைக் காட்டுகிறது.

'தமிழகத்தில் வேறு எந்தப் பகுதியும் இவ்வாறு ஓர் இனத்தின் பெயரால் குறிப்பிடப் பெறவில்லை....

செட்டிநாடு 656.7 சதுரமைல்கள் (1700 ச.கி.மீ. பரப்பளவு கொண்டு பெரும்பாலும் சிவகங்கை மாவட்டத்திலோ அண்மையிலோ அமைந்துள்ளது என்றும் கோடிட்டுக் காட்டும் திரு. மா. சந்திரமூர்த்தி, தொடர்ந்து கி.பி. 18ஆம் நூற்றாண்டில் அவர்களது பூர்வீக தேசம் சுமார் 96 கிராமங்களைக் கொண்டிருந்தது. எப்படி அது எழுபத்தி எட்டாகியது என்பதற்கு விளக்கும் முகத்தான் அவர் சொல்லும் காரணம், அடுத்த இரு நூற்றாண்டுகளில் நகரத்தார் கிராமங்களிலிருந்து வாணிபப் பெருக்கத்திற்காகத் தென்னிந்தியாவின் பிற பாகங்களுக்கும், தென் கிழக்காசியாவின் சில நாடுகளுக்கும் குடி பெயர்ந்தனர். இதன் காரணமாக நகரத்தார் இப்போது 78 கிராமங்களில் மட்டுமே உள்ளனர்' என்று கூடுதலான ஒரு காரணத்தையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

புழங்கு பொருட்களும், பாத்திரங்களும்:

புழங்குதல் என்பதற்கு பல்வேறு வகையான பொருள்படும்படி அகராதிகளில் காணப்படுவன - பயன்படுவது, கையாளப்படுவது, செயல்படுத்துவது போன்ற சொற்களாகும்.

பழைய யாழ்பாணம் என்ற ஒரு புத்தகத்தில் பாத்திரங்களை பாவனைப் பொருட்கள் என்று குறிக்கும் ஒரு சொல் வருகிறது. இங்கு பாவனை என்பது நடிப்பது என்ற பொருளில் வருவதல்ல. மாறாக, பாவிக்கிறது அதவாது புழங்குகிறது என்ற பொருள்படும்படிதான் குறிப்பிடப்படுவதாகும்.

அருங்காட்சியகப் பொருட்களைப் பற்றி மூதறிஞர் ஆனந்த குமாரசாமி அவர்கள் குறிப்பிடும் பொழுது, நாம் இன்று அங்குகாணும் பொருட்களெல்லாம் அருங்காட்சியகத்தில் வைப்பதற்கென உருவான பொருட்களல்ல, அன்றாடம் நாம் பயன்படுத்துவதற்காக சந்தையில் வாங்கப்பட்ட பொருட்கள் தான் அவைகள்' என்ற உண்மையைச் சுட்டிக்காட்டுவது போல் உள்ளூர்களிலும், வெளியூர்களிலும், வெளிநாடுகளிலும் இருந்து வாங்கிச் சேர்க்கப்பட்டன, புழங்கப்பட்டன. அவை உள் வீட்டில் அடையப்பட்டன என்பதும் பெருவழக்காக இருந்திருக்கிறது.

புழங்கு பொருட்களில் பிற பொருட்கள் தவிர்த்து, கலன், ஏனம், பாண்டம், தட்டு முட்டு சாமான்கள் என்பது பல்பொருள் ஒரு சொல்லாகும் அந்த ஒரு சொல் பாத்திரம் என்பதாகும். இதில் பாண்டம்' என்ற சொல் மண்பாணை, மண்ணால் ஆக்கப்பட்ட பாத்திரங்கள் என்று மட்டுமே எடுத்துக் கொள்ளப்படும் சொல்லாக விளங்குவதற்குக் காரணம் ஆதியில் எல்லாம் மண்பாணை, மண்கலயம், மண்சட்டி, மண்தாழிதான். புதிதாகத் திருமணம் செய்து அனுப்பிய மகளின் வீட்டிற்கு பொங்கல் வேஷ - பொங்கல் சீர்' என்று மண்பாணைகளைத்தான் ஆச்சிமார்கள் கொடுத்தனுப்பியிருக்கின்றனர். இந்த ஞாபகத்தின் காரணமாகத்தான் ஆடிமாதம் (ஜூலை) பூம்புகாரில் நடக்கும் பட்டினத்தார் திருவிழாவிற்குச் செல்லும் ஆச்சிமார்கள் அங்கு விற்கப்படும் மண் சட்டி பாணைகளை விரும்பி வாங்கி வருகின்றனர். அவற்றில் சாதம் வடித்தால் 'ஒட்டவே ஒட்டாது' என்று காரணம் சொல்வார்கள். எதிலும் ஒட்டாதவரல்லவா பட்டினத்தார். அது பட்டினத்தார் தடம் பதித்த மண்ணல்லவா. அவர் எல்லாவற்றையும் நொடியில் துறந்தவரல்லவா!

புழங்கு பொருட்களுள் பாத்திரங்கள் என்பவை காலமாற்றத்திற்கு ஏற்ப, விஞ்ஞான முன்னேற்றத்தின் விளைவாக, உற்பத்தி முறைகள் யந்திரமயமானதின் பலனாக, மாற்றம் அடைந்து வருகின்றன. மண் மரம், கல் போன்ற ஊடகங்கள் இரும்பு, துத்தநாகம், செம்பு, வெண்கலம், பித்தளை, வெள்ளைப் பித்தளை என்று காலந்தோறும் பெரும் மாற்றமும் வளர்ச்சியும் அடைந்து வந்துள்ளன.

இன்று கேஸ் அடுப்பு, எலெக்ட்ரிக்' (மின்சார அடுப்பு (ஓவன்), மின்சார 'இண்டக்சன் போன்றவை வரவர, பாத்திரம் தயாரிக்கப் பயன்படும் ஊடகமும், பாத்திரத்தின் வடிவமும் மாறுவது தவிர்க்க முடியாததாகி விடுகிறது. இப்பொழுதெல்லாம் சூட்டுக்குடும்பம் சிதைய, வீடு என்பது குடியிருப்பு என்கிறது மாதிரியான நிலை மாறி அது பராமரிக்கக்கூடியதாகவும், தனித்துவம் வாய்ந்ததாகவும் இருக்க வேண்டும் என்ற இளையோர்களின் நினைப்பாலும், படிப்பு - ஊழியம் காரணமாக அடிக்கடி புலம்பெயர்ந்து அவர்கள் குடியேறுவதாலும் பழைய காலம் மாதிரி பாத்திர மூட்டைகளை யாரும் சுமப்பதும் இல்லை, பரண் மீது ஏற்றுவதும் இல்லை!

ஆச்சிமார் பாத்திரங்களும் பயன்பாடும்:

ஆச்சிமார்களின் புழங்குபொருட்களை இப்பொழுது பயன்பாட்டில் உள்ளவை என்றோ, அடுப்படியில் புழங்கும் பாத்திரங்கள் என்ற குறுகிய பொருளிலோ அடங்காதவையாகும்.

எனவே புழங்குபொருட்கள் என்ற ஆச்சிமார் வழக்குச் சொல்லால் குறிப்பிடுவது பலவிதமான செயல்பாடுகள் பண்பாடு உள்ளடக்கியதாகும். அவை முறையே

W சீதனமாக சீர்வரிசையில் வைப்பதற்கானவையாகும்.

W சடங்கு சம்பிரதாயங்கள் குடும்ப நிகழ்வுகளில் பயன்படுத்துவதற்கானவை.

W வீட்டில் அன்றாடம் குடும்பத்தினருக்காக சமைப்பது போக விருந்தினர்களுக்கு பரிமாறவும் வேண்டிய ஏனங்கள்.

W கலியாணம் போன்ற பெரு நிகழ்வுகளில் சமையற்காரர்கள் சமைப்பதற்கான பெரும் பாத்திரங்கள், சமையற் கொட்டகையிலிருந்து பந்திக் கட்டுக்குக் கொண்டு போவதற்கான நடுத்தர வகைப் பாத்திரங்கள்.

W பூசை, படைப்புகளுக்கான பாத்திரங்கள்

W நீர் சுமந்து கொண்டு வரவும், சேகரித்து வைப்பதற்கும் உரிய பாத்திரங்கள்.

பொருட்களின் பயன்பாட்டின் அடிப்படையில் எப்படி பாகுபாடு செய்திருந்தாலும் ஒன்று மட்டும் உறுதி. அதாவது - ஆச்சிமார்களின் புழங்கு பொருட்கள் குறிப்பாக உலோகத்திலான பொருட்கள் எல்லாம் உள்ளூரிலேயோ அல்லது செட்டிநாட்டு எழுபத்தியாறு ஊர்களிலிருந்தோ மட்டும் தயாரிக்கப்பட்டவையல்ல, வாங்கப்பட்டவையல்ல. பல்வேறு ஊர்களிலிருந்தும், வெவ்வேறு நாடுகளிலிருந்தும் வரவழைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

கலியாணத்திற்காக, முன்பணம் கொடுத்து உள்ளூர் பட்டறைகளில் பாத்திரங்கள் செய்யச் சொல்லும் பொழுது உறுதியாக இருக்கோணும், ரொம்ப நாளைக்கு ஆகிவரோணும்' என்பர்.

வெளிநாட்டு மங்கு (எனாமல்) மற்றும் மரவை (லேக்கரி) மாதிரிகளைக் கொடுத்து அவை போல வடிவா செய்து கொடுக்கச் செய்திருக்கின்றனர்.

நகரத்தார் கலியாணச் சடங்கு பற்றி விளக்கும் நா.பெ.ரா.மு. முத்துராமையா அவர்கள் 1906இல் இயற்றப்பட்ட கவிதையில் திருமணச் சடங்குகளில் சீர்வரிசைக் கொடுக்கிறது பற்றி குறிப்பிடுகையில்

'வெண்கலபாத்திரங்களொடு மெத்தைப்பாய், தலையணை விளக்கும் ஓலை சிங்கார மாமுடைந்த பெட்டிமரப் பெட்டிகள் சிறக்க வைத்து' என்று வெண்கலப் பாத்திரங்கள் வைப்பது பற்றி பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

வெளிநாட்டுப் பாத்திரங்கள் மற்றும் கலைப்பொருட்கள் சேர ஒரு காரணம் நகரத்தார் கடைகளில் வேலை செய்யச் சென்று ஆட்கள் கொண்டு வந்தவையாகும். மலேசியா, சிங்கப்பூர், பர்மா, வியட்நாம் போன்ற தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் சம்பளச் சிட்டையில் எழுதிக்கொடுத்தபடி அவர்கள் ஒரு கணக்கு முடித்து மூன்றாண்டு கழித்து திரும்பும் பொழுது ஊர்ப்பட்ட சாமான்கள் கட்டி எடுத்துவருவர்.

குந்தாணி உலக்கை - வெள்ளித் தகடு போர்த்திய குந்தாணி, வர்ணக் குந்தாணி. வெள்ளியாலான, வெள்ளிப் பூண்போட்ட உலக்கை. (இறுதிச் சடங்கின்போது பயன்படுத்த)

பிரிச்சுக்கற - முறைகள்:

சொத்து சேர்க்கிற மாதிரியே சேர்த்த சொத்தைச் சிக்கலில்லாமல் பிரித்துக் கொடுப்பதிலும் செட்டியார் குடும்பங்கள் கவனமாக இருந்துள்ளன. தீர்க்க முடியாத சமயங்களில் நகரக்கோயில்களில், நகரத்தார் பெருமக்கள் மூலமாக முடிவெடுக்கிற மாதிரியான கட்டுப்பாடுகளும் இருந்தன.

தகப்பன் உயிரோடிருக்கிற வரையில் பிள்ளைக்கு வீட்டில் யாதொரு அதிகாரமும் இல்லை. ஆனால், அவனுக்குப் பிற்காலம் பிள்ளையானவன் 'ஆதனத்தை ஒப்புக்கொள்ளுவான். தகப்பனின் ஆஸ்தி தனது குமாரனுக்கு சொந்தம். எத்தனை பிள்ளைகளிலிருந்தாலும் சரிபங்காய்க் கொடுக்கிறது' என்பதை 1840 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் பிரஞ்சு அறிஞர் எதுவார் அரியேஸ் அவர்களின் குறிப்புகளைத் தொகுத்ததில் குறிப்பிடுகிறார் கோபாலகிருஷ்ணன்.

இதையே 1901இல் எட்கர் தர்ஸ்டன் தொகுத்த தென்னிந்தியக் குலங்களும் குடிகளும் என்ற புத்தகத்தில் குடும்பத் தலைவர் இறந்த பின்னர் அவரது மூத்த மகனுக்கு பூர்வீக வீடு என்றும் இளைய மகனுக்கு நகைகள் ; பிற பிள்ளைகளுக்கு எஞ்சிய சொத்தில் சமபங்கு பிரித்துக் கொடுக்கப்படும். தாயாரின் சொத்துக்கள் மகள்களுக்கே' என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். இறந்து போன தாயாரின் உடைமைகள் நகைகள், பாத்திரங்கள் அவருடைய மகள்களுக்குரியதாகும்.

சுதந்திரத்திற்குப் பின் பெண்ணியம் பற்றிய உரிமைகள், சட்டம் மற்றும் சமுதாய விழிப்புணர்வினால் எல்லோரும் சமம், எல்லோருக்கும் சொத்தில் சமபங்கு என்கிற மாதிரி சட்ட திட்டங்கள் வந்துவிட்டன.

இப்படியாக சொத்துக்களைப் பிரித்துக் கொள்ளுகிற பொழுது தாயார் அல்லது தந்தை மூலம் நிறைய புழங்கு பொருட்கள் குறிப்பாக தங்கம் வெள்ளி வெண்கலம், பித்தளைப் பாத்திரங்கள் குடும்பத்திலுள்ளோர் கைகளுக்கே போய்ச் சேர்ந்து தங்கியிருந்திருக்கின்றன.

'முறிச்சுக்கிணறுது' என்பதனாது மணமுறிவினால் கணவன், மனைவி பிரியும்படியான தவிர்க்க முடியாத சூழலில் எழுவதாகும். கூட்டுக் குடும்பமாக பிறந்து வளர்ந்தாலும், புகுந்த வீட்டிலும் கூட்டுக் குடும்பமாக பலகாலம் வாழ்ந்த சமுதாயம் என்பதால் மணமுறிவு என்பதை எழுபது எண்பதுகளில் கூட இது அறியப்படாததாகவே இருந்திருக்கிறது.

முறிவு யார் மூலம் ஏற்பட்டிருந்தாலும் மனைவிக்கு அவரது பெற்றோர்களால் எழுதிக் கொடுத்தபடியுள்ள பொருட்கள், உண்டியல், வாங்கியில் அவர்கள் பெயரில் போட்ட பணம், பங்குச் சந்தை போன்ற முதலீடு உட்பட எல்லாம் திரும்பித் தரப்படும். சம்பிரதாயப்படி சீதனமாக தரப்பட்ட ஆபரணங்கள், பாத்திரங்கள் முதலியனவும் திரும்பவும் அவரிடமே தரப்படும்.

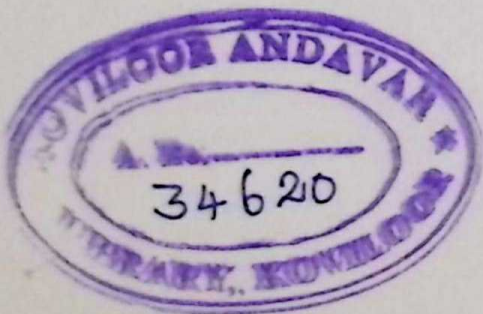
முறித்துக் கொண்டவர்களின் பெண் குழந்தை மாமியார் (கணவனின் தாய்) வீட்டிலேயே இருக்கும்பட்சத்தில் அவை அந்த வீட்டிலேயே, சம்பந்தபுரத்தார் ஒப்புதலின் பேரில் இருக்கும். அல்லது, அரிதாக, பெண்ணின் பெற்றோர்கள் அவற்றை பாத்திரங்கள், மரச்சாமன்கள் முதலியவற்றை எங்கேனும் அடைத்து வைப்பர். நகைகள் தங்கள் வசமோ வாங்கி லாக்கர்' போன்ற இடத்திலோ பாதுகாக்கப்படும். அச்சிறுமியின் திருமணத்தின்போது அவளுக்கு, அவை யெல்லாம் சீராகத் தரப்படும்.

நீர் சேகரிப்பு

தூக்குச் சட்டிகள்
சொருகுச் சட்டிகள்

இந்நூலாசிரியரைப் பற்றி...

நகரத்தார்களைப் பற்றி குறிப்பாக ஆச்சிமார்களின் சிறப்புகளை திறமைகளை வியந்து பாராட்டி பல கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார் திரு. எஸ். கண்ணப்பன். நகரத்தாரியல் ஆர்வலரும் ஆராய்ச்சியாளருமான அவர் எழுதிவரும் செட்டிநாட்டு நூல்களின் வரிசையில், 'ஆச்சிமார் புழங்கு பொருள்சார் பண்பாட்டுச் சொற்கோவை' என்ற நூல் இப்போது வெளிவருகிறது.

'முறைசாரா ஆய்வாளர்' என்று அவர் தன்னைப் பற்றிக் கூறிக்கொண்டாலும், உண்மையில் பசிநோக்காது கண் துஞ்சாது, கருமமே கண்ணாக நகரத்தாரியல் சார்ந்த துறைகளைப் பற்றிய செய்திகளைத் தேடித் தேடிப் பதிவு செய்யும் சிறந்ததொரு ஆராய்ச்சியாளர். நகரத்தார்கள் பயன்படுத்திய பயன்படுத்துகின்ற பொருட்களை ஆர்வத்தோடு சேகரித்துக் காட்சிப்படுத்துபவர்.

செட்டியவீட்டில் மூன்றாங்கட்டிலுள்ள அடுப்படியில் இருந்துகொண்டே அரண்மனை போன்ற வீடு முழுவதையும் ஆட்சி செய்கின்ற ஆச்சிமார்களின் புழங்குபொருட்களை அடுப்பில் ஆரம்பித்து வேவுக் கடகம் வரை இறுதியாக ஒவ்வொரு பொருட்களைப் பற்றியும் ஒவ்வொரு பக்கத்தில் விளக்குகிறார். அப்பொருட்களின் சொற்பிறப்பு ஆராய்ச்சியும் ஆங்காங்கே இடம்பெறுகிறது. கூடுதலான தகவல்களுக்கும் பஞ்சமில்லை.

ஆச்சிமார் புழங்குபொருட்களைப் பற்றிய நூலாயினும், நகரத்தார் வரலாற்றையும், பண்பாட்டையும், பழக்கவழக்கங்களையும் ஆங்காங்கே விளக்கி நல்லதொரு ஆவண நூலாக எழுதியிருப்பது இதன் சிறப்பாகும்.

முனைவர் வள்ளி சொக்கலிங்கம்

